

mezinárodní
bestseller

HODINY Z KOSTÍ

David Mitchell

mladá fronta

HODINY
Z KOSTÍ

HODINY Z KOSTÍ

David Mitchell

mladá fronta

přeložila Petra Diestlerová

Copyright © David Mitchell 2014

Illustrations © Neal Murren 2014

Výňatek z ‚Journey of the Magi‘ pochází z knihy *The Complete Poems and Plays of T. S. Eliot* © Estate of T. S. Eliot a byl přetištěn se svolením nakladatelství Faber and Faber Ltd.

Výňatek z románu *The Human Stain* od Philipa Rotha, který vydalo nakladatelství Vintage, byl přetištěn se svolením The Random House Group Ltd.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať živými, nebo mrtvými, je čistě náhodná.

ISBN 978-80-204-4743-2 (pdf)

Pro Noaha

VLNA VEDER, 1984

30. června

Rozhrnu závěsy ve svém pokoji a venku je žíznivé nebe a široká řeka plná lodí, člunů a dalších krámů, ale já už myslím na Vinnyho čokoládové oči, na šampon stékající Vinnymu po zádech, na kapky potu na Vinnyho ramenu a na Vinnyho uličnický smích, a tou dobou už moje srdce šílí, a Bože, jak bych si přála probudit se ve Vinnyho bytě na Peacock Street, a ne ve vlastní pitomé ložnici. Včera večer se ta slova prostě řekla sama: „Ježíš, já tě fakt miluju, Vine,“ a Vinny vyfoukl obláček dýmu a nasadil ten svůj tón prince Charlese: „Jeden musí uznat, že s tebou taky hrozitánsky rád tráví čas, Holly Sykesová,“ a já se málem počurala smíchy, ačkoli mě trochu naprdlo, že neodpověděl: „Já tě taky miluju.“ Jestli mám být upřímná. Jenže kluci často šaškují, aby zamaskovali city, to se dočtete v každém časopise. Kéž bych mu hned teď mohla zavolat. Kéž by vynalezli telefony, ze kterých byste mohli mluvit s kýmkoli, kdekoli, kdykoli. Právě teď nejspíš jede na svém nortonu do práce do Rochesteru a na sobě má koženou

bundu, na které je stříbrnými cvočky vyraženo LED ZEP. V září mi bude šestnáct a on mě pak bude na té motorce vozit na výlety.

Dole někdo práskne dvířky od kuchyňské skříňky.

Mamka. Nikdo jiný by se neodvážil s nimi takhle třískat.

Co když na to přišla? pípne úzkostlivý hlásek.

Nesmysl. Dávali jsme si s Vinnym bacha.

Mamka je holt v přechodu. To bude tím.

Na gramofonu mám položenou desku *Fear of Music* od Talking Heads, a tak na ni nasadím přenosku. Tohle elpíčko mi koupil Vinny, tu sobotu, kdy jsme se podruhé sešli v Magic Bus Record. Je to fantastická deska. Nejvíc se mi líbí písničky „Heaven“ a „Memories Can't Wait“, ale není tam jediná slabší skladba. Vinny byl v New Yorku a slyšel tam Talking Heads naživo. Jeho kámoš Dan dělal v ochrance a pustil Vinnyho po koncertu do zákulisí a on se tam bavil s Davidem Byrnem a s kapelou. Jestli se tam příští rok vypraví znovu, vezme mě s sebou. Obléknu se, spočítám všechny cucfleky a zamrzí mě, že dneska večer nemůžu jít k Vinnymu zase, jenže on se má v Doveru sejít s kámoši. Muži nesnášejí, když se ženy chovají žárlivě, a tak předstírám, že nežárlím. Moje nejlepší kamarádka Stella odjela do Londýna, protože chce sehnat na trhu v Camdenu nějaké super sekáčové hadry. Mamka tvrdí, že nejsem dost stará, abych mohla jezdit do Londýna bez doprovodu dospělého, takže Stella s sebou místo mě vzala Ali Jessopovou. Největší vzrušení, které mě dneska čeká, je luxování v baru za tři libry kapesného. Paráda. A pak bych se měla učit na zkoušky, které jsou příští týden. Ale klído pídó bych odevzdala prázdné papíry a pověděla škole, kam si má strčit Pythagorovy trojúhelníky, *Pána much* a ty svoje životní cykly žížal. Možná to udělám.

Jo. Možná právě tohle udělám.

Dole v kuchyni je atmosféra jako v Antarktidě. „Brý ráno,“ řeknu, ale jenom Jacko, který si kreslí na sedátku u okna, zvedne hlavu. Sharon je zalezlá v obývací části a dívá se na animák. Táta je dole v hale a mluví se závozníkem – před hospodou rachtá motor nákladáku z pivovaru. Mamka krájí na kostičky kyselá jablka a nemluví se mnou. Čeká se, že řeknu: „Co se děje, mami, co jsem provedla?“, ale tuhle hru fakt hrát nehodlám. Očividně ví, že jsem včera večer přišla pozdě, ale jen ať s tím začne sama. Naliju si na cereálie trochu mléka a odnesu si misku ke

stolu. Mamka narazí na hrnec pokličku a vydá se ke mně. „Tak dobrá. Co mi k tomu můžeš říct?“

„Taky ti přeju dobré ráno, mami. Čeká nás další horký den.“

„Co mi k tomu můžeš říct, mladá dámo?“

Když jsi na pochybách, dělej nevinátko. „O čem přesně mluvíš?“

Dívá se teď na mě hadíma očima. „V kolik jsi včera přišla domů?“

„Fajn, fajn, tak jsem měla trošku zpoždění, *promiň*.“

„Dvě hodiny nejsou ,trošku zpoždění'. Kde jsi byla?“

Žvýkám cereálie. „U Stelly. Ztratily jsme pojem o čase.“

„Vida, tak to je opravdu zvláštní. Protože já jsem v deset zavolala Stellině mámě, abych zjistila, kde vězíš, a hádej co? Prý jsi odešla před osmou. Takže kdo tady lže, Holly? Ty, nebo ona?“

Doprdele. „Cestou od Stelly jsem se šla ještě projít.“

„A kampak tě ta procházka zavedla?“

Přibrousím každé slovo. „Šla jsem se projít k řece, neva?“

„A šla jsi proti proudu, nebo po proudu, když ses tak pěkně procházela?“

Nechám uplynout chvílku bez odpovědi. „A co na tom sejde?“

Z televize k nám doléhají animované výbuchy. Mamka křikne na moji sestru: „Vypni ten krám a zavři za sebou dveře, Sharon.“

„To není fér! V průšvihy je přece Holly.“

„*Hned*, Sharon. A ty taky, Jacko, chci –“ Jenže Jacko už je pryč. Když se Sharon vytratí, mamka zaútočí znovu: „A na té svojí ,procházce' jsi byla úplně sama?“

Proč to ve mně vyvolává takový nepříjemný pocit? „Jo.“

„Jak daleko jsi na té ,procházce' úplně sama došla?“

„Co – chceš to v mílích, nebo v kilometrech?“

„No, já jen, že tě ta tvoje malá procházka možná zavedla na Peacock Street, k jistému Vincentu Costellovi?“ Kuchyně se se mnou trochu zhoupne a oknem zahlédnu, jak na essexském břehu řeky drobná postavička vyvádí z přívozu motorku. „Najednou ti došla slova? Tak ti osvěžím paměť: včera v deset večer zatahuješ žaluzie na okně do ulice a máš na sobě tričko a už nic moc jiného.“

Ano, zašla jsem dolů, abych Vinnymu donesla pivo. Ano, stáhla jsem v předním pokoji žaluzie. Ano, někdo šel kolem. Klídek, řeknu si. Jaká je šance, že by mě někdo cizí poznal? Mamka čeká, že se sesypu, ale nedočká se. „Na hostinskou je tě škoda, mami. Měla bys řídit síť infor-mátorů pro MI5.“

Mamka po mně vrhne Vražedný pohled Kath Sykesové. „Kolik mu je?“
Teď si založím ruce před tělem. „Do toho ti nic není.“

Mamka přimhouří oči. „Podle všeho čtyřiaadvacet.“

„Proč se ptáš, když už to víš?“

„Protože miliskování čtyřiaadvacetiletého muže s patnáctiletou školáčkou je ilegální. Mohli by ho za to zavřít.“

„V září mi bude šestnáct a osobně si myslím, že kentská policie má na práci důležitější věci. Jsem dost stará na to, abych se ohledně svých vztahů rozhodovala sama.“

Mamka si zapálí jednu ze svých červených marlborek. Za cigáro bych zabíjela. „Až to povím tvému otci, stáhne toho Costella zaživa z kůže.“

Jasně, táta už občas musel vyhodit nějakého ochmelku, jako každý hostinský, ale nepatří k lidem, co by někoho zaživa stahovali z kůže.

„Brendanovi bylo patnáct, když chodil s Mandy Fryovou, a jestli si myslíš, že se jenom drželi za ruce na houpačkách, tak se pleteš. A nevzpomínám si, že bys mu dávala přednášku o tom, že by mohli někoho zavřít.“

Odslabikuje mi to jako pro idiota: „U klu-ků-je-to-ji-né.“

Moje odfrknutí má naznačit „ne-vě-řím-vlast-ním-u-ším“.

„Teď mě poslouchej, Holly, s tímhle... kšeftařem s autákama se budeš scházet jen přes moji mrtvolu.“

„Hele, mami, já se budu sakra scházet, s kým budu sakra *chtít!*“

„Nová pravidla.“ Mamka típne cigaretu. „Budu tě vozit do školy do dávkou a zase tě tam vyzvedávat. Ven nevystřčíš ani nos, leda se mnou, s otcem, s Brendanem nebo s Ruth. Jestli jenom *zahlídnu*, jak se tady ometá ten chlívák, letím podat trestní oznámení – přísahám Bohu, že to udělám. A taky – *taky* zavolám jeho zaměstnavateli a upozorním ho, že svádí nezletilé školačky.“

Velké tlusté vteřiny sáknou kolem, zatímco to všechno zpracovávám.

V slzných kanálcích mi začne škubat, ale *v žádném případě* neudělám paní Hitlerové tu radost. „Tohle není Saudská Arábie! Nemůžeš mě zamknout doma!“

„Dokud bydlíš pod naší střechou, budeš dodržovat naše pravidla. Když mně bylo tolik co tobě –“

„Jo, jo, jo, mělas dvacet bratrů a třicet sester a čtyřicet prarodičů a padesát akrů er teplí, co se musely vykopat, páč tak se tehdá žilo ve

starým dobrým Irsku, jenže tady je Anglie, mami, Anglie! A máme osmdesátý léta, a jestli byl v tý bažině v západním Corku život tak zatroleně báječný, tak proč ses kurňa vůbec obtěžovala odjíždět –“

Plesk! Na levé tváři mi přistane facka.

Díváme se na sebe: já rozklepaná šokem a mamka rozzuřená tak, jak jsem ji ještě nikdy neviděla, a – aspoň hádám – nejspíš jí dochází, že právě rozbila něco, co se už nikdy nedá spravit. Beze slova odejdu z místnosti, jako bych právě vyhrála hádku.

Brečím jenom trochu a je to pláč ze šoku, ne hysterický brek, a když se uklidním, přejdu k zrcadlu. Oči mám maličko oteklé, ale nic, co by nespravila oční linka... Troška rtěnky, na tváře zdravíčko... Vyřešeno. Ta dívka v zrcadle je žena, žena s nakrátko ostríhanými černými vlasy, v tričku s obrázkem z filmu *Quadrophenia*, v černých džínách. „Mám pro tebe novinku,“ řekne. „Dneska se stěhuješ k Vinnymu.“ Začnu si procházet důvody, proč bych neměla, a pak se zarazím. „Ano,“ souhlasím, nadšená a přitom úplně klidná. A taky končím se školou. Jako okamžitě. Prázdniny začnou, dřív než si úředník, co má na starosti záškoláctví, stihne prdnout, a v září mi bude šestnáct a pak báj báj, Státní střední škola Windmill Hill. Troufnu si?

Troufnu. Takže zabalit. Zabalit co? Všechno, co se mi vejde do té velké látkové tašky. Spodní prádlo, podprsenky, trička, koženou bundu, šminky a plechovku s náramky a přívěsky. Kartáček na zuby, hrstku tamponů – trochu se mi zpozdíly měsíčky, takže by teď mohly začít prakticky každou hodinu. Peníze. Spočítám si, že mám v bankovkách a mincích našetřeno třináct liber a osmdesát pět pencí. Na knížce mám v bance dalších osmdesát liber. Vinny mi nájem účtovat nebude a příští týden si začnu hledat práci. Můžu hlídat děti, prodávat na trhu, dělat servírku: je spousta způsobů, jak si vydělat pár babek. Co moje sbírka desek? Nemůžu ji teď celou odtáhnout na Peacock Street a mamka by byla schopná ji ze vzteku odvézt někam do charity, takže si prostě jenom vezmu *Fear of Music* a pečlivě ho zabalím do bundy, než ho uložím do tašky, aby se deska neohnula. Ostatní schovám pod volné prkno, jen prozatím, ale když vracím koberec na místo, vyděsím se k smrti: ze dveří se na mě dívá Jacko. Pořád má na sobě pyžamo s autíčky a papuče.

„Fíha, málem mě z tebe trefil šlak, panáčku,“ řeknu mu.

„Ty odcházíš.“ Jacko má trochu nepřítomný hlas.

„Čistě mezi námi, ano, odcházím. Ale neboj, nejdu daleko.“

„Vyrobil jsem ti něco na památku.“ Jacko mi podá lepenkové kolečko – je to zploštělá kulatá krabička od taveného sýra a na ní je nakreslené bludiště. Jacko je blázen do labyrintů: to má z těch knížek o hrdinech a dracích, co je se Sharon pořád čtou. Bludiště, které mi Jacko nakreslil teď, je na něj ještě docela jednoduché, tvořené osmi nebo devíti soustřednými kruhy. „Vezmi si ho,“ vybídne mě. „Je démonické.“

„Nepřipadá mi tak hrozný.“

„Démonické znamená ďábelské, sestřičko.“

„A proč je tvoje bludiště tak ďábelské?“

„Zatímco jím procházíš, pronásleduje tě Soumrak. Pokud se tě dotkne, přestaneš existovat, takže když jednou špatně odbočíš do slepé uličky, je s tebou konec. Proto se cestu bludištěm musíš naučit nazpaměť.“

Páni, já mám fakt divného mladšího brášku. „Dobře. No tak děkuju, Jacko. Hele, musím teď ještě pár věcí –“

Jacko mě chytí za zápěstí. „Nauč se to bludiště, Holly. Vyhov svému divnému mladšímu bráškoví. Prosím.“

To mě trochu zaskočí. „Panáčku, ty se chováš fakt zvláštně.“

„Slib mi, že se naučíš cestu tím bludištěm, abys ji dokázala projít potmě, kdybys to někdy potřebovala. Prosím.“

Mladší bratři mých kamarádek ujíždějí na vláčkodráhách nebo na motokrosu nebo si vyměňují kartičky – proč jsem zrovna já nafasovala toho, který dělá takovéhle věci a používá slova jako „démonické“ a „existovat“? Jestli je gay, netuším, jak v Gravesendu přežije. Pocuchám mu vlasy. „Fajn, slibuju, že se to tvoje bludiště navrčím nazpaměť.“ Potom mě Jacko obejmě, což je zvláštní, protože on na objímání moc není. „Hele, já nejdu nikam daleko... Pochopíš to, až budeš starší, a –“

„Stěhuješ se ke svému příteli.“

Teď už by mě to nemělo překvapovat. „Jo.“

„Dávej na sebe pozor, Holly.“

„Vinny je hodný. Jakmile si na to mamka zvykne, tak se zase budeme vídat – když se Brendan oženil s Ruth, tak jsme se s ním přece taky vídat nepřestali, ne?“

Ale Jacko jenom zastrčí lepenkové víčko s bludištěm hluboko do mojí tašky, naposledy se na mě podívá a zmizí.

Na odpočívadle v prvním patře se objeví mamka s košem barových koberčků, jako by tam vůbec nečítala. „Já si nedělám legraci. Máš zaracha. Zpátky nahoru. Příští týden děláš zkoušky. Nejvyšší čas, aby sis k tomu konečně sedla a dala ses pořádně do učení.“

Chytím se zábradlí. „Říkala jsi ‚naše střecha, naše pravidla‘. Tak fajn. Nestojím o tvoje pravidla ani o tvoji střechu ani o to, abys mě mlátila, kdykoli tě chytne rapl. Tohle bys přece taky nestrpěla. Nebo ano?“

Mamce trochu zaškube v obličeji, a jestli teď řekne správnou věc, budeme vyjednávat. Ale ne, ona se jen podívá na moji tašku a ušklíbne se, jako by nedokázala uvěřit, jak jsem pitomá. „Bývaly doby, kdy jsi měla mozek.“

A tak pokračuju po schodech do přízemí.

Její hlas nade mnou zazní napjatěji. „Co škola?“

„Chod' si tam sama, jestli je škola tak strašně důležitá!“

„Já jsem nikdy nedostala tu možnost, Holly! Vždycky jsem musela vést hospodu a měla jsem na krku tebe, Brendana, Sharon a Jacka. Musela jsem vás nakrmit, oblíknout a posílat do školy, abyste vy nemuseli celý život vytírat hajzly a vysypávat popelníky a ničit si záda a chodit do postele po půlnoci.“

Steče to po mně jako voda po kachním peří. Dál sestupuju po schodech.

„Ale víš co? Tak si běž. Natluč si pusu sama. Dávám tomu tři dny, než tě ten tvůj Romeo vyrazí. Chlapi se nezajímají o to, jakou má holka jiskřivou osobnost, Holly. To teda ani náhodou.“

Nevšímám si jí. Z haly zahlédnu za barem Sharon, u poliček s džusy. Pomáhá tátovi doplňovat zásoby, ale všimnu si, že to slyšela. Mávnu na ni a ona mi to nervózně oplatí. Z otevřených sklápěcích dveří do sklepa se ozvěnou rozléhá tátův hlas, prozpěvující „Přívoz přes řeku Mersey“. Radši ho z toho vynechám. Před mámou by se postavil na její stranu. Před štamgasty by to bylo „Nejsem takový pitomec, abych se pletl mezi klovajícím slepicím“ a oni by všichni pokývali a zamumlali: „Svatá pravda, Dave.“ Navíc bych radši nechtěla být poblíž, až se táta dozví o Vinnym. Ne že bych se za něco styděla, prostě bych tam radši nebyla. Newky pochrupuje v košíku. „Ty jsi to nejsmradlavější psisko v celém Kentu,“ řeknu mu, abych se nedala do breku, „vid', potvoro blechatá.“ Pohladím ho po krku, otevřu boční dveře a vyjdu na Marlow Alley. Dveře za mnou udělají klap.

West Street je příliš světlá a příliš tmavá, jako televize se špatně vyladěným kontrastem, a tak si nasadím sluneční brýle a s nimi je svět najednou snovější a zároveň živější a skutečnější. Svírá se mi krk a celá se třesu. Z hospody za mnou nikdo neběží. Dobře. Kolem prorachotí nákladák s míchačkou na beton a v jeho naftových výparech se vysoký kaštan trochu zachvěje a zašustí. Vdechnu pach teplého asfaltu, smažených brambor a týden starých odpadků, které se řinou z popelnic – popeláři zase stávkují.

Hejna třepotavých ptáčků tu poletují a trylkují jako píšťalky na provázcích, které děti dostávají k narozeninám, nebo je aspoň dřív dostávaly, a parta kluků si kope s prázdnou plechovkou v parku za kostelem na Crooked Lane. *Chyť ho! Tamhle za stromem! Pust' mě!* Děcka. Stella tvrdí, že starší muži jsou lepší milenci: říká, že s kluky našeho věku se ti zmrzlina rozpustí, jakmile vezmeš kornout do ruky. O Vinnym ví akorát Stella – tu první sobotu v Magic Bus byla se mnou –, ale Stella dokáže udržet tajemství. Když mě učila kouřit a já pořád blila, nesmála se mi ani to nikomu nevykládala, a pověděla mi všechno, co potřebuju vědět o klucích. Stella je nejsuprovější holka z naší školy, natuty.

Crooked Lane uhne od řeky a já odbočím na Queen Street, kde mě málem přejede Julie Walcottová kočárkem. Její harant si může vyvřeštět plíce a Julie vypadá uštvane. Když do toho vlítla, odešla ze školy. Já s Vinnym si dáváme fakt bacha a bez kondomu jsme se milovali jenom jednou, poprvé, a je vědecky dokázáno, že panny nemůžou otěhotnět. Řekla mi to Stella.

Přes celou Queen Street se třepetá vlajkosláva, jako na počest Dne nezávislosti Holly Sykesové. Ta skotská dáma z obchodu s vlnou zalévá závěsné květináče, zlatník pan Gilbert dává do výlohy tácy s prsteny a Mike a Todd od řezníka vykládají z dodávky, kde visí na háčích tučet mršin, bezhlavé prase. Před knihovnou hlouček odborářů vybírá do kbelíků peníze na stávkující horníky a Socialističtí dělníci drží transparenty s nápisy *UHLÍ, NE DÁVKY* a *THATCHEROVÁ VYHLÁSILA VÁLKU DĚLNÍKŮM*. Proti mně se na kole řítí Ed Brubeck a nedrží se řídítek. Vklouznu do kryté tržnice, aby si mě nevšiml. Loni se do Gravesendu přestěhoval z Manchesteru, kde jeho tátu zavřeli za vloupání a napadení. Nemá žádné kamarády a nezdá se, že by o nějaké stál. Normálně by vás za tohle u nás ve škole ukřižovali, ale když si na něj začal vyskakovat jeden kluk

z posledního ročníku, Ed Brubeck mu zlomil nos, a tak ho teď všichni nechávají na pokoji. Prosviští kolem s udicí přivázanou na rámu, nevšimne si mě a já jdu dál. U herny s automaty pouliční muzikant truchlivě píská na klarinet.

Někdo mu hodí do pouzdra minci a on spustí znělku z *Dallasu*. Když dojdu k Magic Bus Records, nakouknu dovnitř. Tehdy jsem pátrala pod „R“ po Ramones. Vinny říká, že on pod „H“ hledal „Hezká“ a „Holka“ a „Holly“. Úplně vzadu nabízejí i nějaké kytary z druhé ruky. Vin dokáže zahrát úvodní tóny ze „Stairway to Heaven“, ale dál se nikdy nedostal. Budu se učit hrát na jeho kytaru, zatímco bude Vin v práci. Mohli bychom spolu založit kapelu. Proč ne? Tina Weymouthová je holka a hraje na baskytaru v Talking Heads. Jen si představte, jak by se mamka tvářila, kdyby mě po všech těch svých scénách ve stylu „Už to není moje dcera“ viděla na špičce hitparády. Mamčin problém je v tom, že nikdy nikoho nemilovala tak hluboce, jako se milujeme s Vinnym. Jasně, s tátou vychází v pohodě, ačkoli její příbuzní v Corku nad tou svatbou zrovna nejásali, protože táta není ani Ir, ani katolík. Moji starší irští bratránci mi s gustem vyprávěli, že Mamka čekala Brendana předtím, než se s tátou vzali, ačkoli teď už jsou manželé pětadvacet let, což je asi celkem výkon, ale stejně, ona prostě nemá s tátou tohle úžasné pouto jako já s Vinem. Stella říká, že já a Vin jsme spřízněné duše. Prý je jasně vidět, že jsme jeden pro druhého stvoření.

Před bankou NatWest na Milton Road natreffím na Brendana. S vlasy přičísnutými dozadu, kašmírovou kravatou a sportovním sakem přehozeným přes rameno vypadá, jako by šel do Školy krasavců, a ne do kanceláře firmy Stott a Conway. Můj starší brácha je trochu lamač dívčích srdcí, hlavně mezi staršími sestrami mých kámošek – podejte mi kbelík, budu blejt. Oženil se s Ruth, dcerou svého šéfa, pana Conwaye, a po obřadu na radnici následovala nóbl oslava v Chaucer Country Clubu. Nešla jsem za družičku, protože nenosím šatičky, obzvláště takové, co v nich vypadáte jako postava z *Jihu proti severu*, takže to musela zvládnout Sharon s Ruthinými neterěmi, a na tu svatbu přijela spousta našich příbuzných z Corku. Brendan je mamčin zlatý chlapec a mamka je Brendanova zlatá mamka. Později budou hloubat nad každičkou hláskou z toho, co teď řeknu.

„Dobrý ráno,“ pozdravím ho. „Jak se vede?“
 „Nemůžu si stěžovat. U Kapitána všechno v pohodě?“
 „Ale jo. Mamka je dneska sladká jako jarní květ.“
 „Jo?“ Brendan se zmateně usměje. „Jak to?“
 Pokrčím rameny. „Nejspíš vstala správnou nohou.“
 „Aha.“ Podívá se na moji tašku. „Chystáš se na výlet?“
 „To ne. Ale budu se učit na francouzštinu se Stellou Yearwoodovou – a chci tam zůstat přes noc. Příští týden jsou zkoušky.“
 Zdá se, že to na něj udělalo dojem. „Tak hodně štěstí, sestřičko.“
 „Už se Ruth cítí trochu líp?“
 „Ani ne. Nechápu, proč tomu říkají ‚ranní nevolnost‘, když je to nejhorší uprostřed noci.“
 „Třeba se vás Matka Příroda snaží připravit na to, jaký to bude, až se dítě narodí,“ navrhnou. „Všechny ty bezesné noci, hádky, zvracení... Na to potřebuješ silný žaludek.“
 Brácha se nenechá vyprovokovat. „Nejspíš.“ Je těžké si představit Brendana jako něčího tátu, ale na Vánoce fakt bude mít dítě.
 Banka za námi otevře dveře a úředníci se začnou trousit dovnitř. „Ne že by pan Conway vyrazil vlastního zetě,“ řeknu Brendanovi, „ale nezačínáš náhodou v devět?“
 „Máš pravdu. Uvidíme se zítra, jestli už budeš zpátky z toho šprtacího maratonu. Mamka nás pozvala na oběd. Tak ti přeju pěkný den.“
 „Už teď je to nejlepší den mého života,“ sdělím bratrovi a jeho prostřednictvím i mamce.
 Blýskne po mně úsměvem filmové hvězdy a rozplyne se v davech lidí v oblecích a uniformách, kteří všichni míří do práce v kancelářích, obchodech a továrnách.

V pondělí si nechám udělat klíč k Vinnyho bytu, ale dneska se tam vydám obvyklou tajnou cestou. Z ulice, která se jmenuje The Grove, odbočuje takový průchod, těsně před finančním úřadem, napůl zamaskovaný přetékajícím kontejnerem plným černých odpadkových pytlů, které páchnou po kvasících plenkách. Pozoruje mě hnědá krysa, jako Král hnusu. Projdu tím průchodem, odbočím doprava a ocitnu se mezi ploty zadních dvorků domů na Peacock Street a zdí finančního úřadu. Skoro na druhém konci, v posledním domě před železničním náspem, bydlí Vinny. Protáhnu se mezi uvolněnými plaňkami a pak se propletu přes

dvorek. Tráva a plevel mi sahají až k pasu a na slivoních se už zelenají plody, ačkoli většina toho ovoce padne za oběť vosám a červům, říká Vinny, protože se nehodlá obtěžovat se sklizením. Připomíná to les ze Šípkové Růženky, který obrůstá zámek, kde všichni usnuli na sto let. Tetička od Vinnyho očekává, že bude zahradu udržovat, jenže ona bydlí v King's Lynnu a nikdy sem nejezdí a každopádně, Vinny je motorkář, ne zahradník. Jakmile se tu usadím, tak tuhle džungli zkrotím. Potřebuje ženskou ruku, to je všechno. Možná s tím začnu ještě dneska, hned po tom, co se budu chvíli učit hrát na kytaru. V rohu je kůlna napůl zarostlá trnám, kde je uložené zahradnické nářadí a sekačka. Slunečnice, růže, macešky, karafiáty, levanduli a bylinky v malých keramických květináčích, to tady zasadím. Budu péct vdolky a švestkové koláče a Vinny bude říkat: „Ježíš, Holly, jak jsem mohl někdy žít bez tebe?“ Ve všech časopisech se píše, že cesta k mužskému srdci vede přes žaludek. U sudu na dešťovou vodu se vínově rudý keř s tenkými prstíky větviček hemží bílými motýlky, jako by ožil – konfety a krajka.

Zadní dveře nebývají nikdy zamčené, protože Vinny ztratil klíč. Krabice od pizzy a skleničky od vína ze včerejšího večera jsou pořád ve dřezu, ale nikde ani stopy po snídani – Vinny nejspíš zaspal a pak se hnal rovnou do práce, jako obvykle. Celý byt by potřeboval důkladně uklidit, utřít prach, vyluxovat. Ale nejdřív kafe a cigáro – stihla jsem sníst jen půl misky cereálií, než se máma proměnila v Muhammada Aliho. Zapomněla jsem si cestou kopit retka – po setkání s Brendanem mi to úplně vypadlo z hlavy –, ale Vinny si nechává krabičku v nočním stolku, a tak vyšlapu po příkrých schodech a zamířím do jeho ložnice. Vlastně do naší. Závěsy jsou pořád zatažené a vzduch je cítit jako špinavé ponožky, takže dovnitř pustím světlo, otevřu okno, otočím se a vyskočím z kůže, protože Vinny je v posteli a vypadá, jako by se leknutím potento. „To jsem já, to jsem jenom já,“ vykoktám. „Promiň, já-já-já-já myslela, že jsi v práci.“

Přitiskne si ruku na srdce a vypraví ze sebe přiškrcený smích, jako by ho právě postřelili. „Ježíš, Hol. Myslel jsem, že jsi lupič!“

Taky se přiškrceně zasměju. „Ty jsi... doma.“

„Zmotali to v rozpisu služeb – ta nová sekretářka je prostě nemožná –, a tak mi Kev zavolal, že si mám dneska vzít přece jenom volno.“

„Paráda,“ řeknu. „To je bezva, protože... mám pro tebe překvapení.“

„Výborně, překvapení miluju. Ale můžeš předtím prosím postavit na kafe? Hned budu dole. Sakra, co to melu? Kafe došlo – buď tak hodná

a skoč za roh do sámošky pro pikslu mletýho. Zaplatím ti to, hned jak se vrátíš.“

Nejdřív mu to musím říct: „Mamka se to o nás domákla, Vine.“

„Co? Aha.“ Zatváří se zamyšleně. „Dobrá. Jak to ehm...“

Najednou se bojím, že mě nebude chtít. „Moc dobře ne. Vlastně se z toho pěkně zjevila. Řekla mi, že už tě nesmím vidět, a vlastně mi vyhrožovala, že mě zamkne ve sklepě. Takže jsem odešla. Takže...“

Vinny se na mě nervózně dívá, ta narážka mu nedošla.

„Takže mohla bych... jako... zůstat u tebe? Aspoň na čas?“

Vinny polkne. „*Ou-kej*... Dobrá. Chápu. Fajn. *Oukej*.“

Nezní to moc jako fajn. „To má být ano, Vine?“

„A-no. Jasně. Ano. Ale teď *fakt* potřebuju to kafe.“

„Opravdu? Ach, Vine!“ Ta úleva je jako teplá koupel. Obejmu ho. Je zpocený. „Ty jsi nejlepší, Vinny. Bála jsem se, že mě možná nebudeš –“

„Nemůžeme přece připustit, aby takový malý milý sexy kotátko jako ty přespávalo někde pod mostem, ne? Ale vážně, Hol, potřebuju kafe jako Dracula potřebuje krev, takže –“ Tu větu nedokončí, protože ho začnu líbat, svého Vinnyho, svého miláčka, který byl v New Yorku a potřásl si rukou s Davidem Byrnem a moje láska k němu najednou udělá *vhúúúš*, jako když se zapne karma, a já ho zvrátím dozadu a překulíme se na deku zmuchlanou na hromadě, ale ta hromada se zavrtí a moje ruka tu deku odtáhne a pod ní leží moje nejlepší kamarádka Stella Yearwoodová. Úplně nahá. Je to jako v mizerném erotickém snu, akorát že to není sen.

Jenom... civím na její rozkrok tak dlouho, až řekne: „Nemůže přece vypadat tak *moc* jinak než ta tvoje, ne?“

Pak civím na Vinnyho a ten se tváří, jako by se posral, ale pak se uchichtne jako blbeček: „Není to tak, jak to vypadá.“

Stella, dokonale klidná, se zase přikryje a řekne Vinnymu: „Nebud' pako. Je to *přesně tak*, jak to vypadá, Holly. Chtěli jsme ti to dát vědět, ale jak vidíš, události nás předběhly. Má se to tak, žes dostala kopačky. Není to nic příjemného, ale stává se to i těm nejlepším z nás, vlastně většině z nás, takže *c'est la vie*. Netrap se, v moři je spousta dalších takových Vincentů. Takže co kdyby ses teď prostě sebrala a šla? Dokud ti zbyla ještě aspoň trocha důstojnosti?“

Když konečně přestanu bulet, uvědomím si, že sedím na studeném schodu na malém nádvoříčku a z obou stran mě obklopuje pět nebo

šest pater starých cihel a úzkých slepých oken. Mezi dlážděním proráží tráva a kolem poletuje chmýří z pampelišek jako vločky ve sněžitku. Když jsem za sebou u Vinnyho práskla dveřmi, nohy mě donesly sem, k zadnímu vchodu Gravesenské všeobecné nemocnice, kde mě doktor Marinus zbavil slečny Constantinové, když mi bylo sedm. Praštila jsem Vinnyho? Bylo to, jako bych se brodila melasou. Nemohla jsem dýchat. Chytil mě za zápěstí, až to zabořelo – pořád to bolí –, a Stella štěkala: „Zkus dospět a vypadni odsud, Holly. Tohle je skutečný život, žádná epizoda z *Dynastie!*“ a já vyběhla ven, práskla za sebou hlavními dveřmi a co nejrychleji jsem spěchala pryč, kamkoli, nikam, nevím-kam... Věděla jsem, že jakmile se zastavím, proměním se v roztřesenou ubřečenou usoplenou hromádku, a pak mě uvidí některý z máminých špehů a nahlásí jí to a pro ni to bude třeshinka na dortu. Protože máma měla pravdu. Já Vinnyho milovala, jako by byl mojí součástí, a on mě miloval jako plátek žvýkačky. Když chuť vyprchala, vyplivl mě a vybalil si další, a nebyl to jen tak někdo, ale Stella Yearwoodová. Moje nejlepší kamarádka. Jak to mohl udělat? Jak to mohla udělat ona?

Přestaň *brečet!* Mysli na něco jiného...

Holly Sykesová a podivnosti, první jednání. V roce 1976 mi bylo sedm. Celé léto nezapršelo a zahrady zhnědly a já si pamatuju, jak jsme s Brendanem a s mámou stáli s kbelíky na konci Queen Street ve frontě a čekali na vodu z hydrantů, tak zlé to sucho bylo. Během toho léta začaly moje noční můry. V hlavě jsem slyšela hlasy. Žádné šílené, uslintané, vlastně ani ne moc děsivé hlasy, zpočátku ne... Říkala jsem jim Rádioví lidé, protože jsem si nejdřív myslela, že to ve vedlejší místnosti hraje rádio. Jenže ve vedlejší místnosti nikdy žádné rádio zapnuté nebylo. Nejjasněji zněly v noci, ale slýchala jsem je i ve škole, když bylo dost ticho, třeba při písemce. Tři nebo čtyři hlasy ševelily naráz a já nikdy nedokázala rozeznat, co říkají. Brendan vtipkoval o blázincích a mužích v bílých pláštích, a tak jsem se o tom neodvážila nikomu povědět. Mamka čekala Jacka, táta dřel v hospodě, Sharon byly teprve tři roky a Brendan byl blbeček už tenkrát. Věděla jsem, že slyšet hlasy není normální, ale jelikož mi nijak neublížovaly, možná to prostě bylo jedno z těch tajemství, s jakými lidi žijí.

Jednou v noci jsem měla noční mŕu o zabijáckých včelách, které zaútočily v lokále U Kapitána Marlowa, a probudila jsem se celá zpocená.

V nohách mé postele seděla nějaká dáma a řekla: „Neboj se, Holly, nic se neděje,“ a já na to: „Děkuju, mami,“ protože kdo jiný by to mohl být? Jenže pak jsem zaslechla, jak se mamka směje v kuchyni na konci chodby – to bylo předtím, než se moje ložnice přestěhovala do podkroví. A tak jsem poznala, že se mi ta dáma na mé posteli jenom zdála, a rozsvítila jsem, abych to dokázala.

A samozřejmě tam nikdo nebyl.

„Neboj se,“ řekla ta dáma, „ale jsem stejně opravdová jako ty.“

Nezaječela jsem, nezpanikařila. Jasně, třásla jsem se, ale i v tom strachu mi připadalo, že je to trochu jako hlavolam nebo test. V mém pokoji nikdo nebyl, ale někdo na mě mluvil. Takže jsem se té dámy co nejklidněji zeptala, jestli je duch. „Duch nejsem,“ odpověděla dáma, která tam nebyla, „jsem návštěva v tvé mysli. Proto mě nevidíš.“ Zeptala jsem se návštěvy, jak se jmenuje. *Slečna Constantinová*, odpověděla. Řekla, že poslala Rádiové lidi pryč, protože mě rozptylovali, a doufá, že mi to nevadí. Řekla jsem, že nevadí. Slečna Constantinová pak řekla, že už musí jít, ale ráda by se zase brzy zastavila, protože jsem „kromobyčejná mladá dáma“.

A pak byla pryč. Trvalo mi věčnost, než jsem usnula, ale když se mi to konečně podařilo, tak trochu mi připadalo, jako bych si našla kama-rádku.

Co teď? Jít domů? To bych si radši bodala špendlíky do dásní. Mamka by mi nachystala obrovskou sračkovou sekanou, zalila ji sračkovou omáčkou a dala mi ji sežrat do posledního sračkovitého kousíčku, a sama by se na to pěkně samolibě dívala, a od téhle chvíle až do konce času, kdykoli bych jen maličko přešlápla z pozice ano-pane-ne-pane-jak-si-přejete-pane, vytáhla by na mě Incident s Vincentem Costellem. Fajn, tak nebudu bydlet na Peacock Street, ale pořád můžu utéct z domova, aspoň na tak dlouho, abych mamce dokázala, že jsem dost stará a umím se o sebe postarat, takže se mnou může přestat jednat, jako by mi bylo sedm. Mám dost peněz, aby mi vystačily nějakou dobu na jídlo, a zdá se, že to horko vydrží, takže to můžu brát, jako by mi předčasně začaly letní prázdniny.

Kašlu na zkoušky, kašlu na školu. Stella to všechno překroutí, takže budu vypadat jako trapná hysterická stíhačka, která se prostě nedokázala smířit s tím, že už svého kluka omrzela. V pondělí ještě před

devátou ráno bude Holly Sykesová celé Státní střední škole Windmill Hill oficiálně pro smích. Natuty.

Blíží se ke mně kvílení sanitky, stále naléhavěji, rozléhá se po nádvoříčku ozvěnou a pak náhle umlkne, jako v púlce věty... Přehodím si tašku přes rameno a vstanu. Fajn, kam teď? Každý anglický puberták na útěku z domova míří rovnou do Londýna a myslí si, že ho tam objeví nějaký lovec talentů nebo víla kmotříčka, ale já se vydám opačným směrem, podél řeky, vstříc kentským blatům: když vyrůstáte v hospodě, brzo pochopíte, jací lovci a dobrodinci sbírají v Londýně děcka na útěku. Třeba narazím na nějakou stodolu nebo opuštěnou prázdninovou chatu, kam bych se mohla na chvíli zašít. To může klapnout. A tak se vydám kolem nemocnice k hlavnímu vchodu. Parkoviště je plné předních skel, lesknoucích se ve slunci. V chladné, zastíněné nemocniční recepci zahlédnu řady lidí, kteří kouří a čekají na zprávy.

Zvláštní místa, ty nemocnice...

Holly Sykesová a podivnosti, druhé jednání. Uběhlo pár týdnů a já si začala myslet, že se mi slečna Constantinová jenom zdála, protože se už nevrátila. Až na to, že to slovo, kterým mě označila, „kromobyčejná“, jsem neznala... Našla jsem si ho a pak jsem se snažila hádat, jak se mi dostalo do hlavy, pokud mi ho tam nenasadila slečna Constantinová. Na tohle dodneška nemám odpověď. Ale potom, jednu noc v září, když jsem oslavila osmé narozeniny a zase začala škola, jsem se probudila a poznala jsem, že je se mnou, a spíš mě to potěšilo, než vystrašilo. Líbilo se mi být kromobyčejná. Zeptala jsem se slečny Constantinové, jestli je anděl, a ona se tiše zasmála a řekla ne, je člověk stejně jako já, ale naučila se vyklouznout z vlastního těla a navštěvovat přátele. Zeptala jsem se, jestli teď taky patřím mezi její přátele, a ona se zeptala: „A chtěla bys?“, a já řekla ano, prosím, nejvíc ze všeho, a ona odpověděla: „Tak mezi ně patřit budeš.“ A pak jsem se slečny Constantinové zeptala, odkud je, a ona řekla, že ze Švýcarska. Abych se trochu vytáhla, zeptala jsem se, jestli je Švýcarsko ta země, kde vynalezli čokoládu, a ona prohlásila, že jsem jedna z nejchytřejších hlaviček, jaké kdy poznala. Od té doby mě navštěvovala každou noc, vždycky na pár minut, a já jí pověděla něco o tom, jak jsem se přes den měla, a ona naslouchala a soucítila se mnou nebo mě povzbuzovala. Vždycky byla na mé straně, zatímco máma nebo Brendan podle všeho nikdy. Taky jsem se slečny Constantinové

vyptávala. Někdy mi odpovídala na otázky přímo, jako když jsem se zeptala, jakou barvu mají její vlasy, a ona odpověděla „chromově blond“, ale stejně často před mými otázkami uhnula slovy: „Tohle si ještě chvilku necháme jako tajemství, ano, Holly?“

A potom mě jednou odpoledne cestou domů lapila nejnadanější šikanistka z naší školy, Susan Hillageová. Její táta vojákoval v Belfastu, a protože je moje máma Irka, Susan si mi klekla na hlavu a nechtěla mě pustit, dokud nepřiznám, že skladujeme uhlí ve vaně a milujeme IRA. To jsem neudělala, a tak mi hodila tašku na strom a pohrozila mi, že si to se mnou vyřídí za všechny tátovy spoluobčovníky, které v Belfastu zabili, a jestli to někomu řeknu, rota jejího táty nám podpálí hospodu a celá moje rodina se usmaží a bude to jen a jen moje vina. Nebyla jsem žádná měkkota, ale byla jsem ještě malá a Susan Hillageová secvakla všechny ty správné páčky. Mámě ani tátovi jsem o tom nic neřekla, ale hrozně jsem se bála jít druhý den do školy; netušila jsem, co by se mohlo stát. Jenže když jsem se tu noc probudila v teplé kapsičce své postele a ozval se hlas slečny Constantinové, už to nebyl jenom její hlas v mojí hlavě – doopravdy tam byla, osobně, seděla v křesle u nohou mojí postele a říkala: „Probud' se, ospalče.“ Byla mladá a měla zlatobílé vlasy a její rty, které musely být rudé jako růže, vypadaly v měsíčním světle černo-fialové, a na sobě měla nějakou řízu. Byla krásná, jako by vystoupila z obrazu. Nakonec jsem ze sebe vypravila otázku, jestli se mi zdá, a ona odpověděla: „Jsem tady, protože moje geniální kromobyčejné dítě bylo dneska večer tak nešťastné, a já chci vědět proč.“ A tak jsem jí pověděla o Susan Hillageové. Slečna Constantinová si to celé mlčky vyslechla a potom prohlásila, že nesnáší lidi, kteří ostatní šikanují, a to v jakékoli podobě, a nechtěla bych, aby dala tu situaci do pořádku? Řekla jsem ano, prosím, ale než jsem se stihla ještě na něco zeptat, zaslechla jsem, jak se chodbou blíží tátovy kroky, a on pak otevřel dveře a světlo z chodby mi zasvítilo do očí a oslnilo mě. Jak vysvětlím, že slečna Constantinová sedí u mě v křesle asi tak v jednu ráno? Ale táta se choval, jako by tam vůbec nebyla. Jenom se zeptal, jestli mi něco není, protože zaslechl hlas, a opravdu, slečna Constantinová tam *nebyla*. Řekla jsem tátovi, že se mi asi něco zdálo a mluvila jsem ze spaní.

A nakonec jsem tomu sama uvěřila. Hlasy jsou jedna věc, ale ženy v řízách v mojí ložnici? Druhý den ráno jsem šla do školy a Susan Hillageovou jsem neviděla. Neviděl ji ani nikdo jiný. Na školní shromáždění

přiběhl ředitel pozdě a oznámil, že Susan Hillageovou srazila dodávka, když jela na kole do školy, že je to velmi vážné a musíme se modlit, aby se zotavila. Když jsem to uslyšela, strnula jsem a zamrazilo mě a z hlavy mi vyprchalo tolik krve, že se ten školní sál kolem mě nějak složil a já si potom vůbec nevzpomínala, jak jsem dopadla na zem.

Temže je dneska zčereňá a blátivě modrá a já jdu a jdu a jdu pryč z Gravesendu, směrem ke kentským blatům, a než se vzpamatuju, je půl dvanácté a město daleko za mnou vypadá jako zmenšený model sebe sama. Vítr rozplétá obláčky z komínů z cementárny Blue Circle, jako nekonečnou sérii svázaných šátků z kouzelníkovy kapsy. Po mé pravé ruce duní přes blata dálnice A2. Starý pan Sharkey tvrdí, že ji postavili v místech, kudy vedla za časů Římanů římská silnice, a po A2 se pořád jezdí do Doveru, kde můžete nasednout na loď směřující na kontinent – stejně jako to dělali Římané. Kolem pochodují dvojité řady podpůrných pilířů. V hospodě teď táta nejspíš luxuje v lokále, jestli to nedělá Sharon, aby dostala moje tři libry. Dopoledne zlenivělo a vleče se, jako se to stává při matematických trojhodinovkách, a ze slunce mě rozbolí oči. Sluneční brýle jsem nechala u Vinnyho v kuchyni, odložené na odkapávači. Stály mě čtrnáct liber a devadesát devět pencí. Koupila jsem si je se Stellou, která tvrdila, že přesně ty samé viděla na Carnaby Street za trojnásobnou cenu, takže jsem usoudila, že je to výhodná koupě. Pak si představím, jak Stellu škrtím, a ruce i paže se mi napnou, jako bych to opravdu dělala.

Mám žízeň. Touhle dobou už mamka nejspíš tátovi řekla něco v tom smyslu, že Holly v pubertáckém trucu vypadla z domu, ale vsadila bych milion babek, že to celé překroutila. Táta bude vtipkovat o tom, jak si „holky vjely do vlasů“ a PíDžej a Mrňous a Velkej Dex budou přikyvovat a šklebit se jako pitomci, což taky jsou. PíDžej bude předstírat, že předčítá ze *Sunu*. „Tady se píše: „Astronomové z univerzity v Pitomistánu právě objevili nové důkazy, že ano, pubertáci jsou skutečně středem vesmíru.“ Všichni se rozchechtají a starý dobrý Dave Sykes, nejoblíbenější hostinský široko daleko, se k nim přidá tím svým dunivým smíchem ty-seš-tak-vtipnej-že-jsem-se-z-toho-málem-pochcal. Uvidíme, jestli se budou smát ještě ve středu, když se do té doby neobjevím.

V dálce přede mnou lidi rybaří.

Podivnosti, jednání poslední. Už když mě napůl nesli na školní ošetřovnu, slyšela jsem, jak se Rádioví lidé vrátili. Byly jich stovky a všichni šeptali naráz. To mě vyděsilo, ale ne tolik jako představa, že jsem zabila Susan Hillageovou. Takže jsem ošetřovatelce pověděla o Rádiových lidech a slečně Constantinové. Ta stará dobráčka si myslela, že mám v nejlepším případě otřes mozku a v tom nejhorším jsem cvok, a tak zavolala mámě, a ta zavolala našemu obvodákovi a ještě ten den mě vyšetřili na ušním v Gravesendské všeobecné nemocnici. Ušář neobjevil nic, ale doporučil dětského psychiatra, kterého znal z londýnské nemocnice na Great Ormond Street a který se specializoval na podobné případy. Máma pořád vykřikovala: „Moje dcera není blázen!“, ale doktor ji vyděsil slovem „nádor“. Po nejhorší noci mého života – modlila jsem se k Bohu, aby se slečna Constantinová neobjevila, pod polštářem jsem měla bibli, ale kvůli Rádiovým lidem jsem skoro nezamhouřila oko – nám ušář zavolal, že jeho přítel, ten specialista, bude za hodinu v Gravesendu a mohla by mě máma hned teď přivést?

Doktor Marinus byl první Číňan, jakého jsem kdy potkala, kromě těch z restaurace Tisíc podzimů, kam nás s Brendanem občas posílali pro jídlo, když byla máma moc unavená na to, aby vařila. Doktor Marinus mluvil dokonalou angličtinou s nóbl přízvukem, a docela tiše, takže jste museli dávat pozor, aby vám nic neuniklo. Byl malý a hubený, ale přesto jako kdyby vyplňoval celou místnost. Nejdřív se mě ptal na školu, na rodinu a tak, a potom přešel k těm mým hlasům. Máma pořád opakovala: „Moje dcera není blázen, jestli se to snažíte naznačit – jenom má otřes mozku.“ Doktor Marinus jí sdělil, že s ní souhlasí, že ani náhodou nejsem blázen, ale lidská mysl může být dost nelogické místo. A aby mohl vyloučit nádor, musí mě nechat, abych na jeho otázky odpovídala sama. A tak jsem mu pověděla o Rádiových lidech a Susan Hillageové a slečně Constantinové. To mámu zase rozhodilo, ale doktor Marinus ji ujistil, že sluchové halucinace – „denní můry“ – nejsou u dívek mého věku nic neobvyklého. Pověděl mi, že nehoda Susan Hillageové byla obrovská souhra náhod a takové věci, dokonce i takhle velké, se dějí zrovna v tuhle chvíli lidem po celém světě: prostě jsem jenom přišla na řadu. Máma se zeptala, jestli existuje nějaký lék, který by ty denní můry zarazil, a já si vzpomínám, že doktor Marinus jí na to řekl, že než se pustíme touto cestou, rád by vyzkoušel jednodušší techniku ze „staré vlasti“. Funguje to jako akupunktura, vysvětlil, ale nepoužívají se jehly. Požádal mámu,

aby stiskla jeden bod na mém prsteníčku – vyznačil jí ho tam propiskou –, a pak se sám palcem dotkl místečka uprostřed mého čela. Jako malíř, který nanáší krapítek barvy. Zavřely se mi oči...

... a Rádioví lidé byli pryč. Nejenže zmlkli, ale byli prostě úplně pryč. Máma mi z tváře vyčetla, co se stalo, a její šok a úleva byly stejné jako ty moje. Pořád opakovala: „A to je všechno? Žádné dráty, žádné pilulky?“ Doktor Marinus jí potvrdil, že ano, tohle by mělo stačit.

Zeptala jsem se, jestli je i slečna Constantinová napořád pryč.

Doktor řekl, že ano, v dohledné budoucnosti se nevrátí.

Konec. Odešly jsme, já vyrostla a ani Rádioví lidé, ani slečna Constantinová se už nikdy neobjevili. Viděla jsem pár dokumentů a pořadů o tom, jak si s vámi může vaše vlastní mysl zahrávat, a teď vím, že slečna Constantinová byla jenom jistý druh vymyšleného kamaráda – jako Sharonin Zajíček Velké Ouško –, který trochu překročil meze. Nehoda Susan Hillageové byla jen obrovská souhra náhod, řekl mi doktor Marinus. Nezemřela, ale odstěhovala se do Ramsgate, ačkoli někteří lidé tvrdí, že to je vlastně totéž. Doktor Marinus na mně provedl nějaký druh hypnózy, jako ty kazety, které si lidé kupují, když chtějí přestat kouřit. Máma od toho dne už nikdy nemluvila o Číňanech jako o číňácích, a když to někdo udělá, ještě dneska proti němu vyrazí jako roj vos. „Říká se Číňané,“ zdůrazní, „ne číňáci, a jsou to nejlepší doktoři v celém našem zdravotnickém systému.“

Moje hodinky ukazují jednu po poledni. Daleko za mnou rybaří na mělčinách u pevnosti Shornemead postavičky velké jako figurky z člobrda. Předě mnou je šterkový lom s velkým kuželem kamení a dopravníkem, z něhož se šterk sype do bárky. Vidím taky pevnost Cliffe, s okny jako prázdné oční důlky. Starý pan Sharkey říká, že za války v ní byly protiletectké baterie, a když lidé v Gravesendu ta těžká děla zaslechli, věděli, že mají šedesát vteřin – maximálně –, aby doběhli do protiletectkých krytů pod schody nebo na zahradě. Přála bych si, aby právě teď dopadla bomba na jeden konkrétní dům na Peacock Street. Vsaším se, že se zrovna cpou pizzou k obědu – Vinny se živí skoro výhradně pizzou, protože se nehodlá obtěžovat s vařením. Vsaším se, že se mi posmívají. Zajímalo by mě, jestli u něj Stella včera zůstala přes noc. Myslela jsem si, že se lidi do sebe prostě zamilují a nic jiného na tom není. Káčo blbá. *Blbá!* Nakopnu kámen, jenže to není kámen, ale výběžek skály trčící ze země

a já si o něj narazím palec. Bolest mi vystřelí zubatou čárou až do mozku. A teď mě pálí oči a zalévají se slzami – prokristapána, kde se všechna ta vlhkost bere? Jediná tekutina, kterou jsem do sebe dneska dostala, byla voda spolknutá při čištění zubů a mléko na cereáliích. Můj jazyk připomíná takovou tu pěnovou houbu, která se používá při aranžování květin. Popruh tašky mi rozdírá rameno. Moje srdce je tulení mládě ubité holemi. Nejspíš mám prázdný žaludek, ale jsem tak sklíčená, že to zatím nevnímám. Ale rozhodně se neobrátím a nezamířím domů. To ani náhodou.

Ve tři hodiny mám už vyschlou celou hlavu, nejen pusu. Počítám, že jsem ještě nikdy v životě nedošla takhle daleko. Nikde ani vidu po nějakém obchodu nebo třeba jen domě, kde bych mohla poprosit o sklenici vody. Pak si všimnu drobné ženy, která rybaří na konci nějakého mola, jako nakreslená úplně do rohu, kde si jí nikdo nevšimne. Mám to k ní, co by kamenem dohodil, kdyby člověk dokázal házet fakt daleko, ale všimnu si, že si nalévá něco z láhve do hrníčku. Normálně bych to nikdy neudělala, ale mám tak strašlivou žízeň, že sejdu z nábřeží, vydám se po molu k ní a hodně přitom na těch starých prknech dupu, abych ji nevydělala. „Promiňte, ale neměla byste navíc trochu vody? Prosím?“

Ani se neohlédne. „Stačil by studený čaj?“ Její chraptivý hlas se ozývá z nějakého horkého místa.

„To by bylo skvělé, děkuju. Nejsem vybíravá.“

„Tak si posluž, jestli nejsi vybíravá.“

A tak si naplním hrnek a vůbec přitom nemyslím na mikroby nebo tak. Není to normální čaj, ale je to nejúžasnější nápoj, jaký jsem kdy pila, a já si tekutinou zavírám v puse. Teď se na ženu poprvé podívám pořádně. Jaksi sloní oči ve vráscité staré tváři, krátké šedé vlasy, usmolená khaki košile a kožený klobouk se širokou krempou, který vypadá, že je sto let starý. „Dobrý?“ zeptá se.

„Ano,“ řeknu. „Moc. Chutná jako tráva.“

„Zelený čaj. Naštěstí nejsi vybíravá.“

Zeptám se: „Odkdy je čaj zelený?“

„Od té doby, co na keřích roste listí v té barvě.“

Vodou se mihne ryba. Vidím, kde byla, ale ne, kde je. „Chytila jste toho dneska hodně?“

„Pět okounů, jednoho pstruha. Líné odpoledne.“

Nevidím nikde žádný kbelík. „A kde jsou?“

Na krepě klobouku jí přistane včela. „Pustila jsem je.“

„Jestli nechcete ryby, tak proč je chytáte?“

Uplyne pár vteřin. „Kvůli úrovni konverzace.“

Rozhlédnu se kolem: stezka, pole plné trnů, prořídly lesík a zarostlé koleje. Nejspíš si dělá legraci. „Nikdo tady není.“

Včela dál spokojeně sedí na místě, i když se žena pohne, aby přitáhla vlasec. Postavím se stranou, zatímco si ověřuje, že návnada je pořád dobře upevněná na háčku. Na žízňivá prkna mola stříkají kapky vody. Řeka doráží na břeh a šplíchá kolem dřevěných podpěr. Pořád vsedě, obratným pohybem zápěstí, pošle stařena olůvko obloukem do vzduchu, vlasec zabučí a olůvko dopadne do vody přesně tam, kde bylo předtím. Rozběhnou se od něj kruhy. Mrtvý klid...

Ona pak udělá něco opravdu divného. Z kapsy vytáhne křídu a napíše na prkno u své nohy MOJE. Na další prkno napíše DLOUHÉ. A na to další JMÉNO. Potom křídu zase uloží a vrátí se k rybaření.

Čekám, až to vysvětlí, ale ona se k tomu nemá. „Co to má být?“

„Co má být co?“

„To, co jste právě napsala.“

„To jsou pokyny.“

„Pokyny pro koho?“

„Pro někoho za mnoho let od téhle chvíle.“

„Ale je to jen křída. Smyje se.“

„Z mola jistě. Z tvé paměti ne.“

Fajn, takže je bláznivá jako pytel fretek. Ale neřeknu jí to, protože bych ráda dostala ještě trochu čaje.

„Dopij ten čaj, jestli chceš,“ prohlásí. „Na obchod narazíš, teprve až se s tím chlapcem dostanete do Allhallows-on-Sea...“

„Mockrát děkuju.“ Doplním si hrnek. „Opravdu? Už tam žádný nezbyl.“

„Jeden dobrý skutek si zaslouží další.“ Loupne po mně pichlavým okem ostřelovače. „Možná budu potřebovat útočiště.“

Útočiště? Ona očekává útok? „Jak to myslíte?“

„Azyl. Úkryt. Pokud První mise selže, čehož se obávám.“

Se šílenci je těžká práce. „Mně je patnáct. Nemám útočiště ani... ehm... azyl. Je mi líto.“

„Jsi ideální. Jsi nečekaná. Můj čaj za tvé útočiště. Domluveno?“

Táta říká, že nejlepší způsob, jak si poradit s opilci, je souhlasit se vším, co říkají, a pak se jich zbavit, a pošuci jsou možná trochu jako opilci, kteří nikdy nevystřízliví. „Domluveno.“ Ona přikývne a já se napiju tak zhluboka, až přes tenké dno umělohmotného hrníčku uvidím bledou zář slunce.

Babka se mezitím zase odvrátila. „Děkuju ti, Holly.“

A tak jí taky poděkuju a vrátím se na pevnou zem. Potom se otočím a přeju zpátky k ní. „Odkud víte, jak se jmenuju?“

Neotočí se. „Jakým jménem jsem byla pokřtěná?“

Tohle je hloupá hra. „Esther Littleová.“

„A jak to víš?“

„Protože... jste mi to právě řekla.“ Nebo ne? Určitě ano.

„Tak potom je to jasné.“ A to bylo poslední slovo Esther Littleové.

Kolem čtvrté dojdu na proužek oblázkové pláže u dřevěných vlnolamů, šikmo klesajících do řeky. Sundám si martensky. Na palci se mi udělal parádní puchýř, jako rozšlápnutá ostružina. Bezva. Vytáhnu z tašky elpíčko *Fear of Music*, vyhrnu si džíny a vlezu po kolena do vody. Meandrující řeka je studená jako voda z kohoutku a slunce pořád praží, ale už ne tak prudce, jako když jsem odcházela od bláznivé staré rybářky. Potom vší silou mrsknu tu desku jako frisbíčko, co nejdál dokážu. Není nijak zvlášť aerodynamická a letí vzhůru, dokud z ní nevyklouzne vnitřní obálka s nahrávkou, a ta pak žbluňkne do vody. Černý obal klesá jako zraněný pták a chvílku se pohupuje na vlnách. Slzy, další slzy mi sáknou z bolavých očí a já si představuju, jak se brodím k místu, kde ta deska teď klesá ve spirálách dolů, jak kráčím po sešikmeném říčním dně dolů, procházím se mezi pstruhy a okouny až k rezavým bicyklům a kostem utopených pirátů a německým letadlům a zahozeným snubním prstenům a bůhvíčemu ještě.

Ale místo toho se přebrodím zpátky na břeh a natáhnu se na lůžko z teplých oblázků vedle svých martensek. Táta už bude touhle dobou sedět nahoře, nohy natažené na pohovce: „Hádám, že si s tím Costellem půjdu promluvit, Kath,“ řekne. Mamka utopí cigaretu ve studeném kafi na dně svého hrnku. „Ne, Dave. Přesně tohle si madam přeje. Když budeme to její Velký prohlášení dost dlouho přehlížet, nakonec si uvědomí, kolik toho pro ni děláme...“

Ale zítra večer začne být mamka nervózní, jelikož v pondělí mám jít do školy, a až se ze školy zeptají, kde jsem a proč nesedím u zkoušek, nebude už nad mým Velkým prohlášením tak ohrnovat nos. Napochoduje si to k Vinnymu domů s plnou parádou. Stáhne ho z kůže – a to je dobře, ha! –, ale pořád nebude vědět, kde jsem. Rozhodnuto. Dvě noci vydržím venku a pak uvidím, jak se budu cítit. Když si nebudu kupovat cigarety, mých 13,85 libry mi vystačí na dva dny sendvičů s hranolkami, jablek a čajových sušenek. Jestli se dostanu až do Rochesteru, můžu si dokonce vyzvednout trochu peněz z banky a svoje malé prázdniny si trochu prodloužit.

Obrovská nákladní loď, která supí po proudu, zahouká. Na oranžovém boku má bílými písmeny napsáno *Hvězda Rigy*. Zajímalo by mě, jestli je Riga nějaké místo nebo něco jiného. Sharon a Jacko by to věděli. Strašlivě zazívám, natáhnu se zpátky na cvakající obložky a dívám se, jak vlny od zádi té obrovské lodi šplíchají na kameny na břehu.

Bože, já jsem najednou tak strašně ospalá...

„Sykesová? Jsi živá? Hej... Sykesová.“ Odpoledne mi vtrhne do spánku a já najednou *Kde jsem?* a *Proč jsem bosa?* a *Proč mi Ed Brubeck sakra sahá na ruku?* Prudce s ní ucuknu, zvednu se a o pár metrů poodběhnu, ačkoli mi plosky nohou dělají *au au au* na rozpálených kamíncích, a pak se bacím do hlavy o ten dřevěný něcojakovlnolam.

Ed Brubeck se nepohnul. „To bolelo.“

„Já sakra vím, že to bolelo. Je to sakra moje hlava.“

„Jen jsem si chtěl ověřit, že nejsi mrtvá.“

Zamnu si hlavu. „Vypadám snad jako mrtvá?“

„No, jo, před chvílkou jsi tak trochu vypadala.“

„No, tak sakra nejsem.“ Všimnu si, že Brubeckův bicykl leží odhozený na boku a přední kolo se ještě nepřestalo točit. Na rámu má přivázanou udici. „Jenom jsem si... zdřímla.“

„Neříkej, že jsi sem došla z města *pěšky*, Sykesová?“

„Ne, přískákala jsem na hopsacím míči, ale ten mizera se odkutálel pryč.“

„Jo tak. Nikdy by mě nenapadlo, že jsi typ na výlety do přírody.“

„Mě by nikdy nenapadlo, že ty jsi milosrdný samaritán.“

„Člověk se pořád učí.“ Rozezpívá se pták, praštěně-propleteně-pípa-vou melodií, asi mílí nad námi. Ed Brubeck si odhrne černé vlasy z očí.

Kůži má tak opálenou, že by klidně mohl být Turek. „Takže kam máš namířeno?“

„Co nejdál od té hnusný díry, kam mě nohy donesou.“

„Podívejme. Copak ti náš ošklivý Gravesend provedl?“

Zašněruju si martensky. Puchýř mě bolí. „A kam ses vypravil ty?“

„Tímhle směrem bydlí strejda.“ Ed Brubeck mávne rukou k vnitrozemí. „V poslední době se nemůže moc hýbat a taky je skoro slepý, tak mu občas chodím dělat společnost. Zrovna jsem si jel do Allhallows trochu zarybařit, když jsem tě uviděl a –“

„Myslel sis, že jsem mrtvá. Což nejsem. Takže se ode mě nenech zdržovat.“

Ušklibne se na mě, jako by říkal „jak chceš“, a vyšplhá se zpátky na násep.

Křiknu za ní: „Jak je to daleko do Allhallows, Brubecku?“

Zvedne svoje kolo. „Asi pět mil. Nechceš svýzt?“

Vzpomenu si na Vinnyho a jeho nortona a zavrtím hlavou. On frajersky naskočí na kolo a je pryč. Seberu hrst oblázků a mrsknou je do vody, prudce a zuřivě.

Ed Brubeck o velikosti tečky zmizí za hájkem špičatých stromů daleko vpředu. Neohlédl se. Teď mě mrzí, že jsem jeho nabídku nepřijala. Kolena mám ztuhlá, chodidla jsou dvě obrovské tepající hroudy a připadá mi, jako by mi někdo na kotníky útočil maličkými vrtáčky. Pět mil tímhle tempem mi bude trvat věčnost. Jenže Ed Brubeck je chlap, stejně jako Vinny je chlap a všichni chlapi jsou jen pistole na spermie. V žaludku mi zakručí suchým hladem. Zelený čaj chutná skvěle, když ho pijete, jenže po něm čuráte jak závodní kůň, a teď mám v puse pocit, jako by se mi v ní vysrala umírající krysa. Ed Brubeck je sice chlap, jasně, ale není to totální vůl. Minulý týden se pohádal s paní Binkirkovou, naší učitelkou náboženství, a musel jít k panu Nixonovi, protože ji prohlásil za „Fanatičku roku“. To je dospělácká urážka. Lidi jsou ledovce: kousíček toho vidíte a hromadu ne. Snažím se nemyslet na Vinnyho, ale stejně to dělám a vzpomenu si, jak jsem teprve dneska ráno snila o tom, že s ním založím kapelu. V dálce se zpoza hájku špičatých stromů vynoří Ed Brubeck o velikosti tečky a jede zpátky mým směrem. Nejspíš usoudil, že na rybaření je moc pozdě, a tak se vrací do Gravesendu. Je pořád větší a větší, až dosáhne životní velikosti a otočí se frajerským

smykem, který mi připomene, že je to nejen chlap, ale taky pořád ještě kluk. Oči má v tmavé tváři bílé. „Co kdyby sis naskočila, Sykesová?“ Popleská svoje kolo po sedle. „Do Allhallows jsou to ještě *míle*. Než tam dojdeš, bude tma.“

Kymácíme se po cestě docela slušným tempem. Kdykoli nadskočíme na nějakém hrbolku, Brubeck se zeptá: „V pohodě?“ a já mu řeknu: „Jo.“ Vánek od moře a vánek od kola mi kloužou do rukávů a hladí mě vpředu jako nějaký strýček zvrhlík. Brubeckovi se tričko lepí potem na záda. Odmítám myslet na Vinnyho pot, a na Stellin... Srdce mi zase pukne a kape z něj hnis a pálí to jako jód na škrábanci. Sevřu držák kola oběma rukama, ale pak se cesta zhorší, a tak si zaháknu palec za úchyt na pásek na Brubeckových džínách, abych nesletěla. Brubeckovi se z toho nejspíš postavil, ale to je jeho problém, ne můj.

Huňatá jehňátka okusují trávu. Ovce na nás zahlížejí, jako bychom měli v plánu servírovat jejich děťátka s kapustičkami a bramborovou kaší.

Plašíme ptáky na chůdách se lžícovitými zobáky: přelétají přes řeku pryč, těsně nad hladinou. Jejich křídla se dotýkají vody a rozbíhají se od nich kruhy.

Tady se Temže mění v moře a Essex zlátne. Ta šmouha tamhle je ostrov Canvey; o kus dál Southend.

Kanál La Manche má propiskově modrou barvu; moře nad ním je modré jako kulečnicková křída. Přehrkáme přes lávku nad rezavým potokem, napůl bažinu, napůl dunu, do vnitrozemí: **VÍTEJTE NA OBILNÉM OSTROVĚ.**

Janže to není opravdový ostrov. Možná kdysi byl.

Ten praštěný, propletený, pisklavý pták nás sledoval. Tutově.

Allhallows-on-Sea je v podstatě jedno velké prázdninové letovisko, které se rozlévá po pobřeží z nanicované vesničky vzadu. Všude tu jsou řady obytných vozů a těch oblých chatiček na nízkých podpěrách, kterým se v amerických filmech říká mobilhomy. Všude se to hemží polonahými děcky a úplně nahými batolaty a všichni po sobě střílejí ze stříkacích pistolek, hrají swingball a pobíhají kolem. Napůl namazané mámy dělají obličejy na přismahnuté tatíky, kteří na grilech připalují hamburgery. Snažím se najíst toho kouře. „Nevím jak ty,“ řekne Brubeck, „ale já padám hlady.“

Až příliš nadšeně vyhrknu: „Taky bych si něco dala,“ a on zastaví u krámků, kde se prodávají smažené ryby a hranolky, vedle Minigolfu líného Rolfa. Brubeck si objedná tresku a hranolky za dvě libry, ale já jenom hranolky, protože ty přijdou jenom na padesát pencí. Ale pak Brubeck řekne týpkovi za pultem: „Dvakrát tresku a hranolky, prosím,“ a podá mu pětilibrovku a týpek se na mě podívá a vrhne po Brubeckovi takový ten chlapský pohled, který říká boduješ-synku, což mě namíchne, protože s Brubeckem spolu nechodíme a ani to není v plánu, i kdyby mi koupil stovku tresek v těstíčku. Brubeck nám vezme ještě dvě plechovky koly a pak si všimne, jak se tvářím. „Je to jenom ryba a hranolky – k ničemu tě to nezavazuje.“

„To máš zatraceně pravdu, že mě to k ničemu nezavazuje.“ Vyzní to pichlavěji, než jsem chtěla. „Ale stejně díky.“

Projdeme kolem poslední chatky a ještě kousek dál k betonovému přístřešku hned na kraji dun. Úzkým průzorem z něj zavane pach moči, ale Brubeck vyleze na nízkou plochou střechu. „Tohle je kulometný hnízdo,“ vysvětlí. „Nastavěli je tu za války, pro případ, že by se Němci pokusili o invazi. Jsou jich tu pořád stovky – když se díváš kolem sebe, nemůžeš si jich nevšimnout. A když se nad tím zamyslíš, tak tohle je definice míru – kulometná hnízda se používají jako piknikový stolky.“ Podívám se na něj: Ve škole by ses nikdy neodvážil říct něco tak chytřejšího. Vyškrábu se za ním nahoru a chvílku si vychutnávám výhled. Na druhé straně ústí Temže, víc než míli širokého, je Southend, a opačným směrem dohlédnu až na doky v Sheernessu na ostrově Sheppey. Pak si otevřeme koly a já opatrně odloupnu úchyt, abych ho pak mohla hodit do plechovky. Jinak by si o něj mohl nějaký pes pořezat tlapku. Brubeck ke mně zvedne ruku s plechovkou, a tak si s ním ťuknu, jako by to byla sklenička vína, ale do očí se mu nepodívám, aby nedostal nějaké nápa-dy, a pak se napijeme. Můj první doušek je *búúúúú* ledových bublinek. Hranolky jsou teplé a octovaté a těstíčko je v našich prstech horké, když ho odlupujeme, abychom se dostali k tlustým vločkám rybího masa. „Chutná to skvěle,“ řeknu. „Na zdraví.“

„V Manchesteru prodávají lepší,“ opáčí Brubeck.

Sportovní drak píše na modrý podklad růžovým ocasem.

Naplním si plíce jednou z Brubeckových dunhillek. To je lepší. Pak pomyslím na to, jak Stella Yearwoodová a Vinny kouří v posteli jeho

marlbora, a najednou musím předstírat, že mi něco spadlo do oka. Abych se rozptýlila, zeptám se Brubecka: „Tak kdo je ten tvůj strýček? Ten, cos u něj byl na návštěvě.“

„Strejda Norm. Mámin bratr. Pracoval jako jeřábník v cementárně Blue Circle, ale už práce nechal. Přichází o zrak.“

Znovu zhluboka potáhnu. „To je hrozné. Chudák.“

„Strejda Norm říká: ‚Soucit je druh zneužívání.‘“

„Je úplně slepý, nebo jen částečně, nebo...“

„Přišel o dvě třetiny zraku v obou očích a ten zbytek ztrácí postupně taky. Nejvíc ho na tom mrzí, že už nemůže číst noviny. Tvrdí, že je to jako hledat klíče ve špinavém sněhu. Takže se tam snažím skoro každou sobotu na kole zajet a předčítám mu články z *Guardianu*. On pak mluví o tom sporu Thatcherovy s odbory, proč jsou Rusové v Afghánistánu, proč CIA podvrací demokratické vlády v Latinské Americe.“

„To zní jako škola,“ podotknu.

Brubeck zavrtí hlavou. „Většina našich učitelů se zajímá akorát o to, aby mohli jít ve čtyři domů a v šedesáti do důchodu. Ale strejda Norm rád mluví a přemýšlí a chce, abych si to taky zamiloval. Je strašně chytrý. A potom teta nachystá velký pozdní oběd a strejda si zdřímne a já jedu na ryby, když je na to počasí. Pokud nenarazím na někoho ze spolužáků, jak leží mrtvý na pláži.“ Típne cigaretu o beton. „Takže. Jaký je tvůj příběh, Sykesová?“

„Jak to myslíš, můj příběh?“

„V osm čtyřicet pět tě vidím, jak si to štráduješ po Queen Street a schováváš se –“

„Ty sis mě všimnul?“

„Jo – a schováváš se v tržnici, ale o sedm hodin později je cíl spatřen deset mil od Gravesendu, u řeky.“

„Co to má být? Ed Brubeck, soukromý detektiv?“

Ke krytu příběhne bezocasý pejsek, který vrtí celým zadkem. Brubeck mu hodí hranolku. „Kdybych byl detektiv, měl bych podezření na citový problémy.“

Můj tón se přiostrí. „Nic ti do toho není.“

„Pravda. Ale ten kokot za to nestojí, ať je to, kdo je to.“

Zamračeně hodím psovi hranolku. Zhltně ji tak hladově, až mě napadne, že je možná toulavý. Jako já.

Brubeck udělá z papíru od hranolky trychtýř a nasype si krupavé drobečky do pusy. „Chystáš se dneska večer vrátit do města?“

Potlačím zaúpění. Gravesend je černý mrak. Je tam Vinny a Stella a máma. Oni jsou to město. Na mých hodinách stojí 18:19 a U Kapitána Marlowa bude veselo a rušno, jak se dovnitř začínají trousit večerní štamgasti. Jacko se Sharon budou sedět nahoře u televize, dívat se na *A-Team* a dávat si sýrové tyčinky a čokoládový dort. Ráda bych tam byla s nimi, jenže co ta mámina facka? „Ne,“ řeknu Brubeckovi, „nevrátím se.“

„Za tři hodiny padne tma. To ti nezbyvá moc času, abys našla cirkus, se kterým můžeš zdrhnout.“

Tráva na dunách povlává. Po obloze se z Francie valí mraky. Natáhnu si bundu. „Třeba najdu nějaký pěkný útulný kulometný hnízdo. Takový, který se nepoužívá jako záchod. Nebo stodolu.“

Přiženou se racci, jako na pružné gumě, a skřehotáním se taky dožadují hranolek. Brubeck vstane a začne máchat rukama jako Šílený Princ z *Allhallows-on-Sea*, aby je zahnal, jen tak pro legraci. „Možná bych věděl o něčem lepším.“

Ted' zase jedeme po opravdové silničce. Rozlehlá pole plochá jako palačinka v téhle prdeli ničeho, s dlouhými černými stíny. Brubeck dělá s tím, kam jedeme, děsné tajnosti – „Bud' mi důvěřuješ, Sykesová, nebo ne“ –, ale tvrdí, že na tom místě je teplo, sucho a bezpečno a on tam sám už pětkrát nebo šestkrát přespal, když byl rybařit v noci, takže se mu prozatím podvolím. Říká, že on pak pojede domů, za Gravesend. Tohle je ten problém s kluky: obvykle vám pomáhají jen proto, že vás chtějí sbalit, ale neexistuje žádný netrapný způsob, jak odhalit jejich skutečné motivy dřív, než je příliš pozdě. Ed Brubeck se zdá v pohodě a soboty tráví tím, že předčítá slepému strýčkovi, ale zásluhou ztraceného Vinnyho a Stelly si už nejsem tak jistá, jestli umím správně odhadnout charakter. Jenže se blíží noc, tudíž asi nemám moc na vybranou. Projedeme kolem obrovské továrny. Už už se chystám Brubecka zeptat, co že to tam vyrábějí, když mi poví, že je to elektrárna Grain, která zásobuje elektřinou Gravesend a půlku jihovýchodního Londýna.

„Jo, to jsem věděla,“ zalžu.

Kostel je připosražený, má věžičku s okénky úzkými jako střílny a ve slábnoucím světle vypadá jako ze zlata. Les zní jako nekonečné vlny a havrani víří kolem jako černé ponožky v sušičce. „FARNÍ KOSTEL ST.

MARY HOO“ stojí na ceduli a pod tím je napsaný telefon na vikáře. Vesnice St Mary Hoo leží kus před námi, ale tvoří ji jen pár starých chalup a hospoda v místě, kde se setkávají dvě silničky. „Ubytování je takové jednoduché,“ vysvětlí Brubeck, když slézáme z kola, „ale o bezpečnost se starají Otec, Syn a Duch svatý a za nula liber na noc je to rozhodně výhodná nabídka.“

To mluví o tom kostele? „Děláš si legraci, že jo?“

„Pokoje je třeba vyklidit přesně v sedm, jinak začne být vedení nepříjemné.“

Ano, mluví o kostele. Zatvářím se pochybovačně.

Brubeck se zatváří, jako by chtěl říct: *Ber, nebo nech být.*

Budu to muset vzít. Kentská blata nejsou posetá útulnými stodolami plnými teplé slámy jako v *Domku na prérii*. Cestou, pár mil odsud, jsem zahlédla jedinou, byla z vlnitého plechu a hlídali ji dva zuřiví dobrmani. „Copak se kostely nezamykají?“

Brubeck řekne: „Ale jo,“ stejným tónem, jakým bych já řekla: „No a?“ Když si ověří, že v okolí nikdo není, zaveze kolo na hřbitov. Schová ho mezi tmavými keřovitými stromky a zdí a pak mě odvede ke vchodu. Kolem se povalují špinavé hromádky barevných konfet. „Hlídej branku,“ nařídí mi. Z kapsy vytáhne kožený sáček a z něj pak houpavou řádku útlých klíčů doplněných o plochý kus kovu ve tvaru L. Naposledy se ohlédne na silničku, pak strčí jeden z klíčů do zámku a maličko s ním zalomcuje.

Břicho se mi sevře strachem, že nás někdo přistihne. „Jak to, že umíš zacházet s paklíčem?“

„Víš, můj táta mě neučil kopat do balonu a zalepit píchlou duši.“

„Za to by tě mohli zavřít! Tomu se říká, tomu se říká –“

„Tomu se říká vloupání. Proto musíš dávat pozor.“

„Ale co přesně mám dělat, kdyby někdo přišel?“

„Tvař se zahanbeně, jako by nás načapali, jak se tady muckáme.“

„Ehm – tak na to zapomeň, Ede Brubecku.“

Napůl sykne, napůl se zasměje, jak má ve zvyku. „Říkám jen, aby ses tak *tvářila*. A klídek, zhaftnout tě můžou, jen když poldové dokážou, že jsi ten zámek odemkla ty. Když se nepřiznáš a dáš si pozor, abys nepoškodila mechanismus...“ zastrčí do klíčové dírky paklíč „... tak kdo může říct, že jsi prostě nešla kolem, nenašla dveře otevřené a nevešla dovnitř, abys uspokojila svůj zájem o saskou církevní architekturu? To

je mimochodem naše krycí historka, pro všechny případy.“ Brubeck přitiskne k zámku ucho, zatímco paklícem pohybuje. „Ale já tady už od Velikonoc přespal ze soboty na neděli snad třikrát a nezahlédl jsem živáčka. Navíc to není, jako bychom ten kostel chtěli vykrást. A krom toho jsi holka, takže můžeš začít slzet a zahrát scénku ve stylu ‚Prosím, pane vikáři, utíkám před svým ničemným otčímem,‘ a pak celkem pravděpodobně dostaneš na cestu ještě hrnek čaje a sušenku.“ Brubeck zvedne ruku, abych byla zticha: cvak. „Mám to.“ Kostelní dveře se otevrou s dokonale transylvánským zaskřípěním pantů.

Uvnitř je kostel Panny Marie cítit jako dobročinné obchody a příšeří za vitrážovými okny nabírá odstíny ovocného salátu. Zdi jsou tak tlusté, že by to mohl být protiatomový kryt, a to *buch*, když Brubeck zaklapne dveře, se rozléhá všude kolem, jako v kobce. Pod střechou se křížují trámy. Projdeme krátkou uličkou, kde je jen deset nebo dvanáct lavic. Pulpit je dřevěný, křtitelnice kamenná, varhany připomínají nóbl klavír vybavený výfuky. Ten pultík musí být pokrytý falešným zlatem, jinak by ho nějaký lupič – například Brubeckův táta – dávno šlohnul. Dojdeme k oltáři a vzhlédneme k oknu s vyobrazením Ukřižování. Holubici na vitrážovém nebi trčí z hlavy paprsky. Obě Marie, dva učedníci a Říman u paty kříže vypadají, jako by probírali, jestli bude pršet. Brubeck se zeptá: „Ty jsi katolička, vid’?“

Jsem překvapená, že na to vůbec pomyslel. „Moje mamka je Irka.“

„Takže věříš v Nebe a v Boha a tak?“

Loni jsem přestala chodit do kostela: až do dnešního rána to byla moje největší hádka s mamkou. „Vypěstovala jsem si na to něco jako alergii.“

„Strejda Norm říká, že náboženství je ‚duchovní paracetamol‘ a já tak trochu doufám, že má pravdu. Jestli Bůh neprovádí transplantace osobnosti, když tam dorazíš, tak by nebe znamenalo nekonečnou rodinnou sešlost s týpkou jako můj strejda Trev. Nedokážu si představit větší peklo.“

„Takže strejda Trev není žádný strejda Norm?“

„Nebe a dudy. Strejda Trev je tátův starší brácha. ‚Možek celé operace‘, tvrdí o sobě, což je celkem pravda: myslí mu to aspoň tolik, aby nechal trouby jako táta dělat špinavou práci. Strejda Trev prodává zboží, když se akce podaří, a když se nepovede, tak je to já nic, já muzikant. Dokonce se pokusil mámu sbalit, když tátu zabásli, což je částečně důvod, proč jsme se odstěhovali na jih.“

„Vypadá na pěknou svini.“

„Jo, to je přesně strejda Trev.“ Jak slunce pomalu zapadá, psychedelické světlo na Brubeckově tváři matní. „Ale říkám si, že kdybych umíral v hospici, možná bych stál o veškerý duchovní paracetamol, který by se mi nabízel.“

Položím ruku na zábradlí před oltářem. „Co když... co když je Nebe skutečný, ale jenom občas? Jako sklenice vody za horkého dne, když *umíráš* žízni, nebo když se k tobě někdo bezdůvodně zachová hezky nebo...“ Mamčiny palačinky s nugátovou polevou; táta vyběhne z baru nahoru, jen aby mi popřál: „Dobrou noc, ať tě blechy štípou celou noc“; nebo Jacko a Sharon zpívají „Jdi na klestí, babi“ místo „Hodně štěstí, zdraví“ o *úplně* každých narozeninách a můžou se počurat smíchy, ačkoli to není ani trochu legrační; a to, že Brendan dal svůj starý gramofon mně, a ne některému ze svých kámošů. „Co když Nebe není jako obraz, který prostě někde visí navždycky, ale spíš něco jako... Jako nejlepší písnička, kterou kdy kdo napsal, ale písnička, kterou můžeš zaslechnout jenom v útržcích, dokud jsi naživu, z projíždějícího auta nebo... z okna v patře, když zabloudíš...“

Brubeck se na mě dívá, jako by *doopravdy* poslouchal.

A *hrome*, já se začínám červenat. „Na co se to koukáš?“

Než stihne odpovědět, v zámku zarachotí klíč.

Zpomalené vteřiny se řítí kolem mě, jako dlouhá řada křepčících opilců, a Brubeck a já jsme Laurel a Hardy a Starsky a Hutch a dvě části koně z maškarády, a on mě nakonec prostrčí dřevěnými dvířky za varhanami, kterých jsem si vůbec nevšimla, do místnosti zvláštního tvaru s vysokým stropem a žebříkem vedoucím k poklopu ve stropě. Myslím, že téhle místnosti se říká sakristie a žebřík musí vést na zvonici. Brubeck naslouchá u škvíry ve dveřích: žádná jiná cesta ven odsud není, jenom nějaká skříň v rohu. Naším směrem se blíží nejméně dva mužské hlasy; připadá mi, že jsem zaslechla i třetí, ženský. *Doprdele*. Podíváme se s Brubeckem jeden na druhého. Naše možnosti: zůstat tady a pokusit se z toho vykecat; schovat se v té skříni; nebo vyšplhat po žebříku nahoru a doufat, že poklop povolí a ten, kdo sem jde, nás nebude sledovat nahoru. Jenže teď už bychom to nahoru nejspíš nestihli. Najednou mě Brubeck strká do té skříně, pak zaleze ke mně a co nejlépe za námi přitáhne dveře. Uvnitř je to menší, než jak to vypadalo zvenčí; je to jako schovávat se v rozpúlené rakvi postavené svísele – s klukem, ke kterému se rozhodně nechcete tulit. Brubeck dveře zaklapne...

„Jenže ten chlap se chová, jako by ztělesňoval druhý příchod zasranýho Fidela Castra!“ Hlasy se teď ozývají ze sakristie. „Maggii Thatcherovou můžete milovat nebo nesnášet a v obou těch skupinách se najde spousta lidí, ale faktem je, že vyhrála volby, zatímco Arthur Cargill ne. Dokonce nezískal většinu ani ve vlastních odborech.“

„Nic z toho není podstatné,“ ozve se hlas s londýnským přízvukem. „V téhle stávce jde o budoucnost. Proto vláda používá všechny možné špinavé triky – špehy z MI5, lži v médiích, žádné příspěvky pro rodiny horníků... Dejte na moje slova, jestli horníci prohrají, vaše děti čeká viktoriánská pracovní doba za viktoriánské mzdy.“

Brubeckovo koleno se mi zarývá do stehna a já cítím, že mě začíná brnět noha.

Maličko se potočím: jeho *au au au* je tišší než šepot.

„Nemůžeme udržovat umírající odvětví při životě navždycky,“ namítá vidlák, který mluvil předtím, „o to právě jde. Jinak bychom pořád ještě dotovali stavitele hradů, kopáče průplavů nebo druidy. Scargill obhajuje ekonomiku Kouzelnýho ostrova a politiku Hory sraček.“

Cítím na zádech, jak se Brubeckův hrudník zvedá a klesá.

„Byl jste někdy v hornickém městě?“ zeptá se Londýňan. „Teď se tam nedostanete, protože policajti vás tam nepustí, ale když se zavře důl, město umře. Wales a sever nejsou jih, Yorkshire není Kent a energetika není jen tak nějaký průmysl. Energetika znamená bezpečnost. Ropná pole v Severním moři nevydrží věčně a potom co?“

„Kvalitní diskuse, pánové,“ řekne žena, „ale co ty zvony?“

Na dřevěném žebříku zaduní kroky: štěstí že jsme si nevybrali zvonici. Uběhne minuta. Ze sakristie se nic neozývá. Myslím, že nahoru vylezli všichni tři. Nepatrně se posunu a Brubeck sykne bolestí. Odvážím se zašeptat: „Jsi v pohodě?“

„Ne. Drtíš mi kulky, když už se ptáš.“

„Vždycky můžeš adoptovat.“ Snažím se poskytnout mu víc prostoru, jenže tam žádný není. „Myslíš, že bychom měli zkusit zdrhnout?“

„Možná když se tiše vyplížíme ven, jakmile –“

Dusná tma se rozdují zvukem zvonů. Brubeck otevře dveře – dovnitř pronikne svěžejší vzduch –, napůl se vybelhá ven a pak mi pomůže vylézt. Vysoko nad námi čouhají z průlezu dvě buclatá lýtka. Po špičkách přeběhneme ke dveřím, jako páreček úplných moulů ze *Scoobyho*...

Řítíme se s Brubeckem po cestě, jako bychom prchali z Colditzu. V modré tmě znějí zvony opile a leskle. Začne mě píchat v boku, a tak se zastavíme na lavičce u cedule s názvem obce. „Typické,“ prohlásí Brubeck. „Chci se před tebou vytahovat se svým uměním přežít v divočině, a místo toho nastane Invaze buranů. Potřebuju si zakouřit. Co ty?“

„Díky. Myslíš, že budou nějakou dobu vyzvánět?“

„Asi jo.“ Brubeck mi podá cigaretu a natáhne ke mně zapalovač: omocím konec retka v plameni. „Až odejdou, pustím tě zpátky dovnitř. Tenhle typ zámku je hračka i potmě.“

„Ale neměl bys už jet domů?“

„Zavolám mámě z budky u hospody a namluvím jí, že jsem se nakonec přece jen rozhodl pro noční rybaření. Malá nevinná lež.“

Potřebuju jeho pomoc, ale dělá mi starosti, co za ni bude chtít.

„Neboj, Sykesová. Moje úmysly jsou počestný.“

Vzpomenu si na Vinnyho Costella a šklubnu sebou. „To je dobře.“

„Víš, chlapi nemyslí pořád jenom na to, jak si to s holkama rozdat.“

Vyfouknu mu oblak kouře přímo do obličeje, takže musí zamžourat a odvrátit pohled. „Mám staršího bráchu,“ upozorním ho. Jsme hned vedle zarostlého sadu, takže když dokouříme, vlezeme tam a utrheme si pár nezralých jablek. Je tam cihlová zídka, na kterou se dá vyšplhat. Jablka jsou trpká jako limetky, ale po mastné večeři chutnají dobře. Na elektrárně, kterou jsme předtím minuli, blikají světla. „Kus dál tamtudy,“ Brubeck naznačeným směrem hodí ohryzek, „za těma rozmazanýma světlama na ostrově Sheppey je ovocná farma Gabriela Hartyho. Pracoval jsem tam loni, když byla jahodová sezona, a vydělal jsem si pětadvacet liber za den. Mají tam pro sběrače ubytovny, a jakmile budu mít po zkouškách, zase se tam vrátím. Šetřím si na srpen na InterRail.“

„Co je InterRail?“

„To jako vážně?“

„Vážně.“

„Jízdenka na vlak. Zaplatíš sto třicet liber a pak můžeš měsíc zadarmo cestovat po celý Evropě. Druhou třídou, ale stejně. Zdola od špičky Portugalska až nahoru na konec Norska. I po zemích východního bloku, Jugoslávii a tak. Berlínská zeď, Istanbul. Víš, v Istanbulu je takový most. Jeden jeho konec je v Evropě a ten druhý v Asii. Přejdou přes něj.“

Někde v dálce zašteká osamělý pes, nebo možná liška.

Zeptám se: „Co budeš ve všech těch zemích dělat?“

„Rozhlížet se. Chodit. Shánět si lacinou postel. Jíst to, co jedí místní. Hledat levný pivo. Pokoušet se nenechat se obrát. Mluvit. Pochytat pár slov v místním jazyce. Prostě tam být, víš? Někdy,“ Brubeck se zakousne do jablka, „někdy bych si přál být úplně všude naráz, tak moc, že bych prostě...“ Brubeck naznačí, že mu v hrudním koši vybuchuje bomba. „Ty takový pocit nikdy nemíváš?“

Kolem proplachtí netopýr, jako by byl na provázku v hloupém upírském filmu.

„Vlastně ani ne, jestli mám být upřímná. Nejdál jsem kdy byla v Irsku, na návštěvě u máminých příbuzných v Corku.“

„Jaký to tam je?“

„Jiný. Nejsou to samý kontroly a bomby jako nahoře na severu, i když Nepokoje jsou pořád ještě trochu ve vzduchu a o politice je lepší nemluvit. Oni fakt *nenávidí* Thatcherovou kvůli Bobbymu Sandsovi a těm hladovkářům. Mám tam jednu pratetičku, máminu tetu Eilísh – a ta je báječná. Chová slepice a ve sklípku na uhlí má pušku, a když byla mladší, dojela na kole až do Káthmándú. Fakt to udělala. Viděla jsem fotky a výstřižky z novin a tak. Bydlí na takovém dlouhým mysu poblíž Bantry – na poloostrově Ovcí hlava. Tam si připadáš jako na konci světa. Není tam vůbec nic, obchody nebo tak, ale“ – nenašlo by se moc lidí, kterým bych tohle přiznala – „mně se tam strašně líbilo.“

Vynoří se měsíc ostrý tak, že by si o něj člověk mohl pořezat prsty.

Chvilí nic neříkáme, ale není to rozpačité nic. Potom Brubeck řekne: „Víš o tý druhý pupeční šňůře, Sykesová?“

Už ve tmě nerozeznávám jeho obličej. „O čem že?“

„Když jsi dítě v děloze, je tam taková šňůra –“

„Já vím, co je to pupeční šňůra, děkuju pěkně. Ale ,druhá‘?“

„Totiž, psychologové tvrdí, že existuje i druhá pupeční šňůra, neviditelná, citová, která tě poutá k rodičům po celou dobu, co jsi dítě. A pak se jednoho dne rafneš s mámou, když jsi holka, nebo s tátou, když jsi kluk, a ta hádka tu druhou šňůru přerážne. A potom, teprve potom jsi připravená vyrazit do velkého širého světa a stát se dospělou sama za sebe. Je to takový přechodový rituál.“

„Já se s mámou hádám prakticky *denně*. Jedná se mnou, jako by mi bylo deset.“

Brubeck si zapálí další cigáro, potáhne a předá mi ho. „Já mluvím o větší, ošklivější hádce. Potom je ti jasný, že se to stalo. Už nejsi to dítě jako dřív.“

„A ty se mnou tyhle perly moudrosti sdílíš proč?“

Opatrně si připravuje odpověď. „Jestli zdrháš z domova, protože tvůj táta je drobný kriminálník, který mlátí tvoji mámu a shodí tě ze schodů pokaždý, když se ho snažíš zarazit, potom je útěk z domova chytrá věc. Jen běž. Dám ti svoje prachy na InterRail. Ale jestli teď sedíš na týchle zdi jen proto, že se ti přetrhla pupeční šňůra, tak jo, bolí to, ale stát se to muselo. Nebuď na mámu tak tvrdá. Je to prostě součást dospívání. Neměla bys ji za to trestat.“

„Ona mi dala *facku*.“

„Určitě se teď kvůli tomu cítíš hrozně.“

„Vždyť ji ani neznáš!“

„A víš určitě, že ty jo, Sykesová?“

„A to má sakra zase znamenat co?“

Brubeck to nechá být. Tak to taky nechám být.

Kostel je tichý jako hrob. Brubeck spí v hnízdě zaprášených polštářů. Jsme zalezlí na takové galerii u zadní stěny, takže by si nás nikdo nevšiml, ani kdyby sem zaskočila partička satanistů na černou mši. Bolí mě lýtka, v puchýři na palci mi cuká a moje mysl pořád přetáčí zpátky k té scéně s Vinnym a Stellou. Nebyla jsem dost dobrá v posteli? Neoblékala jsem se správně, nemluvila jsem správně, nelíbila se mi ta správná muzika?

Na mých timexech svítí 22:58. Právě teď U Kapitána Marlowa probíhají nejšílenější minuty celého týdne: poslední objednávky sobotního večera. Mamka, táta a Glenda, která pracuje jen o víkendech, budou mít plné ruce práce: řvoucí stěna pijáků mávajících pěti a desetilibrovkami skrze mlhu dýmu a vřavu rozhovorů, výkřiků, smíchu, nadávek, flirtování... Nikdo se nestará, kde dneska asi skončila Holly. Z jukeboxu se line „Daydream Believer“ nebo „Rockin' All Over The World“ nebo „American Pie“ a otrásá celým domem. Sharon usnula s baterkou pod peřinou. Jacko spí a z rádia mu do spánku mluví lidé v cizích jazycích. Nahoře v mém pokoji je neustlaná postel, školní taška pověšená na židli. Hned za dveřmi stojí košík s vypraným prádlem; tam ho mamka nechává, když je na mě naštvaná. Což je poslední dobou pořád. Přes řeku se

line jasná záře nočního Essexu a to naoranžovělé světlo proniká mými nezataženými závěsy a míhá se po plakátech *Zenyattà Mondatta* a *The Queen Is Dead*, které jsem ukořistila v Magic Busu. Ne, teď se mi nezačne stýskat po mém pokoji.

Ani náhodou.

1. července

Pískání, kovové škrábání, zpěv ptáků a vitrážový anděl. Kostelík na Obilném ostrově, rozpomenu se, ozářený prvními ranními paprsky slunce. Mamka. Ta hádka. Stella a Vinny se probouzejí v objetí. Sevře se mi hrdlo. Předpokládám, že když ve vás nějaký muž byl docela často, bude chvíli trvat, než se ho zbavíte. Láska je čirá svobodná radost, dokud trvá, ale když se zkaží, zaplatíte za ty šťastné hodiny lichvářské ceny. Na mých timexech je 06:03. Neděle. Ed Brubeck: je tady, spí na těch polštářovitých věcech, ústa pootevřená, vlasy rozčuchané. Jeho kšiltovka trůní na úhledně složené dřevorubecké košili. Vymnu si ospalky z očí. Zdálo se mi o tom, jak Jacko a slečna Constantinová drží rozevřený záves vzduchu a za ním se táhnou vzhůru kamenné schody jako ve filmu s Indiana Jonesem...

Koho to zajímá? Ztratila jsem Vinnyho. Stella mi ukradla Vinnyho.

Ed Brubeck chrápe jako medvěd. Brubeck by svoji přítelkyni nepodvedl. Jestli nějakou má. Většina kluků z mého ročníku dělá narážky na to, jak přišli o panictví na večírku u kámoše, hlavně ti, kterým se to ani náhodou nestalo, a hladí si přitom těch pět chlupů pod nosem... Ed Brubeck ne, což znamená, že už nejspíš s někým spal. Kdyby to byl někdo z naší školy, doneslo by se mi to. Ale nevím. On se s nikým moc nebaví.

Ačkoli včera mi toho pověděl docela dost.

O svém tátovi, o rodině, o všem. Proč mně?

Dívám se na jeho spící, špičatý, napůl klučičí a napůl mužský obličej.

A odpověď je nabíledni: *Protože se mu líbíš, ty náno!*

Jestli se mu líbím, proč po mně nevyjel?

Je chytrý, uvědomím si. Nejdřív se postará, abys mu byla vděčná.

Správně. No jasně. Myslím, že je nejvyšší čas se vytrazit.

* * *

Podél popraskané jílovité cesty rostou pampelišky a bodláky a živé ploty jsou vyšší než já. Časné slunce je jako laserové paprsky. Nevím, proč jsem šlohla Brubeckovi kšiltovku, když jsem se kradla pryč, ale jsem ráda, že jsem to udělala. Jemu to zase tolik vadit nebude. Měla bych se přes pole dostat na hlavní silnici do Rochesteru – odhaduju, že to je tak šest, sedm mil. Moje puchýře to vydrží. Budou muset: nemám v tašce lékárníčku. Ucítím bodnutí hladu, ale můj žaludek se taky bude muset sebrat a sklapnout – v Rochesteru si něco k jídlu obstarám. Možná jsem se měla s Brubeckem rozloučit a poděkovat mu, ale kdyby mi pěkně zvesela odpověděl: „V pohodě, Sykesová, ale víš určitě, že tě nemám hodit zpátky do Gravesendu?“, bylo by pro mě příliš těžké odmítnout.

V dálce přede mnou cesta končí u statku.

Přelezu branku a obejdu zelné pole.

Další branka. Vysoko na obloze se vznáší tečka, asi sokol.

Šest dní by mělo stačit. Policajti se o pohřešované teenagery začínají zajímat až po týdnů. Šest dní mamce ukáže, že se o sebe v tom velkém zlém světě umím postarat. Budu v silnější, jaksetomunadává, v silnější vyjednávací pozici. A dokážu to sama, nepotřebuju Brubecka, aby mě opečovával jako svoji holku. Budu se muset postarat, aby mi vystačily peníze. Stačí si vzpomenout, jak to dopadlo, když jsem zkusila krást v obchodě.

Loni jsme se jednou v sobotu vydali s celou partou na diskotéku v Chathamu, kde se tancovalo na kolečkových bruslích, oslavit narozeniny Ali Jessopové, ale byla tam taková nuda, že jsme se Stellou a s Amandou Kiddovou radši vyrazily courat po hlavní ulici. Amanda Kiddová se zeptala: „Kdo si chce jít zarybařit?“ Já nechtěla, ale Stella řekla fajn, takže jsem taky dělala, že mi to nevadí, a šly jsme do obchoďáku Debenhams. Nikdy v životě jsem nic neukradla a fakt jsem se málem počurala strachy, ale sledovala jsem Stellu. Ta se zeptala prodavačky na nějakou hloupost a o chvílku později náhodou schválně shodila dvě rtěnky ze stojánku s kosmetikou. Když se pro ně sehnula, strčila si jednu do boty. Já udělala to samé s náušnicemi, které se mi líbily, a cestou ven jsem se té prodavačky ještě zeptala, do kolika mají otevřeno. Jakmile jsme byly bezpečně venku, svět mi připadal jiný, jako by se pravidla změnila. Když neztratíte nervy, můžete mít všechno, co si budete přát. Amanda Kiddová získala sluneční brýle, které stály deset liber, Stella nějakou rtěnku Estée Lauder a moje falešné diamantové náušnice se

blýskaly jako pravé. Potom jsme se vydaly do obchodu s bonbony a tam jsme si s Amandou Kiddovou cpyly do kapes sladkosti, zatímco Stella vykládala klukovi, co tam o sobotách brigádníčil, že ho tu vídá každý týden už celou věčnost, a dokonce se jí o něm zdálo, a nechtěl by si s ní po práci zajít na nějaké soukromější místo? Na závěr jsme si nechaly Woolworths. Se Stellou jsme se odloudaly k singlům z hitparády Top 40, jako neviňátka, ale vzápětí se k nám přihrnul vedoucí i s prodávčem a chlapík z ostrahy držel Amandu Kiddovou – rozklepanou a bílou jako stěna – za loket a říkal: „Tohle jsou ty dvě, co s nima přišla dovnitř.“ Vedoucí nařídil, abychom s ním šly nahoru do kanceláře. Opustila mě veškerá síla vůle a kuráž, ale Stella odsekla: „S kým si myslíte, že mluvíte?“ Její hlas zněl ostře a přízvuk snobsky.

Vedoucí odpověděl: „Prostě pojď tiše se mnou, zlato,“ a pokusil se jí položit ruku na rameno.

Stella ji prudce odstrčila a zvýšeným hlasem se na něj osopila: „Neopovazujte se na mě sahat těmi špinavými pazoury, vy odporný prťavče! Naprosto netuším, proč spojujete mou sestru a mne s touto... *zlodějkou*,“ ušklíbla se na Amandu Kiddovou, která se teď klepala a vzlykala, „ale raději byste nám měl *přesně* povědět, proč bychom měly krást cokoli z té veteše, kterou prodáváte v tomto nanejvýš příšerném podniku –“ v tu chvíli vysypala svoji kabelku na pokladní pult u desek – „a raději byste měl *mít pravdu*, pane vedoucí, nebo vás můj otec hned v pondělí ráno zažaluje. Dávejte si pozor: já znám svoje práva.“ Tou dobou už hodně zákazníků natahovalo krk naším směrem, a zázrak nad zázraky, vedoucí vycouval a zamumlal, že se ten bezpečák možná spletl a my můžeme jít. Stella prskla: „Já vím, že můžu jít!“, uložila si věci zpátky do kabelky a dotčeně jsme odsupěly.

Vkradly jsme se zpátky na tu diskošku a nikomu jsme neprozradily, co se stalo. Pro Amandu Kiddovou nakonec musela přijít máma. Strašně jsem se bála, že nás práskne, ale toho se neodvážila. Ten týden seděla Amanda Kiddová u oběda s jinou partou holek a od té doby jsme spolu už nikdy doopravdy nemluvily. Teď je druhá nejlepší studentka ze třídy, takže jí to dopadení možná v něčem prospělo, svým způsobem. Věc je v tom, že já na rozdíl od Stelly nemám přirozený talent krást nebo lhát. Ten den ve Woolworths přesvědčila dokonce i mě, že jsme nevinné. A jen se koukněte, jakého pitomce ze mě udělala, když se rozhodla naložit se mnou jako s Amandou Kiddovou. Copak Stella

nepotřebuje kamarádky? Nebo jsou pro Stellu přátelé jen prostředek k tomu, aby dostala, co chce?

Po levé ruce mám příkrý násep, po němž vede rychlostní silnice, a napravo leží pole, které zřejmě upravují, aby tam vzniklo obrovské sídliště, jak to aspoň vypadá. Jsou tam bagry a buldozery a unimobuňky a vysoké drátěné ploty s nápisy „NEVSTUPOVAT BEZ PŘILBY“ a přes ceduli hlásající „NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN“ někdo nasprejoval „NEGŘI VEN Z BRITÁNIE“ a doplnil to několika hákovými kříži. Pořád je brzo ráno: 07:40. Brubeck touhle dobou už nejspíš jede domů, ale u nás v hospodě budou máma s tátou ještě v posteli. Daleko před sebou vidím ústí podchodu pod rychlostní silnicí. Když jsem asi sto metrů od něj, zahlédnu tam kluka a zarazím se a tohle je fakt divné, ale přisahalá bych...

Je to Jacko. Jenom tam stojí a dívá se na mě. Skutečný Jacko je asi tak dvacet mil odsud, jak dobře vím, a kreslí bludiště nebo si čte knihu o šachách nebo dělá něco podobného jackovitého, ale kluk, na kterého se dívám, má stejné rozčuchané hnědé vlasy, postavu, postoj, dokonce i to červené tričko s logem FC Liverpool. Jacka znám a tohle je on nebo jeho jednovaječné dvojče, o kterém nikdo neví. Jdu dál a snažím se nemrkat, aby se nerozplynul. Když jsem od něj padesát metrů, zamávám a ten kluk, který nemůže být můj mladší bráška, taky zamává. A tak na něj zavolám. Neodpoví, ale otočí se a vydá se do podchodu. Nevím, co si o tom myslet, ale v tu chvíli se rozběhnu, protože dostanu strach, že Jacko utekl z domu a vypravil se mě hledat, ačkoli moje rozumnější část si je jistá, že to nemůže být on, protože jak by Jacko věděl, kde mě má hledat?

Utíkám teď ze všech sil a jasně cítím, že se děje něco divného, ale nevím, co to je. Ten podchod je pro chodce a pro cyklisty, takže je docela úzký a dlouhý na šířku čtyř silničních pruhů a travnatého pásu a svažuje se dolů. Před sebou, dolů a pak kousek nahoru, vidím východ na druhé straně, jen jako čtverec polí, oblohy a střech. Udělám pár kroků, než si toho všimnu: místo aby byl podchod uprostřed stále tmavší, je ve skutečnosti světlejší; místo aby se moje kroky rozléhaly ozvěnou, znějí stále zdušeněji. Řeknu si, že je to jen iluze, neboj se, ale po pár dalších krocích si jsem jistá: podchod mění tvar. Je širší a vyšší, má čtyři rohy, stala se z něj místnost ve tvaru kosočtverce... Mění se v něco jiného. Je to neuvěřitelné a je to děsivé. Víím, že jsem vzhůru, ale tohle nemůže být

skutečné. Úplně se zastavím: bojím se, že narazím do zdi. Kde je tohle místo? Na žádném podobném jsem nikdy nebyla. Je to denní můra? Že by se zase probouzely všechny ty podivnosti? Nalevo a napravo mám úzká okna, asi deset kroků od sebe. Nechystám se z nich vykouknout – musejí být daleko za zdmi průchodu –, ale levým vidím duny, šedivé duny, které stoupají k vysokému horskému hřebenu, zatímco za oknem napravo je krajina temnější: duny se svažují k moři, jenže je to černé moře, naprosto černočerné, jako tma v bedně v jeskyni míli pod zemí. Uprostřed místnosti, ať už jsme to kdekoli, se objevil dlouhý stůl, a já jdu podél jeho levé strany, a vida, je tady žena, jde po pravé straně stolu a drží se mnou krok. Je mladá a trochu studeně krásná, jako nedotknutelná herečka; má světlé, skoro bílé vlasy a pleť bledou jako kost a sytě růžovočervené rty a púlnočně modré plesové šaty jako z pohádky...

Slečna Constantinová, z mého křesla v době, kdy mi bylo osm. Proč mi to moje mysl dělá teď? Míříme k obrazu zavěšenému ve zkoseném rohu, na němž je muž, který vypadá jako biblický světec, ale ve tváři mu chybějí oči. Už jsem od obrazu jen kousíček. Na čele má ten světec černou skvrnku, kousek nad místem, kde se sbíhá obočí. Ta skvrnka se zvětšuje. Ta skvrnka je tečka. Ta tečka je oko. A pak ucítím takové oko na vlastním čele, na stejném místě, ale nejsem si úplně jistá, jestli jsem pořád Holly Sykesová, ne přesně, ačkoli jestli to nejsem já, kdo jiný by to mohl být? Ze skvrnky mezi mýma očima se něco vyřine a zůstane to viset ve vzduchu. Jakmile se na to podívám zpřímá, zmizí to, ale když se mrknu jen koutkem oka, vypadá to jako malá zářivá planetka. A pak se vynoří další a ještě jedna a ještě jedna. Čtyři zářivé kuličky. Ucítím chuť zeleného čaje. A pak to je, jako by vybuchla bomba, a slečna Constantinová zavýje a její ruce se změňí ve spáry, ale náhle práskne modré světlo jako bič a ji to odmrští do poloviny stolu. Starý světec má otevřená ústa plná zvířecích tesáků a skřípe kov a sténá kamení. Objevují se postavy a stíny, jako stínové divadlo v mysli někoho, kdo propadá šílenství. Na stůl vyskočí nějaký starší muž. Má oči jako piraňa, kudrnaté černé vlasy, promáčknutý nos, černý oblek a vyzářuje z něj zvláštní indigové světlo, jako by byl radioaktivní. Pomůže slečně Constantinové vstát a ona ukáže prstem se stříbrným nehtem přímo na mě. Místnost zaplní černé plameny a řev hlasitý jako motory stíhaček a já nemůžu utéct a nemůžu se bránit a už ani nic nevidím, takže tam můžu jen stát a poslouchat hlasy, hlasy, které křičí, jako když se dům řítí na svoje obyvatele, ale

zřetelně zaslechnu jeden, který říká: *Budu tady*. Pak se všechno zase zatřese a světlo zářivější než sto sluncí sílí a sílí a sílí, až se mi v očních důlcích rozpustí bulvy...

... a prasklinami proniká šed' a taky zpěv ptáků a zvuk nákladáku rachotícího nahoře a pronikavá bolest z podvrtnutého kotníku a já se krčím na betonové dlažbě průchodu, jen pár metrů od východu. Tvář mi zalije vánek páchnoucí po výfukových plynech a je to pryč, moje denní můra, moje vize nebo co to bylo, je pryč. Není tu nikdo, koho bych se mohla zeptat: *Viděls to taky?* Zůstala jenom ta dvě slova: *Budu tady*. Vypotácím se na světlo, do toho suchého modrého rána, pořád zevnitř rozřesená, vykuchaná divností toho všeho, a posadím se na travnatý násep. Možná jsou denní můry jako rakovina, která zmizí a pak se vrátí, když si už myslíte, že jste za vodou. Možná to, čím mě doktor Marinus spravil, ať už to bylo cokoli, teď odeznívá. Možná ten včerejší stres, s mamkou a Vinnyem a se vším, spustil nějaký nový záchvat. Prostě nevím. Po Jackovi nikde ani památky, takže jsem si ho taky nejspíš jenom představovala. To je dobře. Jsem ráda, že je v bezpečí U Kapitána Marlowa, dvacet mil odsud, ačkoli bych ho moc ráda viděla, abych se ujistila, že se mu nic nestalo, ačkoli vím, že je v pohodě a není si s čím dělat starosti.

Když jsem Jacka viděla poprvé, byl v inkubátoru, protože se narodil moc brzo. To bylo taky v Gravesendské všeobecné nemocnici, ačkoli porodnice je v jiné budově. Mamka, která právě prodělala císařský řez, vypadala utahaněji než kdy dřív, ale taky šťastněji, a vybídla nás, ať pozdravíme svého nového bratříčka Jacka. Táta v porodnici strávil celý předchozí den; vypadal a smrděl, jako by týden přespával na parkovišti. Vzpomínám si, že Sharon se hrozně dotklo, že přijde o svou korunku Nejroztomilejšího stvoření U Kapitána Marlowa, a ke všemu kvůli téhle svrasklé opičce v plínce, ze které čouhají tubičky. Brendanovi bylo patnáct a všechen ten brekot, kojení, zvratky a hovínka v porodnici mu naháněly hrůzu. Já jsem zatukala na sklo a řekla: „Ahoj, Jacko, já jsem tvoje velká sestra,“ a on zahýbal prstíky, jenom maličko, maličko, jako by mával. A to je pravda pravdoucí: nikdo jiný to neviděl, ale mě zašimralo v srdci a připadalo mi, že bych byla schopná a ochotná zabít, abych ho ochránila, kdybych musela. Pořád to cítím, když nějaký pitomeček mluví o „tom mimoňovi“, o „tom cvokovi“ nebo o „tom potratu“. Lidi

dokážou být hrozně hnusní. Proč je v pohodě, když si v sedmi letech kreslíte vesmírné lodi, ale když si vymýšlíte dábelské labyrinty, je to divné? Kdo rozhoduje, že utrácet za hry jako Space Invaders je normální, ale když si koupíte kalkulačku se spoustou symbolů, říkáte si o to, aby vás šikanovali? Proč je v pořádku poslouchat hitparády na Radio 1, ale už ne stanice v cizích jazycích? Mamka s tátou se občas rozhodnou, že Jacko musí míň číst a víc hrát fotbal, a on se nějakou dobu chová víc jako obyčejný sedmiletý kluk, ale jenom to hraje a my všichni to víme. Z černí Jackových očí se na mě tu a tam usměje to, kým Jacko doopravdy je, jako když se na vás někdo podívá z vlaku, který se řítí kolem. V takových chvílích mám skoro chuť zamávat, přestože Jacko sedí naproti mně u stolu nebo se míváme na schodech.

Halucinace, nebo ne, nemůžu tady prostě sedět na zadku celý den. Potřebuju jídlo a plán. A tak zase vyrazím a za kruhovým objezdem pole skončí a já se ocitnu zpátky ve světě zahradních plotů, billboardů a přechodů pro chodce. Nebe se maličko potahuje a já už mám zase žízeň. Pořádně jsem nic nepila od chvíle, co jsme si s Brubeckem dali trochu vody z kohoutku v kostele, a pravidla říkají, že ve městě nemůžete jen tak zaklepat někomu na dveře a požádat o sklenici vody, jako když jste uprostřed ničeho. Park s pítkem by byl skvělý, nebo třeba i veřejné záchodky, ale široko daleko nic takového nevidím. Taky bych si ráda vyčistila zuby: mám je pokryté nánosy jako vnitřek čajníku. Z nějakého okna se ke mně donese vůně slaniny a žaludek se mi sevře hladem a najednou proti mně jede autobus s cedulí GRAVESEND. Kdybych naskočila, mohla bych být za pětáctyřicet minut doma...

Jasně, jen si představ, jak se mamka zatváří, až otevře boční vchod. Autobus profuní kolem a já šlapu pod železničním viaduktem dál. Vpředu vidím řadu krámů a trafik, kde si můžu koupit plechovku něčeho k pití a balíček retek. Je tam křesťanské knihkupectví, galanterie, sázková kancelář, obchod, kde se prodávají jenom modýlky aut a letadel a modelářské potřeby, a obchod se zvířaty, kde sedí v klecích vypelichaní křečci. Všechno je převážně zavřené a ulice vypadá smutně. Fajn, takže jsem dorazila do Rochesteru. A co teď?

Stojí tu telefonní budka, jahodově červená.

Jahody. To je nápad.

Paní na informacích najde číslo na Gabriela Hartého z farmy Černý jilm na ostrově Sheppey, to přeci není problém, a jestli si přeju rovnou spojit? Řeknu ano a za okamžik už slyším vyzváněcí tón. Na mých hodinkách stojí 08:57. To přece na farmu není moc brzo, ani v neděli ne. Telefon nikdo nezvedá. Nevím, proč jsem nervózní, ale jsem. Jestli zazvoní desetkrát, a nikdo to nezvedne, zavěším a budu předpokládat, že to prostě nemělo být.

Při devátém zazvonění kdosi zvedne sluchátko. „Jóó“

Vrazím do štěrbinu desetipenci. „Dobrý den. To je farma Černý jilm?“

„Když sem se naposledy koukal, tak byla, jóó.“ Chraptivý hlas s venkovským přízvukem.

„Vy jste pan Hartý?“

„Když sem se naposledy koukal, tak sem to byl já, jóó.“

„Chtěla bych se zeptat, jestli přijímáte sběrače.“

„Jestli přijímáme sběrače?“ Někde v pozadí začne šílet pes a nějaká žena zařve: Borisi, zavři klapačku! „Jóó.“

„Jeden kamarád u vás na farmě před pár lety pracoval, a jestli přijímáte brigádníky, ráda bych přijela trhat ovoce. Prosím.“

„Už jsi to někdy dělala?“

„Ne na opravdové farmě, to ne, ale jsem zvyklá na tvrdou práci a –“ vzpomenu si na irskou pratetu Eilish – „pomáhala jsem tetě se zeleninovou zahradou, která je obrovská, takže jsem zvyklá ušpinit si ruce.“

„Takže my všichni farmáři máme špinavý ruce, co?“

„Chtěla jsem tím jen říct, že se nebojím práce a mohla bych klidně začít už dneska.“ Ticho. Velmi dlouhé ticho. Velmi, velmi dlouhé. Začínám se bát, že tam budu muset hodit další peníze. „Pane Hartý? Haló?“

„Jóó. V neděli se nepracuje. Ne na farmě Černý jilm. V neděli necháváme ovoce růst. Začíná se zejtra přesně v šest. Máme tu pro sběrače ubytovnu, ale není to žádná Ritz. Pokojovou službu nečekej.“

Paráda. „To je v pohodě. Takže... mám práci?“

„Pětatřicet pencí za košík. Plný košík a žádný shnilý ovoce, jinak ho nasbíráš znovu. Žádný kamínky, jinak tě vyrazím.“

„V pohodě. Můžu dorazit dneska odpoledne?“

„Jóó. Máš nějaký jméno?“

Tolik se mi ulevilo, že vyhrknu „Holly“, dřív než mi dojde, že falešné jméno by mohlo být chytřejší. U viaduktu je plakát s reklamou na cigarety Rothmans, a tak řeknu: „Holly Rothmansová,“ a okamžitě

toho zalituju. Měla jsem si vymyslet něco zapomenutelného, jako Tracy Smithová, jenže teď už se toho musím držet.

„Holly Bossmanová?“

„Holly Rothmansová. Jako ty cigarety.“

„Takže cigarety? Já vosobně radši fajfku.“

„Jak se na vaši farmu dostanu?“

„Naši sběrači se dopravují sami. Nejsme žádná taxislužba.“

„Já vím. Proto se ptám, jak se k vám dostanu.“

„Je to hrozně jednoduchý.“

To sakra doufám, protože tímhle tempem mi co nevidět dojdou mince. „Fajn.“

„Nejdřív přejdeš most na Sheppey. Pak se zeptáš, kudy se jde k Černému jilmu.“ Po těch slovech Gabriel Harty zavěsí.

Rochesterský hrad trůní vedle řeky Medway jako obrovský model sebe sama a železný most hlídá velký černý lev. Když jdu kolem, pro štěstí si pohladím jeho tlapu. Traverzy skřípou, když po mostě rachotí nákladáky, a mě bolí nohy, ale mám ze sebe docela radost: před pouhými čtyřiaadvaceti hodinami jsem byla ubulená hromádka neštěstí, ale právě jsem zvládla první pracovní pohovor v životě a přinejmenším příští týden mám vyřešený. Farma Černý jilm bude přesně to místo, kde se můžu na pár dní schovat a vydělat trochu peněz. Představuju si, jak v Gravesendu vybuchují malé bomby, jedna po druhé. Hádám, že táta zajde později k Vinnymu: „Ránko, mám dojem, že spíte s mojí nezletilou dcerou: neodejdu, dokud si s ní nepromluví.“ *Práááásk!* Vinnyho fretčí tvář. *Práááásk!* Táta poběží mamce povědět, že tam taky nejsem. *Práááásk!* Mamka si začne přehrávat tu facku, pořád dokola. Pak si to k Vinnymu napochoduje sama. Hovno, tohle je Větrák. Větráku, tohle je Hovno. Seznamte se. Mamka nechá Vinnyho rozmáznutého po předsíni a poběží k Brendanovi a Ruth, aby se podívala, jestli nejsem u nich. Brendan jí sdělí, že jsem včera ráno byla na cestě ke Stelle Yearwoodové, a tak s mamkou vyrazí k ní. Stella bude samé: „Kdepak, paní Sykesová, ona sem nepřišla, já tady vlastně taky nebyla, nemám tušení,“ ale bude vědět, že už jejím směrem míří samonaváděcí střela. Pondělí přijde a odejde, pak úterý, ve středu zavolají ze školy, protože nesedím u zkoušek. Pan Nixon mamce řekne: „Takže, jestli to správně chápu, paní Sykesová, vaše dcera se pohřešuje od sobotního rána?“ Mamka zamumlá něco

o drobné rozepři. Táta se začne dožadovat podrobností, jako co přesně mi řekla a co myslí tím „malým plesknutím“. Jak malé? *Prááásk, práááásk, práááásk*. Ona ztratí nervy, vyštěkne: „Už jsem ti to sakra povídala, Dave!“ a odejde nahoru do kuchyně, zadívá se na řeku a hlavou se jí bude honit: Je jí teprve patnáct, mohlo se jí stát cokoli... Dobře jí tak.

Dole na řece rámusí racci.

Pod mostem prosviští policejní člun. Jdu dál.

V dálce přede mnou stojí benzinka Texaco – a je otevřená.

„Odkud si můžu nejlíp stopnout něco na Sheppey?“ zeptám se chlápka za pultem, když mi podá drobné, dvě plechovky limonády Tizer, čokoládovou tyčinku Double Decker a balíček sušenek Ritz. Z těch £13.85 mi zbylo £12.17.

„Já nestopuju,“ odpoví, „ale kdybych s tím chtěl začít, zkusil bych ten kruhový objezd na A2, nahoře na Chatham Hill.“

„A jak se dostanu na Chatham Hill?“

Jeňže než stihne odpovědět, dovnitř vejde žena s jahodově červenými vlasy a pumpař ji může sežrat očima.

Musím se mu připomenout. „Promiňte? Jak se dostanu na Chatham Hill?“

„Ze dvora doleva přes první světla, kolem hospody U Hvězdy a do kopce k věži s hodinami. Pak doleva směrem na Chatham a rovnou za noseem kus dál, kolem Nemocnice svatýho Bartoloměje. Jdi až k autosalonu Austin Rover a budeš na chathamským objezdu. Tam vystrč palec a počkej, až ti zastaví rytíř v nablýskaným jaguáru.“ Schválně to všechno chrlí tak rychle, abych si to nestihla zapamatovat. „Možná budeš mít kliku, nebo tam budeš čekat hodiny. Se stopem nikdy nevíš. A dej si bacha, aby ses nechala vysadit u odbočky na Sheerness – jestli dojedeš až do Favershamu, jsi moc daleko.“ Urovná si kalhoty v rozkroku a obrátí se k té ženě. „A teď, co můžu udělat pro vás, zlato?“

„Pro začátek mi neříkat ‚zlato‘.“

Ani se nesnažím zamaskovat smích. Pumpař mě propichuje pohledem.

Po necelých sto metrech u mě zastaví otřískaný krytý pick-up Ford Escort. Snad byl kdysi oranžový, ale možná je to jenom rez. Spolujezdec stáhne okénko. „Ahoj.“ Mám pusku plnou sušenky a musím

vypadat jako totální magor, ale okamžitě poznám, kdo to je. „Není to tak úplně nablýskaný jaguár,“ řekne žena s jahodově červenými vlasy a vesele popleská dvířka, „a tady Ian rozhodně není rytíř,“ kluk za volantem se trochu předkloní a zamává, „ale jestli potřebuješ hodit na Sheppey, jedeme skoro až k mostu. Čestné skautské, nejsme ani šilenci se sekýrou, ani zabijáci s motorovou pilou, a určitě je to lepší než trčet šest hodin na krajnici a čekat, až zastaví někdo jako *tamten* –“ trhne hlavou směrem k benzince – „a spustí to svoje ‚Co pro tebe můžu udělat, zlato?‘“

Strašně mě bolí nohy a ona má pravdu, sednout do auta k páru je bezpečnější než přijmout svezení od samotného muže. „To by bylo bezva, díky.“

Žena otevře zadní dvířka a přesune pár krabic, aby mi udělala místo. Vmáčknu se dovnitř, ale na všech stranách jsou okénka, takže mám docela pěkný výhled. Ian, kterému je asi pětadvacet, už plešatí a frňák má velký jako Concorde, se zeptá: „Nejsi tam moc namačkaná, doufám?“

„Vůbec ne,“ odpovím. „Je tu vyloženě útulno.“

„Je to jenom pětadvacet minut,“ prohlásí Ian a pak se rozjedeme.

„Zrovna jsem Ianovi říkala,“ obrátí se žena ke mně, „že jestli tě nesvezeme, budu si celý den dělat starosti. Mimochodem, já jsem Heidi. Kdo jsi ty?“

„Tracy,“ odpovím. „Tracy Corcoranová.“

„Víš, že jsem nikdy nepotkala žádnou Tracy, která by mi nebyla sympatická?“

„Pár bych ti jich najít mohla,“ odpovím a Ian i Heidi se zasmějí, jako by to bylo docela vtipné, a nejspíš fakt bylo. „Heidi je taky pěkný jméno.“

Ian utrousí pochybovačné *hmmm* a Heidi ho dloubne do žeber. „Přestaň obtěžovat řidiče,“ řekne jí.

Projedeme kolem školy objednané ze stejného katalogu jako Všeobecná střední škola Windmill Hill – stejná velká okna, stejné ploché střechy, stejné bahnité fotbalové hřiště. Už doopravdy začínám věřit, že jsem odešla ze školy: je to, jak říká starý pan Sharkey: „V životě jde o to, že kdo si troufne, vyhraje.“

Heidi se zeptá: „Ty na Sheppey bydlíš, Tracy?“

„Ne. Jedu tam pracovat na ovocnou farmu.“

Ian se zeptá: „Na farmu Gabriela Hartyho?“

„Přesně tak. Ty ho znáš?“

„Osobně ne, ale je vyhlášený tím, že má dost svérázný přístup k aritmetice, když dojde na počítání, kolik ti dluží na mzdě, tak si na to dej pozor. Je celkem pravděpodobný, že plést se bude ve svůj prospěch.“

„Díky, dám. Ale mělo by to být v pohodě. Loni v létě tam pracoval jeden kamarád ze školy.“ Přistihnu se, že blábolím, abych zněla věrohodněji. „Právě jsem udělala nižší maturitu, protože je mi šestnáct, a šetřím si na srpen na InterRail.“

Všechno to znělo, jako bych to četla z taháku.

„InterRail může být skvělá zábava,“ řekne Heidi. „Evropa ti bude ležet u nohou. Tak kde jsi doma, Tracy?“

Kde bych *chtěla* být doma? „V Londýně.“

Naskočí červená. Do vozovky vstoupí slepec se psem.

„Londýn je velký město,“ utrousí Ian. „Kde přesně?“

Teď trochu zpanikařím. „V Hyde Parku.“

„Cože – v Hyde Parku? Na stromě s veverkami?“

„Ne. Náš dům je vlastně blíž k... ééé... Camden Townu.“

Heidi a Ian chvilku mlčí – řekla jsem nějakou blbost? –, ale potom Ian prohlásí: „Naprosto chápu,“ takže je to v pohodě. Slepec přejde ulici a Ian chvilku zápolí se řadicí pákou, než se rozjedeme. „Já jsem v Camden Townu bydlel, když jsem poprvé přijel do Londýna,“ řekne. „Přespával jsem u kámoše na pohovce. Na Rowntree Square, u toho kriketového hřiště kousek od metra. Znáš to tam?“

„Jasně,“ zalžu. „Chodím okolo skoro pořád.“

Heidi se zeptá: „Ty jsi dneska jela stopem až z Camdenu?“

„Jo. Jeden řidič nákladáku mě hodil do Gravesendu, s německým turistou jsem se svezla k Rochesterskému mostu a pak jste mi zastavili vy. Prima, ne?“ Hledám způsob, jak změnit téma. „Co je ve všech těch krabicích? Vy se stěhujete?“

„Ne, to je nejnovější vydání týdeníku *Socialist Worker*,“ vysvětlí Heidi.

„Socialistický dělník – ten prodávají na Queen Street,“ vyhrknu. „V Camdenu.“

„My pracujeme pro londýnské ústředí,“ řekne Ian. „Já i Heidi si děláme postgraduál na LSE, ale víkendy trávíme nedaleko Favershamu, takže tak trochu pomáháme s distribucí. Proto všechny ty krabice.“

Zvednu jeden výtisk *Socialist Worker*. „Je to dobrý čtení?“

„Všechny ostatní britský noviny jsou propagandistický plátky,“ odpoví Ian. „Dokonce i *Guardian*. Klidně si jeden vezmi.“

Odmítnout by bylo hrubé, a tak řeknu: „Díky,“ a zahloubám se do první strany: hlavní titulek nad fotografií stávkujících horníků zní: „Dělníci, spojte se!“ „Takže vy jako... souhlasíte s Ruskem?“

„Ale vůbec ne,“ opáčí Ian. „Stalin zmasakroval ruský komunismus už v kolíbce, Chruščov byl nestydatý revizionista a Brežněv zakládal luxusní obchody pro svoje partajní poskoky, zatímco dělníci stáli fronty na tvrdý chleba. Sovětský imperialismus je stejně špatný jako americký kapitalismus.“

Domy letí ve smyčkách kolem, jako pozadí v laciných animacích.

Heidi se zeptá: „Čím se živí tvoji rodiče, Tracy?“

„Mají hospodu. U Královy hlavy. Poblíž Camdeny.“

„Majitele hostinců,“ prohlásí Ian, „ždímají velké pivovary. Bohužel je to pořád stejná písnička. Dělníci vytvářejí zisk a šéfové z něj žijí. Haló-haló, co má zase být tohle?“

Doprava před námi se zastavila v půli kopce.

„Probíhá neviditelná válka,“ prohlásí Heidi, což mě na chvílku zmate, než mi dojde, že nemluví o té dopravní zácpě, „a to po celé dějiny – třídní válka. Otrokáři proti otrokům, šlechtici proti nevolníkům, vypasení šéfové proti dělníkům, ti, kdo mají, proti těm, kdo nemají. Pracující vrstvy jsou neustále utlačovány prostřednictvím směsi násilí a lži.“

A tak se zeptám: „Jakých lží?“

„Lži, že štěstí spočívá v tom, že si půjčíš peníze, které nemáš, aby sis koupila krámy, které nepotřebuješ,“ odpoví Ian. „Lži, že žijeme v demokratické zemi. A té nejprohnanější lži ze všech, totiž že žádná třídní válka není. Proto vládnoucí elity tak pevně drží v rukou všechno, co se učí ve škole, především v dějepise. Jakmile to dělníci pochopí, vypukne revoluce. A jak nám říká Gil Scott-Heron, televize ji vysílat nebude.“

Nevím, kdo je to ten Heron, ale těžko si dokážu představit, že by náš učitel dějepisu, pan Simms, představoval nějaké kolečko v soukolí obrovského spiknutí k utlačování dělníků. Zajímalo by mě, jestli je táta vypasení kapitalista, když zaměstnává Glendu. Zeptám se: „A nekončí revoluce často tím, že je pak všechno ještě horší?“

„To je správný postřeh,“ připustí Heidi. „Revoluce skutečně přitahují takové typy, jako byli a jsou Napoleon, Mao nebo Pol Pot. Ale tam vstupuje do hry strana. Až vypukne britská revoluce, budeme tady my, s připravenou strukturou, abychom ji ochránili před fašisty a extremisty.“

Auta se pomaličku plazí vpřed: Ianova dodávka zarachotí.

Zeptám se: „Takže vy si myslíte, že k revoluci dojde brzy?“

„Stávka horníků by mohla být tou zápalkou v sudu s benzinem,“ prohlásí Ian. „Až dělníci uvidí, jak vláda útočí na odbory – nejdřív zákony a pak kulkami –, bude jasné, že třídní revoluce není nějaký bláznivý levičácký sen, nýbrž otázka přežití.“

„Karl Marx,“ naváže Heidi, „dokázal, jak kapitalismus stravuje sám sebe. Když nedokáže nakrmit ty miliony lidí, které vyplivuje, nezachrání ho jakékoli lži ani brutalita. Jistě, Američani nám půjdou po krku – budou si chtít udržet svůj jednapadesátý stát – a Moskva se pokusí převzít otěže, ale až se přidá armáda, jako se to stalo v roce 1917 v Rusku, nedokáže nás nic zastavit.“ Ona i Ian si jsou vším hrozně jistí, jako Svědkové Jehovovi. Heidi se vykloní z okénka a zadívá se dopředu: „Policie.“

Ian zamumlá cosi o thatcherovských prasatech a cvičených psech a pak se dohrabeme ke kruhovému objezdu, kde leží na boku nákladák. Na asfaltu se válí střepy předního skla a policistka slučuje tři pruhy dopravy do jednoho. Tváří se klidně a má to pod kontrolou – nepřipomíná ani prase, ani vlka, ani někoho, kdo by pátral po nezletilé na útěku, pokud můžu soudit.

„I kdyby Thatcherová nedohnala dělnictvo k revoluci letos,“ řekne Heidi, otočí se ke mně a pramínky jejích jahodově červených vlasů se zatřepetají ve větru, „tak jednou přijde. My se toho ještě dožijeme. Nepotřebuješ předpověď počasí, abys poznala, odkud vítr fouká. Až budeme staří, společnost se bude řídit zásadou ‚každý podle svých schopností, každému podle jeho potřeb‘. Jasně, šéfové, liberálové, fašisti, ti budou všichni křičet, ale nemůžeš usmažit omeletu, když nerozbiješ pár vajec. A když už mluvíme o vejcích –“ podívá se na Iana a ten přikývne – „nechceš se u nás stavět na snídani? Ian dokáže přichystat pětihvězdičkovou pravou anglickou.“

Heidin přízemní domek stojí mezi poli a vůbec nevypadá tak, jak bych si představovala kentské ústředí socialistické revoluce, s těmi záclonkami, dečkami na polštářcích, porcelánovými figurkami a vyšívánými obrázky květinových víl. Dokonce i v koupelně je na podlaze kobereček. Heidi mi řekla, že tu bydlela její babička, než umřela, ale protože její máma žije s otčímem někde ve Francii, ona sem skoro každý víkend s Ianem zajede, aby dohlédli na to, že se do domu nenastěhují squateři, a distribuovali ty noviny. Heidi mi ukáže, jak zevnitř zavřít dveře

koupelny, zavtipkuje o motelu Normana Batese a já předstírám, že jsem ten fór pochopila. Ještě nikdy jsem se nesprchovala – U Kapitána Marlowa máme jenom vanu –, takže si nejdřív způsobím omrzliny a pak se opařím, než se mi povede nastavit teplotu vody. Heidi tu má celou poličku šamponů, kondicionérů a mýdel nadepsaných všemi možnými cizími jazyky, ale já zkusím kousek ode všeho, takže jsem nakonec cítit jako přízemí obchodního domu. Když vylezu ze sprchy, uvidím na zrcadle stíny písmen napsaných do páry odposledně: „KDO-PAK JE TU HEZKÝ CHLAPEČEK?“ Napsala to tam Heidi pro Iana? Teď mě zamrzí, že jsem zalhala o tom, jak se jmenuju: vážně bych se chtěla s Heidi sprátelit. Rozetřu si po opálené kůži trochu pleťového mléka Woods of Windsor a myslím přitom na to, jak snadno se mohlo stát, že by se Heidi narodila v ubohé hospodě v Gravesendu, zatímco já mohla být ta chytrá a sebevědomá, která studuje v Londýně politiku a má francouzský šampon a laskavého, zábavného, starostlivého a věrného přítele, který navíc umí uvařit pětihvězdičkovou anglickou snídani. Narodit se je neuvěřitelná loterie.

„V Turecku mají takový most,“ řeknu, napíchnu klobásku a z hrotů vidličky odkapává šťáva, „který je na jedné straně v Evropě a na té druhé v Asii. Tam pojedu. A uvidím šikmou věž v Pise. A miluju Švýcarsko. Teda, miluju představu Švýcarska, protože nejbliž jsem se k němu dostala, když jsem si dala Toblerone...“

„Tam se ti bude líbit.“ Heidi spolkne sousto topinky a utře si rty ubrouskem. „La Fontaine Saint-Agnès je jedno z mých nejoblíbenějších míst na zemi, taková vesnička schoulená nedaleko Mont Blancu. Druhý manžel mojí matky tam měl horskou chatu, takže jsme tam skoro každý Vánoce jezdili lyžovat. Ve Švýcarsku je draho, to je jediná nevýhoda.“

„Tak budu pít sních a živit se sušenkami. A ještě jednou díky za snídani, Iane. Ty klobásky jsou úžasné.“

Skromně pokrčí rameny. „Jsem potomek tří generací řezníků z Lincolnshiru, takže bych se v tom měl vyznat. A bude tvoje velká cesta po Evropě sólová expedice, Tracy, nebo budeš mít společníka?“

„Do milostného života ty nebohá holky ti nic není,“ pokará ho Heidi. „Slídile. Nevšímej si ho, Tracy.“

„Mně to nevadí,“ řeknu a ztěžka polknu. „Vlastně teď s nikým nechodím. Já – já – ještě nedávno jsem kluka měla, ale...“ Divně se mi sevře krk.

„Máš nějaký sourozence?“ Když Heidi změní téma, poznám, že Iana pod stolem nakopla.

„Jednu sestru, Sharon, a bratra Jacka.“ Napiju se čaje a Brendana z toho vynechám. „Ale oba jsou o pár let mladší, takže jo, bude to sólová expedice. Co vy dva? Chystáte se v létě něco podniknout?“

„No, mezi sjezdem strany a pomáháním horníkům,“ odpoví Heidi, „se pokusíme zajet v srpnu do Bordeaux. Navštívit mou mámu.“

„Nemůžu se dočkat,“ podotkne Ian a pantomimou naznačí oprátku, „fakt bych si to radši odpustil. Využil jsem totiž svoje ničemný kouzlo a svedl jsem Heidi na scestí, do kultu levičáckých šilenců.“

„Vtip je v tom, že Ianovi rodiče si myslí totéž o mně,“ řekne Heidi. „Měli bychom uspořádat antisvatbu a rozejít se.“ Znovu si otře rty. „Corcoran je irský příjmení, Tracy?“

Přikývnu a napíchnu na vidličku rajče. „Mamka je ze západního Corku.“

„Ať už se při Nepokojích dělo cokoli,“ prohlásí Ian a sáhne po kečupu, „každá revoluce po roce 1920 vděčí Irům za hodně. Angličani si namlouvají, že Irsko odevzdali z velkorysosti, ale ne: Irové si ho vybojovali zpátky, když vynalezli moderní styl partyzánského boje.“

„Moje teta Roisín,“ opáčím, „říká, že Angličani si nikdy nic nepamatají a Irové nikdy nic nezapomínají.“

Ian pořád pleská do dna láhve s kečupem, ale nic z ní neteče. „Já si nad lidstvem zoufám. Dokážeme poslat člověka na Měsíc, ale neumíme vymyslet, jak dostat rajčatovou omáčku z láhve bez –“ Z otvoru vyprskne velký šplíchanec a zalije jeho slaninu.

Ujmu se mytí nádobí. Ian a Heidi pořád: „Ne, ne, jsi náš host,“ ale já na tom trvala. V koutu duše doufám, že mi nabídnou, že mě později hodí až na farmu Černý jilm, nebo mě možná pozvou příští neděli zase na návštěvu, jestli se mezitím nevrátím do Gravesendu. Heidi by mi mohla půjčit barvu na vlasy. Nejdřív opláchnu skleničky a otru je suchou utěrkou, jako to děláme v hospodě, aby na nich nezůstaly šmouhy. Z mramorového prkénka odkapávají mydlínky a já ho nechám schnout vedle velkého řeznického nože, který vypadá vražedně. Z kazetáku hraje písnička Boba Dylana „As I Went Out One Morning“: Ian mi řekl, ať si vyberu cokoli, a tak jsem si vybrala tuhle kazetu s albem *John Wesley Harding*. Ta harmonika by mě normálně odradila, ale ta písnička je skvělá:

jeho hlas je jako vítr, který se prohání divným dnem. „Bezvadná volba,“ utrousí Heidi, když bosa prochází přes kuchyň. „Tohle jsem neslyšela už věky.“ Já se v duchu celá rozzářím. Heidi se vydá ven s knihou, která se jmenuje *Uvnitř velryby* a napsal ji George Orwell: při hodinách anglické literatury jsme četli jeho *Farmu zvířat*, takže bych na ni možná mohla později udělat dojem. Heidi nechá dveře na verandu otevřené a dovnitř proniká vůně trávy. Pak přijde Ian a strčí do mikrovlnky džbánek z varného skla plný mléka. Nikdy jsem mikrovlnnou troubu zblízka neviděla. Otočíte čudlíkem, stisknete tlačítko a za čtyřicet vteřin, *pink*, mléko je horké. Řeknu Ianovi: „To je jako ze *Star Treku*.“

„Budoucnost,“ oznámí Ian hlasem z filmové upoutávky, „již brzy u vás, ve vaší blízké přítomnosti.“ Postaví džbánek na podnos ke třem hrnkům a konvici nóbl kafe vyrobeného takovou věcí s pístem. „Až budeš hotová, přijď za námi ven na *café au lait*.“

„Dobře,“ odpovím a přemýšlím přitom, co to asi je.

Ian odnese podnos na verandu. Mrknu na hodinky: půl jedenácté. Mamka se touhle dobou chystá do kostela, možná s Jackem, který tam víceméně chodí jen proto, aby jí dělal společnost. Táta vzal Newkyho k řece, aby se proběhl, a jdou směrem k Ebbsfleetu, k Londýnu. Nebo teď míří na Peacock Street? A já jsem tady, vede se mi výborně, domývám nádobí a Dylan přejde k písničce „I Dreamed I Saw St Augustine“. Ta má těžkopádnější melodii, jako když zpěvák vyje na Měsíc, ale já konečně chápu, proč jsou z Dylana všichni tak unešení. Za oknem, v dlouhé zahradě, se náprstníky a Kleopatřiny jehly pohupují ve vánku. Trávníky i záhonky jsou úhledné jako z obrázku na plechovce sušenek a já se už předtím Iana a Heidi zeptala, jestli nejsou kromě studentů taky zahradníci. Heidi odpověděla, že sem jednou za čtrnáct dní chodí na pár hodin jeden člověk z Favershamu, aby „vdechl řád do chaosu“. To mi neznělo moc socialisticky, ale neřekla jsem nic, abych nepůsobila přídrzle.

Voda ve dřezu odchrchlává do odtoku, o smalt cinkne lžička a Dylan dostane infarkt uprostřed „All Along The Watchtower“. Ale ne! Kazeták chroustá pásku: když stisknu „eject“, vyhrne se ven změť hnědých špaget. Já naštěstí umím výborně slepovat pásky miniaturním čtverečkem izolepy, a tak se vydám na verandu, abych se Iana a Heidi zeptala, kde ji mají. Oba jsou natažení na takových dřevěných lehátkách, za zídkou z vysokých oblých květináčů plných bylinek. Heidina kniha leží na zemi,

a pořád jí má založenou palcem: tvrdě spí. Ian taky podřimuje, hlavu má otočenou ke straně a sluneční brýle nakřivo. Ten podnos s kávou stojí na nízké zídce. Museli být utahaní. Opatrně Heidi oslovím, ale ta se ani nepohne. Bylinkovou stěnu ožďibují včely, ovce bečí, v dálce rachtá traktor. Ten nízký hrbolek půl míle odsud je ostrov Sheppey a ta věc, co trčí vzhůru, je zvedací most. Potom si všimnu, že Heidi po paži kličkují tři, čtyři, víc a víc hemživých černých teček.

Podívám se pořádně, protože to přece nemůžou být mravenci...

Jsou. „Heidi! Lezou po tobě mravenci!“

Ale ona nic. Zkusím z ní mravence smést, ale nedopatřením jich pár rozmáznu. Co je to s nimi? „Heidi!“ Zatřesu jí s rukou silněji, a ona se sveze na boční opěrku lehátka, jako opilec z komedie, jenže to není ani trochu legrační. Hlava se jí zvrátí a sluneční brýle sklouznou a pak uvidím její oči – je v nich jenom duhovka a žádná černá tečka uprostřed. Leknutím uskočím dozadu, vyrazím vyděšené ááá a málem spadnu. Ian se pořád ještě nepohnul, takže teď zpanikařeně vykřiknu jeho jméno – a uvidím, jak mu po plných rtech leze chlupatá moucha. Ruka se mi klepe, když mu zvedám z obličeje kšiltovku. Moucha zabzučí a odletí. Oči má Ian stejné jako Heidi – jako by právě zemřel na nějakou novou epidemii – a já upustím kšiltovku a vydere se ze mě stejné roztřesené vyjeknutí jako předtím. Mezi růžovými růžemi splétá nějaký pták dohromady břitké a blyštivé tóny a mně buší v hlavě a cítím závrať a moje mysl funguje jenom napůl, ale stejně mi nabídne možné vysvětlení: Heidi a Ian se při snídani otrávilí jídlem. *Při snídani se otrávilí jídlem.* Ale vždyť je to pouhých dvacet minut? Možná, jenže já stejné příznaky nemám. A jedli jsme všichni totéž. Pak mě napadne: *Infarkt*, ačkoli to není moc nosná teorie. Předávkování drogami? Pak mě napadne: *Přestaň nad tím hloubat, Sykesová – okamžitě zavolej záchranku...*

... telefon je na takovém stojánku v obýváku za kuchyní. Doběhnu k němu, vytočím 999 a čekám na operátorku. *Zvedni to, dělej dělej dělej teď teď teď!* Linka je hluchá. Pak si v zrcadle všimnu muže, který se na mě dívá z křesla v rohu. Kolečka skutečnosti se zadrhnou. Otočím se a vtom ho uvidím v průchodu mezi kuchyní a obývákem. Znáám ho. Ty piraní oči, vlnité černé kadeře, promáčknutý nos – je to muž z mojí denní mury v podchodu, z té kosočtvercové místnosti. Hrud' se mu zvedá, jako by právě běžel do kopce. Vyštěkne na mě: „Která z nich jsi?“

„Já – já – já – já jsem – já jsem kamarádka Iana a Heidi, já – já –“

„Esther Littleová, nebo Yu Leon Marinus?“ Jeho hlas je nenávisť a led.

Na čele se mu něco nepatrně mihotá, jako... vlastně jsem nic podobného nikdy neviděla. Neříkal „Marinus“? Ale koho to zajímá? Je to muž z noční můry, akorát že když se takhle strašně bojíte, tak se obvykle probudíte. O krok ucouvnu a spadnu na pohovku. „Moji přátelé potřebují záchranku.“

„Pověz mi svoje jméno, a já ti dopřeju čistou smrt.“

Tohle není planá hrozba. Ať už je to kdokoli, zabil Heidi a Iana a tebe zabije taky, jako když zlomíš zápalku. „Já – já – já – já vám nerozumím, pane,“ vyhrknu a schoulím se do vyděšeného klubíčka, „já –“

Udělá další krok ke mně. „To jméno!“

„Já jsem Holly Sykesová a prostě bych jen chtěla odejít – prosím, nemohla bych prostě –“

„Holly Sykesová...“ Pootočí hlavu. „Ano, to jméno znám. Jedna z těch, kteří unikli. Využít bratra jako návnadu bylo chytré, ale podívej, jak jsi teď dopadla, Horoložko. Zkoušíš se schovat v těchhle courovských, dole puklých hodinách z kostí. Xi Lo by se otrásl! Holokai by zvracela! Samozřejmě *kdyby* byli naživu, což,“ ušklíbne se, „nejsou, poté co se vaše pŕlnoční raze šeredně, šeredně zvrtila. Mysleli jste si, že Stinná stezka nikdy neslyšela o poplašných zaříczeních? Nevěděli jste, že Kaple je katar a katar je Kaple? Duše Holokai se změnila v popel. Xi Loova duše je nicota. A ty, ať už jsi kdokoli, jsi *uprchl*. Nepochybně na základě vašeho svatého Scénáře. *Milujeme* váš Scénář. Díky vašemu Scénáři je s Horologií *konec*. Tohle je báječný den pro Masožravce z celého světa! Co jste bez Xi Loa a bez Holokai? Jen banda potulných kejklířů, jasnovídců a ohýbačů lžiček. Takže mi to prozrad, než zemřeš: jsi Marinus, nebo Esther Littleová?“

Celá se třesu. „Přísahám Bohu, já – já nejsem tím, za koho mě považujete.“

Podezíravě mě zkoumá. „Něco ti řeknu. Ti dva, co se tam venku opalují, nejsou ještě úplně mrtví. Když teď použiješ to vaše vúdú Hlubokého proudu, možná jednoho z nich zachráníš. No tak. To přece Horologové dělají.“

Daleko, daleko štěká pes, rachtá traktor...

... muž je nyní tak blízko, že ho cítím. Spáleninu z trouby. Můj hlas zní úplně anorekticky. „Takže můžu zavolat doktora?“

„Neumíš je uzdravit sama?“

Podají se mi zavrtět hlavou.

„Tak to budou potřebovat rakev, ne sanitku. Ale potřebuju důkaz, že nepatříš k Horologům. Marinus je zbabělec, ale mazaný zbabělec. Uteč. Běž. Utíkej. Uvidíme, jak daleko se dostaneš.“

Nevěřím ani jemu, ani vlastním uším. „Cože?“

„Tamhle jsou dveře – běž. Utíkej, myšičko.“ Ustoupí stranou a otevře mi únikovou cestu. Očekávám nějaký trik, nebo nuž, nevím co, ale on se ke mně nakloní tak blízko, že vidím škrábance a drobná říznutí na jeho tváři a velké černé oči s šedivým lemem, a on na mě zařve z plných plic: „UTÍKEJ, NEŽ SI TO ROZMYSLÍM!“

Skrze trnité růže, mezi rozkomíhanými keři, pryč po prašné cestě, utíkám. Běžím tak, jak jsem ještě nikdy neběžela. Slunce mi praží do tváře a zeď není daleko. V půlce cesty, když se dostanu k té zaklenuté mřížce, se ohlédnou: neběží za mnou, jak jsem se bála, jenom tam prostě stojí, pár kroků od Iana a Heidi, kteří pořád leží mrtví, takže mě nechává jít – koho zajímá proč, je to šílený zabiják, tak *utíkej* utíkej, *utíkej* utíkej, *utíkej* utíkej, ale, ale, *utíkej*, jenže... Jenže já zpomaluju, zpomaluju, jak, proč, co, srdce se mi namáhá jako šílené, ale je to, jako by někdo stál zároveň na brzdě a na plynu, ale to, co mě zpomaluje, nemám uvnitř, není to jed, je to zvenčí, je to čas, který zvolňuje, nebo gravitace, která začala táhnout silněji, nebo vzduch, který se mění ve vodu nebo v písek nebo v melasu... Mívám takovéhle sny – jenže teď jsem vzhůru, je den, *vím*, že jsem vzhůru... Ale ačkoli je to nemožné, zastavila jsem se, jako socha běžce, s jednou nohou zvednutou k dalšímu kroku, k němuž nikdy nedojde. Tohle je šílené. *Zatraceně* šílené. Napadne mě, že bych se mohla pokusit zavolat o pomoc, to lidé přece dělají, ale vypravím ze sebe jen takové křečovitě vyheknutí...

... a svět se začne smrskávat zpátky k tomu domku a mě vleče bezmocnou s sebou. Po tom loubí, nebo co to je, se pne psí víno, a já ho popadnu a moje nohy se zvednou ze země, jako bych byla kreslená postavička v hurikánu, která se drží jako o život, ale pak mě zápěstí rozbolí tak, že se pustím a dopadnu na zemský povrch s bolestivým plesknutím a pak mě to vleče po zemi a já si o ni odírám lokty a narážím kostrč, a tak se přetočím na záda a pokusím se zarýt podpatky, ale ten trávník je moc tvrdý, nedokážu se zachytit, a tak se nějak klopýtnutím zvednu na nohy

a kolem proletí dva motýlci, proti tahu, jako by tahle neporazitelná síla účinkovala pouze na mě. Teď jsem zpátky u záhonů s růžemi a bledý muž pořád stojí ve dveřích na verandu a ruce a prsty splétá jako ve znakové řeči pro mimozemšťany a na rtech má jakoby zaháknutý úsměv, a tohle dělá on, to on mě přitahuje na udici, přes verandu, kolem Heidi a Iana, kteří jsou nehybní jako mrtvoly, mrtvoly, které tenhle muž nějak zabil, a muž ustoupí do kuchyně, aby mi udělal místo, a jakmile se ocitnu v tom domě, tak už ho nikdy neopustím, a tak se zoufale zachytím rámu a kliky, ale pak je to, jako by mnou projelo dvacet tisíc voltů a mě to odmrští jako panenku přes obývací, kde se odrazím od pohovky a dopadnu na koberec a v očních důlcích mi šlehnají blesky *bli-ky bli-ky blik...*

... denní můra skončí tím, že se mi škrabavý koberec zarývá do tváře. Skončilo to. Bylo to něco jako epileptický záchvat. Zaostřím na obrázek Heidi jako školačky, stojící vedle bělovlasé babičky, který leží jen kousek ode mě a musel spadnout – možná jsem ho sama shodila z prádelníku. Měla bych jít domů a do nemocnice. Potřebuju céťečko hlavy. Heidi mě do Gravesendu hodí. Z nemocnice zavolám mámě. Všechno bude zapomenuto, celá ta věc s Vinnym. Připadalo mi to tak *skutečné*. V jednu chvíli jsem se chystala opravit Boba Dylana nůžkami a izolepou, a vzápětí... Mravenci na Heidině paži, denní můra s promáčknutým nosem, vzduch, který se napínal jako guma. Jaká zmagořená část mého mozku plodí takové prapodivné kraviny, prokristapána? Ztěžka se zvednu, protože kdyby mě tu Heidi nebo Ian našli takhle ležet, mysleli by si, že jsem jim umřela v obývací.

„Věřím ti, srdéčko drahé.“ Sedí v koženém křesle, chodidlo jedné nohy má ležérně položené na koleni té druhé. „Jsi v naší Válce jen nanicovátá nicka, která neovládá Umění. Ale proč by dva umírající, prchající inkorporálové zabloudili zrovna k tobě, Holly Sykesová? Toť otázka. K čemu jsi?“

Ztuhla jsem. O čem to mluví? „K ničemu, přísahám, já jenom chci – chci – jít pryč a –“

„Sklapni. Přemýšlím.“ Vezme si z misky na příborníku velké zelené jablko, zakousne se do něj a žvýká. V mrtvém tichu je tím nejhlasilitějším zvukem jeho chřoupání. „Kdy jsi naposledy viděla Marina?“

„Toho doktora? V – v – v Gravesendské všeobecné nemocnici. Před lety jsem –“

Zvedne ruku, aby mě umlčel. „A Xi Lo ti nikdy neprozradil, že Jacko není Jacko?“

Do téhle chvíle byla hrůza pronikavá, ve vysokých tónech: s Jackovým jménem nabrala basovou linku děsu. „Co s tím má společného Jacko?“

Znechuceně zamžourá na jablko ve své ruce. „Granny Smith. Nejkyselejší, nejodpornější jablka. Lidé si je kupují jen na ozdobu.“ Odhodí jablko. „Tady není žádné pole Hlubokého proudu, takže nejsme v bezpečném domě. Kde jsme?“

Neopovážím se zopakovat otázku na Jacka, abych tím tohle zlo, protože „zlo“ je to správné slovo, nepřivedla ke svému bratříčkovi. „V domě Heidiny babičky. Je ve Francii, ale nechává Heidi a...“ *Jsou mrtví*, rozpočítá se.

„*Lokalita*, děvče! Hrabství, město, vesnice. Zkus se aspoň chovat, jako bys měla mozek. Jestli jsi ta samá Holly Sykesová, kterou zkazil Marinus, předpokládám, že budeme v Anglii.“

Nepřipadá mi, že by žertoval. „V Kentu. Nedaleko ostrova Sheppey. Já – já myslím, že přesně tohle místo ani... žádný jméno nemá.“

Zabubnuje prsty na koženou opěrku. Má moc dlouhé nehty. „Esther Littleová. Znáš ji?“

„Ano. Vlastně ne. Trochu.“

Bubnování ustane. „Chceš, abych ti pověděl, co ti udělám, jestli budu mít pocit, že mi lžeš, Holly Sykesová?“

„Esther Littleová byla včera u řeky, ale předtím jsem ji nikdy neviděla. Dala mi trochu čaje. Zeleného čaje. A pak mě požádala...“

Oči bledého muže se mi zarývají do čela, jako bych tam měla odpověď napsanou. „O co požádala?“

„O útočiště. Kdyby její...“ Pátrám po jejích přesných slovech... „plány chytily plamenem.“

Bledý muž se rozzáří. „*Takže*... Esther Littleová si z tebe chtěla udělat *oubliette*. Mobilní bezpečný dům. Chápu. Z tebe! Z použitého pěšce tak bezvýznamného, že si myslela, že na tebe zapomeneme. No dobrá.“ Vstane a zablokuje mi cestu ven. „Jestli tam jsi, Esther, našli jsme tě!“

„Podívejte se,“ vypravím ze sebe a přihrčím se, „jestli je tohle záležitost MI5, kvůli tomu, že Ian a Heidi jsou komunisti, tak s tím nemám nic společného. Jenom mě svezli a já... já...“

Náhle ke mně prudce vykročí, aby mě vyděsil. To se mu podaří. „Ano?“

„Nepřibližujte se.“ Můj hlas se nějak scvrkne. „Já – já – já se budu bránit. Policie –“

„Nebude chápat, co se v domku Heidiny babičky stalo. Dva milenci na lehátkách, tělo nezletilé Holly Sykesové. Forenzní tým bude mít co dělat, aby to rozmotal, až vás konečně najdou – zejména když trojnásobný vrah nechá dveře na verandu pootevřené, aby dovnitř mohly lišky, vrány, toulavé kočky... Takový binec! Budete v hlavních zprávách. Velký krvavý britský zločin osmdesátých let. Konečně sláva!“

„Nechte mě jít! Já – já – já odjedu do ciziny, já... zmizím. *Prosím.*“

„Mrtvá budeš vypadat rozkošně.“ Bledý muž se usměje na své prsty, když si je protahuje. „Bezzásadový člověk by si s tebou nejdřív trochu užil, ale já jsem proti krutosti na tupých zvířatech.“

Zaslechnu chraptivé zalapání po dechu. „Ne ne ne prosím *prosím* –“

„Pssst...“ Jeho prsty sebou škubnou a moje rty, jazyk i hrdlo se sevrou. Z nohou i rukou mi vyprchá všechna síla, jako bych byla loutka s přeříznutými provázky, zastrčená do kouta. Bledý muž se posadí na stejný koberec, na němž ležím, do tureckého sedu, jako kdyby se chystal vyprávět příběh, ale tu chvíli si jaksí vychutnává, jako Vinny, když ví, že mě bude mít. „Jaké to je, vědět, že za šedesát vteřin budeš mrtvá jako kus šutru, Holly Sykesová? Jaké obrázky se míhají tvou hmyzí myslí těsně před koncem?“

Jeho oči nejsou úplně lidské. Ztrácím zrak, jako když se stmívá, moje plíce se topí, ale ne ve vodě, nýbrž v nicotě, a já si uvědomím, že už jsem se celou věčnost nenadechla, a tak se o to pokusím, ale nemůžu, a bušení v uších utichlo, protože se moje srdce vypnulo. Ze snědého soumraku natáhne bledý muž ruku, klouby prstů mi přejeđe přes prsa a řekne: „Sladké sny, srdéčko drahé,“ a mojí poslední myšlenkou je: Kdo je ta vrávorající postava v pozadí, míli odsud, na druhém konci obývacího...?

Bledý muž si toho všimne, ohlédne se přes rameno a prudce se zvedne. Moje srdce znovu naskočí a plíce se mi naplní kyslíkem tak rychle, že se začnu dusit a kašlat už ve chvíli, kdy poznám Heidi. „Heidi! Policii! Je to zabiják! Uteč!“ Ale Heidi je nemocná nebo zdrogovaná nebo zraněná nebo opilá, hlava se jí kymácí, jako by měla tu nemoc, roztroušenou sklerózu. Ani hlas nemá stejný – mluví jako můj děda po mrtvici. Vyradí ze sebe ta slova celá rozedraná: „Neboj se, Holly.“

„Naopak, Holly,“ odfrkne si bledý muž, „jestli má být *tenhle* exemplář tvým rytířem v zářivé zbroji, je nejvyšší čas propadnout

zoufalství. Marinus, předpokládám. Cítím tvoji úlisnost i z té navo-
něné zombie.“

„Dočasné ubytování,“ odpoví Heidi a hlava se jí zvrátí dopředu, do-
zadu a pak zase dopředu. „Proč jsi vlastně zabíjel ty dva mladé, co se
venku opalovali? Proč? To bylo naprosto zbytečné, Rhîmesi.“

„A proč ne? Ta vaše banda je pořád samé proč proč proč? Protože se
mi vařila krev. Protože Xi Lo rozpoutal v Kapli ohnivý souboj. Protože
jsem *mohl*. Protože jste mě sem s Esther Littleovou dovedli. Zemřela,
že? Dřív než si stihla opatřit azyl v tomhle ženském vzorku smrtelných
mas? Pořádně to schytala, když prchala po Kamenných schodech. Dobře
to vím, schytala to ode mě. A když už mluvíme o tom, kdo co schytal,
upřímnou soustrast nad ztrátou Xi Loa a chudinky Holokai – váš malý
klub dobrých víl přišel o hlavu. A co ty, Marine? Ty se nepostavíš na od-
por? Víím, že jsi spíš léčitel než bojovník, ale moc prosím, zkus se aspoň
pro forma trochu vzepřít.“ Rhîmes zase začne proplétat prsty a – jestli
mě neklame zrak – mramorové prkénko se zvedne z kuchyňské linky
a začne se vznášet naším směrem, jako by ho nesl někdo neviditelný.
„Copak, došla ti řeč, Marine?“ zeptá se bledý muž jménem Rhîmes.

„Pust' to děvče,“ řekne Heidi, které se pořád kymácí hlava.

Mramorové prkénko přesviští přes místnost a narazí Heidi do týla.
Uslyším zvuk, jako když lžička pronikne pod vaječnou skořápku. Ta
rána měla Heidino tělo povalit dopředu jako kuželku, ale místo toho ji
někdo, něco – nikdo – zvedne, zatímco Rhîmes krouží rukama a trochu
přitom luská prsty a Heidino tělo taky trhaně krouží. Prask, cvak, rup
dělá její páteř a napůl jí upadla spodní čelist a z díry na čele teče krev,
jako by ji někdo střelil z pistole. Rhîmes pleskne rukou vzduchem do-
zadu a Heidino zmrzačené tělo udeří do obrázku červenky na násadě
rýče, a pak se zhroutí po hlavě na bezvládnou hromádku.

Teď mi připadá, jako bych měla k uším vteřinovým lepidlem přile-
pená sluchátka a do jednoho z nich mi na nejvyšší hlasitost řve „Nic
z tohohle se doopravdy neděje“ a do druhého „Tohle všechno se děje“,
a to pořád znovu a znovu. Ale když Rhîmes promluví, promluví tiše
a já slyším každou vrásku v každém slově. „Nezažíváš někdy takové
dny, kdy jsi prostě tak strašně ráda, že jsi naživu, že se ti chce –“ obrátí
se ke mně – „výt na slunce? Takže, myslím, že jsem z tebe zrovna vy-
mačkával život...“ Zatlačí vzduch směrem ke mně, dlaní napřed, pak
zvedne ruku: mrští to se mnou o zeď a nějaká neviditelná síla mě tlačí

nahoru, dokud hlavou nenarazím do stropu. Rhîmes vyskočí na opěrku pohovky, jako by se mě chystal políbit. Pokusím se ho uhodit, ale obě ruce mám přimáčknuté za zády a nanovo se mi zavírají plíce. Běльмо jednoho z Rhîmesových očí temní dočervena, jako by mu v něm praskla žilka: „Xi Lo zdědil Jackovu bratrskou lásku k tobě, což mě těší. Tím, že tě zabiju, nepřivedu zpátky nikoho ze svých Anchoritů, ale Horologie nám teď dluží krev a každá pence se počítá. Jen abys věděla.“ Ztrácím zrak a bolest v mozku vytěsňuje všechno a –

Z úst mu vyklouzne špička ostrého jazyka.

Zarudlá, kovová, kousíček od mého nosu. Nůž?

Rhîmes obrátí oči v sloup, a když mu spadnou víčka, já sklouznu dolů na podlahu a on se zřítí z opěrky pohovky. Když týlem narazí na podlahu, hrot nože povyjede ještě o kousek ven, potřísněný bílou hmotou. Je to s přehledem ta nejodpornější věc, jakou jsem v životě viděla, a nedokážu ani zaječet.

„Šťastný zásah.“ Dovnitř se dovléče Ian, přidržuje se nábytku.

Musí mluvit na mě. Nikdo jiný tu nezbyl. Ian se zamračí na Heidi-no polámané tělo. „Uvidíme se příště, Marine. Je stejně načase, aby sis sehnal novější nosič.“

Cože? Žádné „*Ach proboha!*“ nebo „*Heidi, ne, Heidi, ne ne!*“? Ian se podívá na Rhîmesovo tělo. „Když máš špatný den, říkáš si: ‚Proč se nestáhnou z té Války a nevedu klidný metaživot?‘ Potom uvidíš takovýhle výjev a vzpomeneš si proč.“ Nakonec Ian obrátí promáčknutou hlavu mým směrem. „Mrzí mě, žes to celé musela vidět.“

Zpomalím svůj dech ještě víc a – „Kdo...“ Víc ze sebe nevypravím.

„Nebyla jsi vybíravá, když šlo o ten čaj, vzpomínáš?“

Ta stará žena u Temže. Esther Littleová? Jak o tom Ian může vědět? Propadla jsem se podlahou a přistála na špatném místě.

V hale domku se spustí kukačkové hodiny.

„Holly Sykesová,“ řekne Ian nebo Esther Littleová, pokud je to Esther Littleová, ale copak by to bylo možné? „Žádám o azyl.“

Leží tu dva mrtví lidé. Rhîmesova krev se vsakuje do koberce.

„Holly, tohle tělo umírá. Vytáhnou to, co jsi právě viděla, z tvé nedávné minulosti, kvůli klidu tvé mysli, a pak se schovám hluboko, hluboko, hluboko v –“ Teď se Ian-nebo-Esther-Littleová zhroutí jako hromádka knížek. Má teď otevřené jenom jedno oko a z pomačkaného polštáře na pohovce se ke mně obrací jedna jeho tvář. Jeho oči mi připomenou

Davenporta, kolii, kterou jsme mívali před Newkym, ve chvíli, kdy jsme ho museli nechat u veterináře uspat. „Prosím.“

To slovo poruší kouzlo a já přikleknu k Esther-Littleové-uvnitř-Iana, jestli je to vážně ona. „Co mám udělat?“

Oko sebou šklubne pod zavírajícím se víčkem. „Azyl.“

Já chtěla jenom ještě trochu zeleného čaje, ale slib je slib. A navíc, ať už se tu právě stalo cokoli, jsem naživu jen díky tomu, že Rhîmes je mrtvý, a Rhîmes je mrtvý jen zásluhou Iana nebo Esther Littleové nebo kdo to vlastně je. Jsem jim zavázaná. „Jistě... Esther. Co mám udělat?“

„Prostředníček.“ Žíznavý duch v mrtvých ústech. „Čelo.“

A tak přitisknu prostředníček na Ianovo čelo. Takhle?

Ianova noha sebou maličko zaškube a pak znehybní. „Níž.“

Posunu prst o kousek dolů. „Sem?“

Fungující část Ianových úst se zkroutí. „Tam...“

Slunce mi zahřívá šíjí a zvedl se sláný vánek. Dole v úzkém průplavu mezi Kentem a ostrovem Sheppey houká rybářská loď: vidím, jak se kapitán dloube v nose a pak se rozhlíží po místě, kde by mohl toho holuba utřít. Most vypadá jako stavba z *Mašinky Tomáše* – mezi dvěma tupými věžičkami se zvedá celý jeho střed. Když dosáhne vrcholu, ozve se klakson a loď prosupí pod ním. Jackovi by se to líbilo. Zalovím v tašce, abych si vytáhla plechovku limonády, a objevím noviny – *Socialist Worker*. Kde se to tu vzalo? To mi tam z legrace strčil Ed Brubeck? Hodila bych ty noviny přes zábradlí, ale zrovna se blíží nějaký cyklista, a tak si otevřu pití a zadívám se na most. Ten cyklista je zhruba stejně starý jako táta, ale hubený jako had a skoro plešatý, zatímco táta má trochu břicho a Vlkodlak se mu nepředzdvíá pro nic za nic. „Fajn,“ řekne cyklista a otre si obličej složeným kapesníkem.

Nevypadá jako zvrhlík, takže mu odpovím: „Fajn.“

On se zadívá nahoru na most, trochu jako by ho osobně postavil. „Takovéhle mosty se dneska už nedělají.“

„To asi ne.“

„Most Kingsferry je jedním z pouhých tří zvedacích mostů na Britských ostrovech. Ten nejstarší je taková vachrlatá viktoriánská lávka přes jeden průplav v Huddersfieldu, určená jen pro pěší. Tenhle dokončili v roce 1960. A na celém světě jsou jen další dva stejného typu, pro automobilovou i železniční dopravu.“ Napije se z láhve s vodou.

„Vy jste stavař?“

„Ne, jenom amatérský milovník jedinečných mostů. Můj syn do nich byl stejný blázen jako já. Vlastně –“ vytáhne z boční kapsy kola foťák – „nevynutila bys mě s tím mostem, prosím?“ Řeknu jasně a nakonec se musím přikrčit, aby se mi do záběru vešla jak jeho plešatá hlava, tak zvednutá část mostu. „Tři dva jedna...“ Příklad zavrčí a on mě požádá, abych to pro jistotu vzala ještě jednou, a tak to udělám a pak mu foťák vrátím. Poděkuje mi a začne si přerovnávat výstroj. Já upíjím Tango a dívám se, jak to že nemám hlad, ačkoli je skoro poledne a od doby, kdy jsem odešla od spícího Eda Brubecka, jsem snědla jen balíček slaných sušenek Ritz. Taky si čas od času říhnu a cítím klobásky, což nedává vůbec žádný smysl. Dojede k nám bílý obytný vůz značky Volkswagen a zastaví u závory. Dvě holky se svými kluky v něm kouří a dívají se na mě s takovým tím výrazem: „Co ta si myslí, že tady dělá?“, ačkoli jim z přehrávače hraje písnička od REO Speedwagon. Abych dokázala, že nejsem ubožačka bez přátel, znovu se otočím k cyklistovi. „Máte za sebou dlouhou cestu?“

„Dneska ani ne,“ odpoví. „Jenom z Brightonu.“

„Z Brightonu? Vždyť to je snad sto mil odsud.“

Mrkne na nějaké udělatko na řídítkách. „Jednasedmdesát.“

„Takže fotit se s mosty je něco jako váš koníček?“

On se nad tím zamyslí. „Spíš rituál než koníček.“ Všimne si, že to nechápu. „Koníčky jsou pro potěšení, ale rituály jsou něco, co tě udržuje v chodu. Víš, můj syn zemřel. Takže ty fotky dělám za něho.“

„Och, já...“ Snažím se nevypadat šokovaně. „To je mi líto.“

Pokrčí rameny a odvrátí se. „Stalo se to před pěti lety.“

„Byla to –“ proč sakra prostě nesklapnu? – „nehoda?“

„Leukémie. Teď by mu bylo asi tolik co tobě.“

Klakson se ozve znovu a silniční část mostu začne klesat.

„To muselo být hrozné,“ řeknu a sama slyším, jak hloupě to zní. Nad hrbem na ostrově Sheppey se usadil dlouhý tenký mrak, napůl greyhound, napůl mořská panna, a mě nenapadá, co bych ještě mohla říct. VW nastartuje a vyrazí, jakmile se závora zvedne, a ve vzduchu za sebou zanechá spršku jemných kamínků. Cyklista nasedne. „Dávej na sebe pozor, mladá dámo,“ řekne mi na rozloučenou, „a nepromarni svůj život.“

Otočí se a zamíří zpátky k silnici A22.

Taková dálka, a nakonec ten most ani nepřešel.

Kolem se ženou auta i nákladáky a poryvy větru od nich sfoukávají chmýří z pampelišek, jako by se snažily určit, kolik je hodin, ale není tu nikdo, koho bych se mohla zeptat na cestu k farmě Černý jilm. Když se kolem řítí nákladák, krajkovité květiny na dlouhých stoncích se otrásají tak, až z nich padají modří motýlci. Ti tygrovaně oranžoví se drží pevně. Ed Brubeck už touhle dobou nejspíš pracuje v zahradnickém centru a sní o italských dívkách, zatímco nakládá zákazníkům do aut balíky rašeliny. Nejspíš si myslí, že jsem pěkně náladová kráva. Nebo možná ne. Fakt, že mi dal Vinny kopačky, se rychle stává přesně tímhle: faktem. Včera to byl zásah z brokovnice s upilovanou hlavní, ale dneska je to spíš obrovská modřina od diabolky ze vzduchovky. Jasně, důvěřovala jsem Vinnymu a milovala jsem ho, ale to nutně neznamená, že jsem blbá. Pro chlápky jako Vinny Costello je láska sladký nesmysl, který vám šeptají do ouška, aby si zapíchl. Pro holky – nebo každopádně pro mě – je sex něco, co děláte na první stránce, abyste se dostali k lásce, která přijde v knížce na řadu později. „Dobře že jsem se toho podrazáckýho chlíváka zbavila,“ sdělím krávě, která mě pozoruje přes branku, a přestože to tak ještě necítím, hádám, že jednoho dne budu. Možná mi Stella svým způsobem prokázala laskavost, když strhla Vinnymu masku hodného kluka už po pár týdnech. Vinny se jí nabaží, to je jasné jako facka, a až ho najde v posteli s jinou, to její sny o projížďkách na motorce s Vinnym se ocitnou v troskách, zrovna jako ty moje. A pak se připlatí zpátky, s očima červenýma a bolavýma jako včera ty moje, a poprosí mě, abych jí odpustila. A já to možná udělám. Nebo možná ne. Před sebou mám kruhový objezd a kavárnu.

A kavárna má otevřeno. Situace začíná vypadat nadějněji.

Podnik se jmenuje Bistro u Joea a usilovně se snaží napodobovat americké jídelny jako ze seriálu *Šťastné dny*, s vysokými kójemi, do kterých nevidíte, ale ve skutečnosti je to celkem pajzl. Uvnitř není moc zákazníků a většina z těch, kteří tam jsou, je přilepená k fotbalu v otlučené televizi na zdi. U dveří sedí nějaká žena a čte si bulvární plátek *News of the World* v oblaku cigaretového dýmu, který jí vychází ze sevřených nosních dírek. Oči jako knoflíky, upjaté rty, krepovaté vlasy a obličej plný dávných lítostí. Nad její hlavou visí vybledlý plakát s hnědou kulatou miskou na zlatou rybkou, z níž koukají dvě oči, a pod tím je titulek: „JEFFOVA ZLATÁ RYBIČKA MĚLA VČERA ZASE PRŮJEM.“ Žena si mě změří

pohledem a mávne rukou k těm kójím, což zřejmě znamená: sedni si, kam chceš. „Vlastně,“ řeknu, „jsem se jen chtěla zeptat, jestli nevíte, kudy se jde na farmu Černý jilm.“

Vzhledne, pokrčí rameny, znovu sklopí pohled a vdechne kouř.

„Je to tady, na Sheppey. Mám tam domluvenou práci.“

Ona se vrátí k novinám a odklepne popel.

Rozhodnu se zavolat panu Hartymu: „Je tu někde telefonní budka?“

Ta stará kráva zavrtí hlavou a ani se na mě nepodívá.

„Nebylo by možné použít váš telefon, jenom k místnímu hovoru –“

Sekne po mně pohledem, jako bych se jí zeptala, jestli prodává drogy.

„Hmm... a nemohl by někdo jiný vědět, kde je Černý jilm?“ Dívám se jí do očí dost dlouho, aby jí to napovědělo, že nejrychleji se bude moct k četbě vrátit, když mi pomůže.

„Peggy!“ zaječí do kuchyně. „Farma Černý jilm?“

Odpoví rachotivý hlas: „To je farma Gabriela Hartého. Proč?“

Knoflíkovité oči se otočí mým směrem. „Někdo se ptá...“

Peggy se vynoří z kuchyně: má červený nos, slyší tváře a oči jako gestapák u výslechu. „Vydala ses na pár dní trhat ovoce, co, zlato? Za mých časů to býval chmel, ale dneska už mají na chmel stroje. Půjdeš po silnici na Leysdown – tudyma –“ ukáže nalevo ode dveří – „projdeš Eastchurch a pak se pustíš doprava po Old Ferry Lane. Jsi tu pěšky, zlato?“ Přikývnu. „Je to pět nebo šest mil cesty, ale to je jako procházka parkem pro takovou –“

Z kuchyně se ozve strašlivý řinkot plechových táců a Peggy se rozběhne zpátky. Teď, když mám, pro co jsem přišla, si zasloužím krabičku rothmansek, a tak zamířím k automatu v hlavní části bistra: libra čtyřicet za balíček s dvaceti cigaretami. Hrozná zlodějna, ale na farmě bude spousta nových lidí, takže budu potřebovat něco, co by mi zvedlo sebevědomí. Než si to stihnu rozmluvit, nasypu dovnitř mince, otočím čudlíkem, cigarety vypadnou. Teprve když se napřímím s dvacítkou rothmansek v ruce, všimnu si, kdo sedí za tím automatem, rovnou přes uličku: Stella Yearwoodová a Vinny Costello.

Přikrčím se mimo dohled a zvedne se mi žaludek. Viděli mě? Ne. Stella by utrousila něco povrchního a jedovatého. Mezi automatem a stěnou kóje je škvíra. Stella krmí Vinnyho přes stůl zmrzlinou. Vinny se na ni dívá jako zamilované štěně. Přejede mu lžičkou po rtech a nechá na nich rozteklou vanilkovou rtěnku. On ji olízne. „Dej mi tu jahodu.“

„Neslyšela jsem kouzelné slovíčko,“ řekne Stella.

Vinny se usměje. „Dej mi tu jahodu, prosím.“

Stella napíchne jahodu ze zmrzlinového poháru a chce ji nacpat Vinnymu do nosu. On ji popadne za zápěstí svou rukou, svou nádhernou rukou, a nasměruje si ovoce do pusy, a pak se na sebe zadívají a mě v břiše začne pálit žárlivost, jako bych vypila sklenici Domestosu. Jaký ničemný nestrážný anděl je přivedl právě teď právě sem, do Bistra u Joea? Podívej se na ty přílby. Vinny sem Stellu dovezl na svém vzácném nedotknutelném nortonovi. Ona zahákne malíček za ten jeho a zatáhne, takže následuje i jeho ruka a tělo a on se naklání přes stůl a líbá ji. On má zavřené oči, ona ne. Vinny ta další dvě slova jenom zašeptá, ale mně je nikdy neřekl. Řekne to znovu, s očima dokořán, a ona vypadá jako holka, která právě rozbaluje drahý dárek, o němž předem věděla, že ho dostane.

Mohla bych vybuchnout a začít házet nádobím, vychrlit na ně každou nadávku na světě a dopřát si jízdu zpátky do Gravesendu v záplavě slz a v policejním voze, ale místo toho se odpotácím zpátky k těm těžkým dveřím, za které táhnu, místo abych tlačila, a tlačím, místo abych táhla, protože se mi před očima všechno rozmazává, a ta stará kráva na mě čučí, ach, kristepane, jasně, páč teď jsem daleko zajímavější než *News of the World* a těm jejím knoflíkovým očím neunikne jediná podrobnost...

Jakmile se dostanu ven, obličej se mi rozpustí do slz a hlenu a vedle mě zpomalí Morris Maxi, aby si mě prdola za volantem mohl dobře prohlédnout, a já na něj křiknu: „Na co to sakra čumíte?“ a Bože, to bolí to bolí to bolí, a já přelevzu branku na pšeničné pole, kam na mě není z toho kruháku vidět, a teď brečím a brečím a brečím a brečím a brečím a brečím a buším do země a buším do země a brečím a brečím a brečím... To je všechno, pomyslím si, už mi žádné slzy nezbyly, a pak Vinny zamumlá: „Miluju tě“ a v jeho krásných hnědých očích se odráží Stella Yearwoodová a jedeme zase znovu. Je to, jako když zvracíte zkažené ruské vejce – pokaždé, když už si myslím, že je konec, to přijde znovu. Když se uklidním natolik, abych si mohla dát cigaretu, uvědomím si, že jsem krabičku upustila u automatu v Bistru u Joea. No paráda. Radši bych jedla kočičí hovna na topince, než ještě někdy strčila nos do toho pajzlu. A pak samozřejmě rozeznám rachot Vinnyho nortona. Připlížím se k brance. A už je vidím, opírají se o tu motorku, kouří – to bych se mohla vsadit – moje cigára, ty cigára, co jsem za ně právě zaplatila libru čtyřicet. Stella si té krabičky, pořád zabalené

v celofánu, u automatu určitě všimla a zvedla ji. Nejdřív mi ukradne kluka a teď retka. Potom Stella nasedne na nortona, chytí se Vinnyho kolem pasu a zaboří mu obličej do kožené bundy. A už sviští po silnici směrem k mostu Kingsferry, do mlžné modravé dáli, a mě zanechávají špinavou a schovanou na poli jako tulačku, zatímco vrány na stromě nade mnou krákají *Taková láááaska... Taková láááaska...*

Vítr hladí a čepýří pšenici.

Pšeničné klasy šeptají *klepity klept klepity klept*.

Nikdy se přes Vinnyho nepřenesu. Nikdy. Teď to vím.

Dvě hodiny po tom kruhovém objezdu se dostanu do vesnice na konci světa, která se jmenuje Eastchurch. Je tam cedule s nápisem ROCHESTER 23. Třiadvacet mil? Není divu, že mám na chodidlech puchýře jako Uluru. Ale divné je, že se mi moc nevybavuje, jak jsem se dostala od benzinky Texaco v Rochesteru k mostu Kingsferry na Sheppey. Vlastně se mi to nevybavuje vůbec. Jako kus písničky, který někdo z pásku vymazal. To jsem šla celou cestu v transu? Eastchurch je v transu. Je tady jedna malá samoška Spar, ale zavřená, protože je neděle, a trafika vedle je taky zavřená, ale majitel uvnitř chodí, a tak na něj ťukám, dokud neotevře, a koupím si balíček máslových sušenek, další krabičku rothmansek a sirky. Zeptá se, jestli je mi šestnáct, a já se mu podívám přímo do očí a prohlásím, že *ve skutečnosti* mi bylo v březnu sedmnáct, a to zabere. Venku si zapálím, zatímco kolem mě projíždí na skútru takový pásek se svojí páskovou a čučí na mě, ale já myslím na scvrkávající se hromádku liber a pencí, které mi zbyly. Zítra dostanu nějaké peníze, jestli se mě pan Harty nepokusí podfouknout, ale netuším, jak dlouho mi tahle pracovní dovolená asi tak vydrží. Jestli byli Vinny se Stellou pryč, když mě mamka nebo táta přišli k Vinnymu hledat, nevědí, že nejsem s ním, takže ani nevědí, že jsem odešla z Gravesendu.

Vedle autobusové zastávky je telefonní budka. Mamka začne mluvit děsně jízlivě a mamkovsky, jestli jí zavolám, ale kdybych brnkla Brendanovi, mohla by to vzít Ruth a já bych jí mohla říct, ať tátovi vyřídí – tátovi, ne mamce –, že jsem v pořádku, ale odešla jsem ze školy a budu nějakou dobu pryč. Potom mi mamka nebude moct spílat ve stylu mohl-tě-někdo-unést, až se příště uvidíme. Jenže když budku otevřu, zjistím, že sluchátko je utržené, takže tím to hasne.

Možná je na farmě požádám, jestli bych si nemohla zavolat. Možná.

Už jsou skoro čtyři, když uhnu z Old Ferry Lane na křídovou cestu, která vede k farmě Černý jilm. Z postřikovačů v sadech přerušovaně tryskají studené obláčky a já tak trochu piju tu páru, jako by to byla superjemná vodní tříšť, a pozoruju drobné duhy. Statek sám je stará připosražená cihlová stavba s moderní přístavbou přilepenou na boku, a stojí tam taky velká stodola, pár budov ze škvárobetonových tvárnic a řada takových těch vysokých tenkých stromů, která slouží jako větroly. Vyběhne proti mně černý pes, jako tlustý tuleň na kratičkých nožičkách, štěká z plných plic, vrtí celým tělem a za pět vteřin jsou z nás nejlepší kamarádi. Najednou se mi zasteskne po Newkym a pohladím psa po hlavě.

„Koukám, že ses už seznámila s Shebou.“ Ze starší části domu vyjde holka v lacláčích; musí jí být kolem osmnácti. „Právě jsi přijela sbírat?“ Její přízvuk je zvláštní – nejspíš velšský.

„Jo. Ano. Kde se mám... zapsat?“

To moje „zapsat“ jí přijde legrační a mě to namíchne, protože jak bych mohla znát správné slovo? Trhne palcem ke dveřím – na obou zápěstích má nátepníčky jako nějaká tenisová hvězda, ale na ní mi připadají prostě praštěné – a zamíří ke stodole, aby všem ostatním brigádníkům povyprávěla o té nové holce, která si nejspíš myslí, že tohle je nějaký hotel.

„Zítřka ve tři odpoledne tu budeme mít nachystáno dvacet palet,“ doléhá ke mně mužský hlas z kanceláře na druhém konci chodby, „a jestli tu váš nákladník nebude minutu po třetí, pak to všechno prodám velkoskladu ovoce a zeleniny v Aylesfordu.“ Zavěsí a dodá: „Skrčku prolhanej.“ Tou dobou jsem už poznala hlas pana Hartého z dopoledního telefonátu. Dveře za mnou se rozletí a starší žena ve flekatých montérkách, zelených holinkách a s puntíkatým šátkem na krku mě popožene dál. „Šup šup, mladá dámo, pan doktor vás teď vezme. Honem honem. Nová sběračka, ano? No jistě, kdo jiný.“ Dostrká mě do mrňavé kancelářičky, kde je to cítit bramborami v pytli. Je tam stůl a na něm psací stroj a telefon, nějaké kartotéky, plakát s nápisem „NÁDHERNÁ RHODESIE“, fotografie zvířat v přírodě a výhled na dvůr s polorozpadlým traktorem. Gabrielovi Hartymu je něco přes šedesát, má takovou odlivovou tvář a z nosu i z uší mu trčí chlupy. Mě si nevšímá a ženě řekne: „Zrovna jsem měl na kecafonu Billa Deana. Prej se mnou chtěl probrat ,drobněj problémeček s distribucí.“

„Nech mě hádat,“ opáčí žena. „Všichni jeho řidiči dostali dýmějový mor, takže mohli bychom mu zítřejší jahody odvézt do Canterbury?“

„Jo, jo. A víš, co ještě řekl? Prej ,přál bych si, abyste vy velkostatkáři trochu pomáhali nám ostatním. Prej velkostatkář. Půda patří bance a půdě patříme my. Tohle tady znamená velkostatkář. Já na rozdíl od něj nejzdím s rodinou na Seychelly nebo k Jakejm čertům dáblům.“ Pan Harty si zapálí vyhaslou dýmku a zadívá se z okna. „Co jsi zač?“

Sleduju jeho pohled k mrtvému traktorovi, než mi dojde, že mluví na mě. „Já jsem ta nová sběračka.“

„Nová sběračka, vážně? Nejsem si jistej, jestli ještě někoho potřebujeme.“

„Dneska ráno jsme spolu mluvili po telefonu, pane Harty.“

„Od dnešního rána utekla dlouhá doba. To je dávná minulost.“

„Ale...“ Jestli tady nedostanu práci, co budu dělat?

Žena se ohlédne od kartotéky: „Gabrieli.“

„Ale sem už je na cestě tahle – tahle Holly Benson-Hedgesová. Ráno volala.“

„To jsem byla já,“ řeknu mu, „ale je to Holly Rothmansová a...“ Moment, on si ze mě utahuje? Má jeden z těch obličejů, na kterých to prostě není poznat. „To jsem byla já.“

„Tak to jsi byla ty?“ Dýmka pana Hartyho vydá smrtelný chropot. „Tak to máš kliku. V tom případě se uvidíme zítra ráno v šest, přesně. Ne dvě minuty po šestý. Ne. Nikdo si tady nepřispává, nejsme prázdninovej tábor. Tak běž. Musím ještě pár lidem zavolat.“

„O nedělích to tady bývá dost opuštěné,“ řekne mi paní Hartyová, když se vracíme přes dvůr zpátky. Mluví spisovněji než její manžel a zajímal by mě jejich příběh. „Většina z našich kentských sběračů jezdí na neděli domů, aby si dopřáli trochu výtobytků civilizace, a ta studentská banda vyrazila do Leysdownu na pláž. Večer budou zpátky, jestli se nezaseknou v hospodě Shurland Arms. Takže: sprcha je tamhle, záchod tamhle a tady máme prádelnu. Odkud jsi říkala, že jsi dneska přišla?“

„Ale, jenom...“ Přiběhne k nám Sheba a nadšeně krouží kolem, což mi poskytne víc času, abych dala dohromady věrohodnou historku. „... ze Southendu. Před měsícem jsem složila nižší maturitu. Rodiče mají moc práce a já si chci našetřit trochu peněz a kamarád jednoho kamaráda tady před pár roky pracoval, tak táta řekl dobře, když už je ti šestnáct, a tak...“

„A tak jsi tady. Takže dáváš škole sajonara?“

Sheba sleduje nějakou pachovou stopu za hromadu pneumatik.

„Budeš se do školy vracet na vyšší maturitu, Holly?“

„Aha, jo tak. Nejspíš bude záležet na tom, jak jsem dopadla.“

Tohle paní Hartyovou uspokojí a navíc ji to zase tolik nezajímá, a tak mě zavede dokořán otevřenými dveřmi do stodoly. „Tady spí většina chlapců.“ Je tam asi tak dvacet kovových postelí, uspořádaných ve dvou řadách. Vypadá to tam jako v nemocnici, až na zdi typické pro stodolu, kamennou podlahu a žádná okna. Muselo se mi odrazit ve tváři, co si myslím o tom, že bych měla spát mezi partou chrápajících, prdících, onanujících chlapů, protože paní Hartyová řekne: „Žádný strach – letos na jaře jsme tu postavili příčky,“ ukáže na konec místnosti, „aby měly dámy trochu soukromí.“ Poslední třetina stodoly je asi tak do výšky dvou lidí oddělená překližkovou stěnou. Jsou v ní dveře zakryté závěsem. Někdo nad ně křídou napsal „HARÉM“ a někdo jiný odtamtud udělal šipku k nápisu „NA VELIKOSTI ZÁLEŽÍ, GARY, TAKŽE MÁŠ SMOLÍKA“. Za závěsem je větší šero a jako v převlékárně v obchodě s oděvy jsou na každé straně tři kabinky, každá má vlastní vchod, jsou v ní dvě postele a od stropu visí holá elektrická žárovka. Kdyby tady byl táta, otrásl by se a mumlal by něco o hygienických a bezpečnostních předpisech, ale je tu teplo, sucho a celkem bezpečno. A navíc jsou tu další boční dveře, které mají zevnitř zástrčku, takže kdyby hořelo, člověk by se dostal ven včas. Akorát se zdá, že všechny postele jsou obsazené spacákem, batohem a různými věcmi, dokud nedojdeme k poslední kabině, jediné, v níž se svítí. Paní Hartyová zaklepe na rám dveří a řekne: „Ťuk tuk, Gwyn.“

Zevnitř se ozve: „Paní Hartyová?“

„Přivedla jsem ti spolubydlící.“

Uvnitř sedí v tureckém sedu na posteli ta Velšanka v lacláčích, co se na mě ušklíbala, a píše si do deníku nebo tak něco. Z termosky na podlaze stoupá pára a z cigarety odložené na nějaké láhvi kouř. Gwyn se na mě podívá a ukáže na volnou postel, jako by říkala: Je jenom tvoje. „Vítej v mém skromném příbytku. Což je teď náš skromný příbytek.“

„No, tak já vás tu nechám, děvčata,“ prohlásí paní Hartyová a Gwyn se vrátí k deníku. To je milé, fakt. Prokristapána, mohla by se aspoň pokusit o společenský rozhovor. Škráby škráb-škráb dělá její propiska. Nejspíš právě teď píše o mně a nejspíš velšsky, abych si to nemohla přečíst. No, jestli se mnou nehodlá mluvit, já se jí vnučovat nebudu. Hodím tašku na postel a nevšímám si hlásku, který dost připomíná Stellu Yearwoodovou

a našeptává mi, že velkolepý útěk Holly Sykesové za svobodu skončil v totální díře. Natáhnu se vedle tašky, protože nemám, kam jinam bych šla, a beztak mi došla energie. Chodidla mě pálí, jako by se mi do nich někdo zarýval vrtačkou. A ani nemám spacák.

Můj brankář pošle míček čistě přes celý stůl a prásk rovnou do branky studenta Garyho a ohromení diváci zajásají. Brendan o tomhle manévru tvrdí, že je to můj Speciál Petera Shiltona a dřív si stěžoval, že levácký brankář mi poskytuje nefér výhodu. Pět nula pro mě, páté vítězství v řadě, a to hrajeme systémem kdo-vyhraje-zůstává. „Totálně mě rozdrtila, co můžu říct?“ prohlásí Gary, kterému po pár heinekenech září obličej a už začíná trochu hůř vyslovovat. „Holly, ty jsi feminní, ne, feminomální, totiž, fenomenální, *bona fide* fenomén stolního fotbalu – a není žádná hanba prohrát s... jedním z nich.“ Gary se mi pantomimicky ukloní a natáhne se přes stůl se svojí plechovkou heinekenu, takže si s ním musím přituknout. „Kde ses naučila takhle hrát?“ zeptá se holka, která se dobře pamatuje, protože je to Debby z Derby. Já jenom pokrčím rameny a řeknu, že jsem to u bratrance hrála v jednom kuse. Ale vzpomenu si, jak Brendan říkal: „Nedokážu uvěřit, že mě porazila holka,“ a já si teprve teď uvědomila, že to říkal jen proto, aby pro mě bylo vítězství ještě sladší.

Už mám stolního fotbalu dost, takže si zajdu ven zakouřit. Společenská místnost se nachází ve staré stáji a pořád je trochu cítit koňským trusem, ale je tam živěji než v neděli večer U Kapitána Marlowa. Kolem stolů posedává dobře pětadvacet sběračů a všichni žvaní, svačí, kouří, pijí, flirtují a hrají karty, a ačkoli tu není telka, někdo přinesl kazetařák postříkaný barvou a nahrávku kapely Siouxsie and the Banshees. Venku se polnosti farmy Černý jilm svažují k moři a pobřeží za Favershamem, za Whitstable a ještě dál lemují tečičky světél. Nikdy byste nevěřili, že je to svět, kde se lidé vraždí, přepadávají nebo je matky vyhazují z domova.

Je devět večer: mamka za chvíli řekne: „Zhasnout a pomodlit se,“ a pak si nalije skleničku vína a pustí si v televizi seriál *Bergerac*. Nebo možná dneska zajde dolů, aby si na mě postěžovala jedné ze svých donašček: „Nevím, kde jsem s touhle udělala chybu, Bůh mi pomoz, opravdu to nevím.“ Táta sdělí instalatérovi Nipperovi, elektrikáři PíDžejovi a starému panu Sharkeymu: „To všechno pustí v prádle,“ nebo nějaký podobný hlod, který zní hlubokomyslně, ale doopravdy nic neznamená.

Vytáhnu z kapsy u košile svoji krabičku rothmansek – osm vykouřených, dvanáct zbývá –, ale než si stihnu zapálit, objeví se Gary v tričku s nápisem „REALITA JE ILUZE ZPŮSOBENÁ NEDOSTATKEM ALKOHOLU“ a nabídne mi jednu ze svých silkcutek se slovy: „Tahle je na mě, Holly.“ Poděkuju mu a on řekne: „Vyhrála jsi naprosto spravedlivě,“ a pak mi pohledem přejede přes prsa, jako to dělává Vinny. Dělal. Gary se chystá dodat ještě něco, ale vtom na něj zavolá jeden z jeho kámošů a Gary mi řekne: „Uvidíme se později,“ a odejde. Ne, jestli tě uvidím jako prvního, pomyslím si. S kluky jsem skoncovala.

Tři čtvrtiny sběračů chodí na vysokou nebo se tam v září chystají a já jsem o pár let mladší než všichni ostatní, a to i když počítám, že je mi šestnáct, jak tvrdím, a ne patnáct. Snažím se nechovat se moc stydlivě, protože tím bych mohla svůj věk prozradit, ale tihle lidi neplánují, že se budou živit jako instalatéri, kadeřnice nebo popeláři: budou z nich počítačový programátoři, učitelé nebo právníci, a je to na nich vidět. Je to v tom, jak mluví. Používají přesná slova, jako by jim patřila, vlastně trochu jako Jacko, ale tak, jak by se nikdo z mého ročníku ve škole neodvážil. Za dva roky bude Ed Brubeck jedním z nich. Podívám se do dálky na Garyho a on mě přesně v tu chvíli nějak vycítí a oplatí mi pohled s tázavým výrazem „tebe-bych-tu-nečekal“ a já se odvrátím, aby nezačal mít nějaké nápady.

Brigádníci, kteří nejsou studenti, se v něčem odlišují. Gwyn k nim patří. Hraje karty s Marion a s Lindou a kromě toho „ahoj“ a falešného úsměvu, když jsem přišla, si mě nevšímá. Mockrát děkuju, Gwyn. Marion je trochu prostáček a její sestra Linda se o ni stará jako máma a doříkává za ni věty. Sbíráni ovoce na farmě Černý jilm je pro ně něco jako každoroční dovolená. Je tady taky jeden pár, Stuart a Gina, ti mají vlastní stan, schovaný v jedné proláclině. Už jim táhne na třicítku, vypadají jako folkoví zpěváci, nosí náušnice a vlasy mají stažené do culíku, a vlastně to jsou amatérští folkoví zpěváci a jezdí po městských trzích a slavnostech hrát na ulici. Gina mě a Debby vezme nakoupit potraviny do Sparu v Eastchurchi, až dostanu zapláceno. Fungují jako prostředníci mezi ostatními sběrači a panem Hartym, jak mi prozradila Debby. A nakonec je tu kluk, který se jmenuje Alan Wall, a ten spí v maličkém karavanu zaparkovaném u boční zdi statku. Když jsem se rozhlížela kolem, viděla jsem ho, jak si venku věší vyprané prádlo. Může být sotva o rok dva starší než já, ale jeho hubené tělo je samá šlachy a sval a opálený je

do odstínu černého čaje. Debby mi řekla, že je cikán, nebo Rom, jak se má dneska říkat, a že pan Harty najímá někoho z jeho rodiny každý rok, ale nevěděla, jestli z tradice, kvůli nějakému dluhu, nebo z pověrčivosti.

Když se vracím ze záchodu, uvidím úzký kaňon mezi statkem a jednou kůlnou. Někdo tam číhá. Škrtně zápalka. „Tebe bych tu nečekal,“ řekne Gary. „Nechceš si dát ještě jedno retko?“

Ano, Gary je hezký, ale taky je přinejmenším trochu opilý a já ho znám sotva dvě hodiny. „Radši se vrátím k ostatním, díky.“

„Né, dej si se mnou cígo. No tak, Hol, všichni musíme na něco umřít.“ Už mi strká do obličeje svoji krabičku silkcutek a jedna je povytažená tak, že ji můžu převzít rovnou mezi rty. Nemůžu odmítnout, aniž bych ztropila scénu, a tak po cigaretě sáhnu prsty a řeknu: „Díky.“

„Tady je oheň... Takže, povídej. Tvýmu klukovi v Southendu se po tobě musí děsně stýskat.“

Pomyslím na Vinnyho, vyhrknu „proboha, to ne“, pomyslím si: *Ty jsi idiotka, Sykesová*, a dodám: „Vlastně asi docela jo.“

„To jsem rád, že se to vyjasnilo.“ V záři své cigarety se Gary usmívá příšerně slizce. „Pojď se se mnou projít a kouknout se na hvězdičky. Můžeš mi přitom povědět o panu Proboha-to-ne-vlastně-asi-jo.“

Vážně nechci, aby mi Gary strkal prsty do podprsenky nebo kamkoli jinam, ale jak mu říct, aby odprejsknul, a neranit přitom jeho hrdost?

„Stydlivost je roztomilá,“ řekne Gary, „ale brání ti žít. No tak, pojď, mám alkohol, nikotin... a cokoli dalšího, co bys snad mohla potřebovat.“

Proboha, kdyby kluci mohli být holky, které kluci balí, třeba jen na jedinou noc, tak by takhle pitomé balící hlášky vyhynuly. „Hele, Gary, teď není zrovna nejlepší doba.“ Pokusím se ho obejít, abych se dostala zpátky na dvůr.

„Flirtovalas se mnou.“ Jeho paže se snese dolů jako závora, přitiskne se mi na břicho. Cítím jeho kolínskou, jeho pivo, jeho nadrženosť, tak trochu. „Celý večer. Tohle je tvoje šance.“

Jestli mu rovnou řeknu, ať odprejskne, nejspíš proti mně poštvě všechny sběrače. Jestli dostanu hysák a začnu volat o pomoc, bude to jeho verze proti té Hysterické nové holce, a kolik jí doopravdy je a vědí její rodiče, kde vlastně vězí?

„Měl by sis vylepšit svoje pářící rituály, Chobotničáku,“ řekne hlas s velšským přízvukem. Já i Gary nadskočíme leknutím míli do vzduchu. Je to Gwyn. „Tvoje svádění dost připomíná znásilnění.“

„Jenom – jenom – jenom jsme si povídali.“ Gary už ustupuje zpátky ke společenské místnosti. „To je všechno.“

„Otravný, ale neškodný.“ Gwyn se za ním dívá. „Jako afty. Zkusil to tady už na každou bytost ženského pohlaví kromě Sheby.“

Nechat se zachraňovat je ponižující a já ze sebe vypravím jenom nevrle: „Zvládla bych ho sama.“

Gwyn řekne, trochu příliš upřímně: „Och, o tom nepochybuju.“

Dělá si ze mě srandu? „Dokážu se o sebe postarat.“

„Ty mi fakt strašně připomínáš mě, Holly.“

Jak se dá na tohle odpovědět? Z kazetáku se ozve „Up The Junction“ od Squeeze. Gwyn se sehne. „Hele, Chobotničák ztratil cigára.“ Hodí mi krabičku a já ji chytím. „Vrať mu je, nebo si je nech jako odškodný za to obtěžování. Je to na tobě.“

Představím si Garyho verzi události. „Teď mě bude nenávidět.“

„Bude se děsně bát, že každému vykecáš, jakýho vola ze sebe udělal. Na týpky jako Gaz působí odmítnutí tak, že si rázem připadají metr vysokí a pět centimetrů dlouzí, v plný pohotovosti. Každopádně jsem ti přišla říct, že jsem pro tebe sehnala od paní Hartyové náhradní spacák. Jenom Bůh ví, kolik měl předchozích majitelů, ale je vypraný, takže ty fleky aspoň nelepí, a ve stodole bývá v noci kosa. Jdu si lehnout, takže jestli usnu, než přijdeš, sladký sny. Budiček je v pět třicet.“

2. července

Měsíčky se mi zpozdlily jen o pár dní, takže nechápu, jak bych mohla být těhotná, takže co tady dělá to břicho, nebo ten modrými žilkami protkaný prs pod dvěma mými obvyklými, kterým dal Vinny přezdívky Dolly a Par-tonová? Mamka tu zprávu nenese dobře a nevěří, že nevím, kdo je otec: „Hele, někdo ti tam to děcko strčil! Obě víme, že nejsi Panna Maria, že?“ Jenže já to vážně nevím. Hlavním podezřelým je Vinny, ale jsem si opravdu úplně jistá, že se s Edem Brubeckem v kostele nic nestalo? Nebo s Garym na farmě Černý jilm, nebo dokonce s Alanem Wallem, tím cikánem? Když víte, že si už jednou někdo pohrával s vaší pamětí, jak si od té chvíle můžete být jistí jakoukoli vzpomínkou? Stará kráva z Bistra u Joea na mě upřeně civí přes výtisk *Financial Times*: „Zeptej se toho děcka. To by to mělo vědět.“

Všichni naráz začnou skandovat: „Zeptej se děcka! Zeptej se děcka!“ a já se snažím říct, že nemůžu, vždyť se ještě nenarodilo, ale je to, jako bych měla sešitá ústa, a když se zase podívám na svoje břicho, je ještě větší. Teď je z něj obrovský stan z kůže, ke kterému jsem připojená. Dítě je uvnitř nasvícené červeně, jako když si svítíte skrze ruku baterkou, a je velké jako nahý dospělý. Bojím se ho.

„Tak se ho zeptej,“ sykne mamka.

A tak se zeptám: „Kdo je tvůj táta?“

Čekáme. Dítě obrátí hlavu mým směrem a promluví špatně synchronizovaným hlasem z nějakého žhavého místa: *Když se Sibelius roztříští na drobné střípky, ve tři v den Hvězdy Rigy, poznáš, že jsem blízko...*

... a pak se ten sen propadne do sebe. Úleva, spacák, temnota hustá jako vývar, nejsem těhotná a velšský hlas šeptá: „Je to dobrý, Holly, jenom se ti něco zdálo, holka.“

Naše překližková přepážka, ve stodole, na farmě: jak že se jmenuje? Gwyn. Zašeptám: „Promiň, že jsem tě probudila.“

„Mám lehký spaní. Znělo to ošklivě. Ten tvůj sen.“

„Jo... Ne, byl jenom hloupý. Kolik je hodin?“

Světlo na jejích hodinkách je špinavě zlaté. „Půl pátý a pět minut.“

Většina noci je pryč. Stojí vůbec za to snažit se znovu usnout?

Obrovská zoo plná chrápalů chrápe ve všemožných rytmech.

Bodavě se mi zasteskne po mém pokoji doma, a hned tomu stesku bodnutí oplatím. *Vzpomeň si na tu facku.*

„Víš, Holly,“ rozvlní závěsy tmy Gwynin šepot, „tam venku je to drsnější, než si myslíš.“

Tohle je divný výrok v divnou hodinu. „Jestli to zvládnou oni,“ mám na mysli ty studenty, „tak to zatraceně zvládnou taky.“

„Ne sbírání ovoce. Ta věc s útěkem z domova.“

Rychle, popři to. „Proč si myslíš, že utíkám z domova?“

Gwyn na to nereaguje, jako brankář, který si nevšímá střely letící o míli mimo. „Jestli nevíš naprosto, ale *naprosto* jistě, že jestli se vrátíš, tak...“ trošku si povzdechne... „se ti stane něco zlého, doporučila bych ti, aby ses vrátila. Až skončí léto a dojdou ti prachy a pan Richard Gere mezitím nepříjede na svém harley-davidsonu a neřekne ti ‚Naskoč si‘, a ty budeš bojovat o místo u popelnic, když v McDonaldu zavřou, tak potom, ačkoli Gabriel Harty tvrdí opak, ti bude farma Černý jilm připadat jako pětihvězdičkový hotel. Uděláš si takový seznam, víš. Jmenuje se ‚Všechny věci, který nikdy, nikdy nebudu dělat, abych přežila‘. Ten seznam je pořád stejný, ale jeho název se změní na ‚Všechny věci, který jsem musela dělat, abych přežila‘.“

Snažím se mluvit klidně. „Já neutíkám z domova.“

„Tak proč to falešný jméno?“

„Já se vážně jmenuju Holly Rothmansová.“

„A já zas Gwyn Aquafreshová. Nechceš trochu zubní pasty?“

„Aquafresh není příjmení. Rothmans ano.“

„To je sice pravda, ale vsadím se s tebou o krabičku benson-hed-gesek, že ne tvoje. Nechápej to špatně, falešný jméno je chytrý. Já to svoje měnila často, v těch prvních pár měsících. Ale chci jenom říct: jestli porovnávaš možný potíže, který leží před tebou, s těma, který jsi nechala za sebou, tak ty ‚před sebou‘ vynásob dvaceti.“

Je děsivé, jak snadno mě prokoukla. „Na Myšlenku pro tento den je moc brzo,“ zabručím. „Dobrou noc.“

Rozcvrliká se první ranní pták.

Potom co spláchnu tři sendviče z burákového másla a sušenky sklenicí vody, se vydáme na velké jižní pole, kde už paní Hartyová s manželem vztyčují něco jako velký stan. Je chladno, spousta rosy, ale tuším, že nás čeká další horký den. Ne že bych Gwyn nenáviděla nebo tak, ale je to, jako by mě viděla nahou, a já se jí nedokážu podívat do očí, a tak se držím Marion s Lindou. Gwyn to podle všeho chápe, protože si vybrala řádku vedle Stuarta s Ginou a Alana Walla, deset řádek ode mě, takže teď bychom si nemohly povídat, ani kdybychom chtěly. Gary dělá, jako bych byla úplně neviditelná, a pracuje až na opačné straně, za všemi ostatními studenty. Mně to vyhovuje.

Sbírání jahod je nudná práce, o tom žádná, ale je taky uklidňující, ve srovnání s prací v baru. Je příjemné být venku na vzduchu. Jsou tu ptáci a ovce a někde rachtá traktor a studenti si povídají, ačkoli to po chvíli odezní. Každý máme lepenkovou přepravku s pětadvaceti košíčky a naším úkolem je naplnit každý košíček zralými nebo skoro zralými jahodami. Uštípnete stonek nehtem palce, vložíte jahodu do košíčku a takhle pokračujete pořád dál. Nejdřív pracuju v dřepu, ale strašlivě mě z toho rozbolí lýtka, a tak si raději kleknu do slámy a posouvám se po kolenou. Mrzí mě, že jsem si nevzala volnější džíny nebo šortky. Když je jahoda trochu přezralá a rozmázne se mi po prstech, olíznu tu ovocnou šmouhu, ale byla by hloupost slupnout nějakou dokonalou, protože to by bylo jako jíst vlastní mzdu. Jakmile jsou všechny košíčky plné, odnesete přepravku do stanu, kde ji paní Hartyová zvaží. Když má správnou váhu nebo o něco vyšší, dostanete umělohmotný žeton, jinak se musíte vrátit do své řádky pro pár dalších jahod, aby se váha dorovнала. Linda říká, že ve tři hodiny si to všichni napochodujeme do kanceláře, kde nám žetony vymění za peníze, takže si je hlídej: žádný žeton, žádný prachy.

Jakmile se do toho pustíme, rychle se ukáže, kdo je zvyklý pracovat na poli: Stuart a Gina se propracovávají svými řádky dvakrát rychleji než my ostatní a Alan Wall je ještě rychlejší. Některým ze studentů to moc nejde, takže přinejmenším nejsem nejpomalejší. Slunce stoupá pořád výš a víc praží a teď jsem ráda, že mám čepici Eda Brubecka a kšilt mi stíní šíji. Uběhne hodina a já se nějak přepnula na autopilota. Košíčky se plní, jahoda za jahodou po jahodě, a můj výdělek stoupá, dvě pence, pět pencí, deset pencí. Pořád myslím na to, co ráno říkala Gwyn. Zjevně získala spoustu špatných zkušeností tím těžším způsobem. Myslím

na to, jak Jacko a Sharon snídají a moje prázdná židle tam stojí, jako bych umřela nebo tak něco. Vsadím se, že mamka pořád: „O té mladé mademoiselle se nebudu vůbec bavit, opravdu.“ Když je našťvaná nebo nervózní, mluví fakt hodně jako Irka. Představím si automat na pinball a říkám si, že v dětství jste jako ta kulička, kterou právě poslali po dráze, nedá se uhnout doleva ani doprava: prostě vás něco pohání dopředu. Ale když se dostanete na konec té dráhy, když je vám šestnáct, sedmnáct nebo osmnáct, najednou se nabízí tisíc různých cest, kterými se můžete vydat, některé úžasné a některé zase tolik ne. Drobné rozdíly v úhlech a rychlosti naprosto změní to, co se vám v budoucnu stane, takže stačí jen kousíček doprava a kulička prostě narazí do levé zářáčky a pravé zářáčky a proletí mezi vašimi flippery úplně naprázdno, zbytečně vyhozených deset penčí. Ale jen o kousíček doleva, a najednou je to akce v hrací zóně, odskoky a výkopy, rampy a praky a sláva na tabuli, kde se uvádějí nejvyšší skóre. Můj problém je, že nevím, co chci, kromě trochy peněz, abych si mohla později koupit jídlo. Až do předvčerejška jsem nechtěla nic jiného než Vinnyho, ale tu chybu už znovu neudělám. Jako lesklá stříbřitá pinballová kulička, která právě vystřelila z odpalovací dráhy, nemám zatraceně sebemenší tušení, kam mířím nebo co se stane dál.

V osm třicet máme pauzu na sladký čaj s mlékem, který ve stanu nalévá žena s kentským přízvukem silnějším než zemská kůra. Očekává se, že budeme mít vlastní hrnky, ale já používám skleničku od marmelády, kterou jsem vylovila z kuchyňského koše – pár lidí se nad tím pozastaví, ale ta sklenice dodává mému čaji pomerančovou příchuť. Benson-hedgesky studenta Garyho mám schované ve své krabičce rothmansek a pár jich vykouřím: jsou trochu výraznější než rothmansky. Linda mi nabídne ze svého balíčku slepovaných sušenek a Marion řekne: „Sbírání je hladová práce,“ tím svým plochým, jaksi smáčknutým hlasem, a já odpovím: „To máš pravdu, Marion,“ a Marion je vážně šťastná a já bych si přála, aby měla snazší život, než jaký mít bude. Pak přejdu k místu, kde Gwyn sedí se Stuartem a Ginou, a nabídnu jí retko, a ona řekne: „Neříkej dvakrát,“ a jsme zase kamarádky, takhle jednoduché to je. Modré nebe, svěží vzduch, s bolavými zády, ale o tři libry bohatší, než když jsem sebrala první jahodu. V osm padesát se dáme zase do sbírání. Právě teď ve škole slečna Swannová, naše třídní učitelka, zapisuje docházku, a když přečte moje jméno, nic se neozve.

„Ona tu není, slečno,“ řekne někdo a Stella Yearwoodová by se měla začít potit, jestli má aspoň půl mozku, což ona má. Jestli se vyťahovala tím, že mi přebrala kluka, lidem dojde, proč nejsem ve škole, a dřív nebo později se to domáknou učitelé a Stellu zavolají do ředitelny k panu Nixonovi. Možná tam bude i policajt. Jestli o tom, že mi přebrala Vinnyho, ani nepípla, bude dělat, že nic neví, ale uvnitř bude panikařit. A Vinny taky. Užít si s mladým masíčkem je nejspíš v pohodě, když se nic nezvrtne, ale situace začne hodně rychle vypadat úplně jinak, jestli se na farmě Černý jilm ještě pár dní zdržím. Najednou ze mě bude nezletilá školačka, kterou Vincent Costello čtyři týdny sváděl dárky a alkoholem, než zmizela beze stopy: a Vincent Costello, čtyřicetiletý prodavač aut z Peacock Street v Gravesendu bude hlavní podezřelý. Nejsem zlý ani zlomyslný člověk a nechci, aby se kvůli mně Jacko, táta nebo Sharon trápili, obzvláště Jacko, ale zmáčknout Vinnyho a Stellu aspoň trochu ve svěráku je velmi, velmi lákavé...

Když nesu do stanu paní Hartyové další plnou přepravku, všichni stojí kolem rádia a tváří se smrtelně vážně – jak paní Hartyová, tak ta dáma, která rozlévá čaj, vypadají zděšeně – a já si na jeden hrozný okamžik pomyslím, že už po mně vyhlásili pátrání. Takže se mi skoro uleví, když mi Debby z Derby sdělí, že našli tři mrtvoly. Jasně, vražda je hrozná věc, samozřejmě, ale ve zprávách pořád nacházejí mrtvoly a nikdy se vás to doopravdy netýká. „Kde?“ zeptám se.

„V Iwade,“ odpoví Stuart od Stuarda a Giny.

O tom místě jsem nikdy neslyšela, takže se zeptám: „Kde to je?“

„Asi deset mil odsud,“ řekne Linda. „Včera jsi musela jít kolem. Kousek od hlavní silnice na most Kingsferry.“

„Pst,“ okřikne nás někdo a zesílí rádio: „Policejní mluvčí potvrdila, že kentská policie považuje úmrtí za podezřelá a žádá každého, kdo by mohl mít nějaké informace, jež s nimi souvisejí, aby se obrátil na policejní stanici ve Favershamu, kde bude zřízen hlavní stan pro toto vyšetřování. Naléhavě žádáme veřejnost, aby se ne-“

„Proboha,“ vyhrkne Debby z Derby, „tady někde je vrah!“

„Nebudeme dělat ukvapené závěry,“ prohlásí paní Hartyová a ztlumí zvuk. „Všechno, co se říká v rádiu, nemusí být nutně pravda.“

„Tři mrtvoly jsou tři mrtvoly,“ utrousí cikán Alan Wall. „Ty si těžko někdo vymyslel.“ Až do téhle chvíle jsem ho neslyšela promluvit.

„Ale nevyplývá z toho, že se po ostrově Sheppey prohání moderní verze Jacka Rozparovače se sekáčkem na maso, že? Zkusím z kanceláře někam zavolat a prošetřit to. Tady Maggs –“ paní Hartyová kývne k dámě s čajem – „to tu bude mít na povel.“ A rázným krokem vyrazí pryč.

„Tak to je v pohodě,“ prohlásí Debby. „Případu se ujímá Sherlock Hartyová. Ale já vám povím tohle: jestli dneska večer nebude na dveřích stodoly zámek tlustý jako moje zápěstí, tak odsud padám a ona mě může hodit na nádraží.“

Někdo se zeptá, jestli se v rádiu zmínili, jak ti lidé zemřeli, a Stuart odpoví, že přesná slova byla „násilný a brutální útok“, což vypadá spíš na ostré předměty než na pistole, ale v tuhle chvíli si nikdo nemůže být jistý. Takže se klidně můžeme prozatím vrátit k práci, jelikož venku na poli, kde je kolem spousta lidí, jsme v největším bezpečí.

„Mně to připadá jako milostný trojúhelník,“ řekne student Gary. „Dva muži, jedna holka. Klasický zločin z vášně.“

„Mně se zdá, že to bude spíš nějaký kšeft s drogami, co se zvrtnul,“ přidá se Garyho kámoš.

„A mně se zdá, že oba žvaníte kraviny,“ prohlásí Debby.

Věc je v tom, že jakmile se vám jednou vloudí do hlavy myšlenka, že by se v tom hájku na konci pole *mohl* schovávat vraždící maniak, nebo třeba tamhle v tom živém plotě, začnou se vám v koutcích očí objevovat postavy. Jako ti Rádioví lidé, akorát že je ze čtvrtiny vidíte, místo abyste je napůl slyšeli. Přemýšlím o načasování těch vražd: kdo může říct, že k tomu nedošlo, zrovna když jsem šlapala jen jedno nebo dvě pole odtamtud ke Kingsferry Bridge? Co když to udělal ten cyklista, kterého jsem potkala, dohnaný k šílenství žalem nad smrtí syna? Nebo ti kluci a holky z obytného volkswagenu? Při obědě – Gwyn mi přichystala sendviče se sýrem a čatní a dala mi banán, protože jí došlo, jak jsem na tom s jídlem – si všimneme vrtulníku nad místem, kde je ten most, a v jednu hodinu ve zprávách na Radiu Kent hlásí, že na místo činu dorazil forenzní tým a mají pátrací psy a všechno. Policie stále nezveřejnila jména obětí, ale paní Hartyová zná manželku farmáře z okolí a v tom domku podle všeho o víkendech pobývá mladá žena jménem Heidi Crossová. Přes týden studuje v Londýně a vypadá to, že ta mrtvá je ona. Proslýchá se, že se Heidi Crossová a její partner zabývali „radikální politikou“, a tak teď student Gary tvrdí, že šlo o politický útok, který nejspíš zorganizovala